

TinParis.net

Chúng tôi gom tất cả các bài viết liên hệ đến " Mặt Trận Kháng Chiến Bịp Hoàng Cơ Minh" đã đăng trên tinParis.net thành những tập tài liệu để quý độc giả có thể in ra trên giấy , và phổ biến rộng rãi để mọi người hiểu rõ thêm lịch sử của người Việt Quốc Gia Ty nạn Cộng sản tại hải ngoại.

TÀI LIỆU I

Phần A

*

* *

Từ Mặt trận Kháng Chiến Bịp đến cái chết của Hoàng Cơ Minh

- **Mặt trận Kháng Chiến Hoàng Cơ Minh Lừa bịp ngay từ lúc đầu ! - Sơn Tùng -**
- **Hoàng Cơ Minh, Anh Hùng hay Thiên Cỗ Tội Nhân? – Kim Âu -**
- **Khôi phục phẩm cách Việt-Nam : Được phép chết ! – Kim Âu -**
- **Thêm vài sự thật về Mặt Trận - VIỆT ĐIỀU SÀO NAM**
- **Vạch mặt bọn Cộng Sản gian manh đang núp bóng Người Quốc Gia-Ty Nạn - Bài 3 – Hàn Giang Trần Lệ Tuyên**
- **Vạch mặt bọn Cộng Sản gian manh đang núp bóng Người Quốc Gia-Ty Nạn - Bài 4 – Hàn Giang Trần Lệ Tuyên**

Paris Tháng 6.2011

<http://www.tinparis.net>

Mặt trận Kháng Chiến Hoàng Cơ Minh Lừa bị ngay từ lúc đầu !

Lúc 12 giờ 18 phút ngày 5/12/2000 Ký giả Tân Dân của báo Quê Hương thực hiện cuộc phỏng vấn ký giả Hoàng Xuyên của bán nguyệt san Văn Nghệ Tiền Phong, ký giả đầu tiên được mời đến chiến khu biên thùý Đông Dương của MT Hoàng Cơ Minh tham dự buổi ra mắt "Cương Lĩnh của Mặt Trận"

Cuộc phỏng vấn dài 16 trang A 4 người viết xin chép lại nhiều kỳ trên Tinparis để quý độc giả rộng đường dư luận. Cùng nhận diện những tên đại bại cả dân tộc từ " Giải Phóng đến Canh Tân ".....

- Sơn Tùng -

- **Bài của ký giả Tân Dân**

Lời mở đầu: Cụ Hoàng Xuyên là nhà báo đầu tiên được " Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải Phóng Việt Nam" mời vào Khu Chiến tham dự Lễ Tuyên Bố Bản Cương Lĩnh Chính Trị . Sau khi ở Khu Chiến về cụ Hoàng Xuyên viết một loạt bài du ký tả lại cuộc đi thăm Khu Chiến được đăng trên bán nguyệt san Văn Nghệ Tiền Phong xuất bản tại Arlington, Virginia khiến Mặt Trận được đồng hương trên thế giới cuồng nhiệt hoan nghênh đưa tin "Mặt Trận " lên tận may xanh như thể Việt Nam chắc chắn sắp được giải phóng khỏi ách thống trị bạo tàn của Cộng Sản.

Số tiền do đồng hương yểm trợ vượt kỷ lục trong một thời gian ngắn đã thu được một số tiền khổng lồ, lên tới hàng chục triệu Mỹ kim. Song song với chiến dịch làm tiền đồng hương , Ban Kinh Tài của Mặt Trận cũng ráo riết hoạt động , 4 tàu đánh cá, nhiều nhà in và con số chưa phải là cuối cùng , 38 tiệm Phở Hoà được khai trương tại nhiều tiểu bang có đông người việt cư ngụ, đó là chưa kể Âu châu, Úc châu và Gia Nã Đại...

Để hiểu rõ thêm về cái gọi là "Mặt Trận" đã có lần ồn ào ấy thật sự có muốn dẫn thân làm lại lịch sử giải phóng quê hương hay chỉ lợi dụng lòng căn thù Cộng Sản của Người Việt hải ngoại mà bày trò kháng chiến bị bọm với mục đích duy nhất móc túi đồng hương một cách trắng trợn, chúng tôi nghĩ không cách gì bằng phỏng vấn cụ Hoàng Xuyên để có thêm một tiếng chuông vô tư có những điều chưa được nói ra về cái Mặt Trận vang bóng một thời.

Hỏi : *Thưa bác Hoàng Xuyên , bác là nhà báo đầu tiên được về thăm Chiến Khu của " Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải Phóng Việt Nam" mà người ta thường nôm na là Mặt Trận Hoàng Cơ Minh , tuy nay đã rõ rệt trắng đen nhưng còn là đề tài để đồng hương tranh luận. Có nhiều người đến nay vẫn mù quáng hoạt động cho Mặt Trận ấy, nhưng hầu hết đều kết tội bọn chủ chốt anh em Hoàng Cơ Minh, Hoàng Cơ Long , Hoàng Cơ Định đều là những tên đại bại mà các ông Phạm Văn Liễu, Phạm Ngọc Lũy Trần Minh Công vì ngây thơ nhẹ dạ cũng mang tiếng lây. Bác không phải là đoàn viên của Mặt Trận, chỉ là một nhà báo duy nhất được mục kích cái Khu Chiến giả tạo và tham dự " Lễ Tuyên Bố Bản Cương Lĩnh Chính Trị" tiếng nói của bác chắc chắn trung thực để gióng lên tiếng chuông vô tư theo sự tai nghe mắt thấy hầu làm sáng tỏ thêm vấn đề. Trước hết xin hỏi tại sao không là người khác , mà bác lại là người may mắn được vào thăm Khu Chiến ?*

ĐÁP: Tôi xin đính chính ngay , đó là một " đại bất hạnh", một sai lầm to lớn, chớ không phải là may mắn khi tôi nhận lời đại diện tờ Văn Nghệ Tiền Phong đi về cái Chiến Khu "dorm" đó để cũng bị mang tiếng lây ! Chuyện Mặt Trận Hoàng Cơ Minh cũ rích rồi , bươi ra làm gì nữa đề đồng hương lợm giọng.

Hỏi: *Xin bác cho đồng hương biết ý kiến :*

ĐÁP: tôi quen ông Phạm Văn Liễu khi còn ở Sài Gòn . Năm 1975 khi tỵ nạn Hoa Kỳ, ông Liễu thường liên lạc với tôi, tâm tình cho tôi biết sơ qua về dự định thành lập mặt trận với nguyên trung tướng Nguyễn Chánh Thi, rồi sau với cựu phó đề đốc Hải Quân VNCH Hoàng Cơ Minh . Dĩ nhiên tôi hết sức khuyến khích

Tháng 7 năm 1981, ông Liễu từ Nam Cali điện thoại cho tôi biết hôm sau sẽ cùng bốn người nữa đến nhà tôi ở Milpitas và yêu cầu "tiện nội " tôi sửa soạn cho bữa cơm 5 người ăn. Khoảng 2 giờ chiều . Liễu đến giới thiệu với tôi những kuôm mặt mà tôi chưa hề biết lần nào như Hoàng Cơ Minh, luật sư Vũ Ngọc Tuyên, luật sư Nguyễn Tường Bá và Phạm Ngọc Lữ . Tôi được mời dự thính hội nghị bàn tròn để nghe Hoàng Cơ Minh phân tích về tình hình thế giới liên quan đến "cái thể "xuống dốc của Cộng Sản Việt Nam và sự cần thiết khẩn cấp có một lực lượng võ trang của người Việt hải ngoại bắn một tiếng súng khai hoả là các tổ chức cách mạng chống cộng trong nước đồng loạt nổi dậy thì" cái thể tất thắng " (Minh thường dùng cụm từ này) chắc chắn rõ rệt như hai cộng hai là bốn. Cuối cùng Minh cho biết hai tuần sau sẽ có một số cán bộ từ Hoa Kỳ về Khu Chiến . Trong lúc ăn cơm Liễu cho biết Phạm Ngọc Lữ đã nhận lời giữ vai hề " Chủ Tịch Ủy Ban Yểm Trợ Kháng Chiến Trung Ương" và yêu cầu luật sư Vũ Ngọc Tuyên nhận chức Ủy Trưởng Tài Chánh còn tôi làm phụ tá. Ông Tuyên và tôi đều giữ yên lặng, không nhận lời mà cũng không từ chối. Tin buổi họp này bị tiết lộ nên một vài tờ báo Việt ngữ địa phương đăng tin rằng nhà con trai tôi là địa điểm của một buổi họp kín lịch sử. Ít hôm sau tôi gọi điện thoại hỏi luật sư Vũ Ngọc Tuyên về vai tuồng được mời thì ông cười trả lời " Đó là các ông áy đề nghị chứ tôi đã nhận lời đâu". Tôi trả lời cũng cùng quan điểm.

11 giờ đêm ngày 10/12/1981 Liễu gọi điện thoại cho tôi từ Sacramento rủ tôi về Khu Chiến. Trong lúc ngái ngủ tôi hỏi không suy nghĩ " Khu Chiến nào" Liễu cười chê tôi là anh cả quỷ nh rồi " . Ngoài MTQGTNGPVN thì làm gì còn có Mặt Trận nào để rủ về Khu Chiến" . Tôi hỏi tại sao lại rủ một anh già yếu như tôi thì Liễu cho biết Đài Truyền Hình CBS đã cử cameraman Nguyễn Ngọc Ân . Liễu biết tôi có một số kinh nghiệm về nhiếp ảnh nên yêu cầu tôi cùng đi để phụ trách thu vào ống kính những bức ảnh lịch sử mà anh vững tâm tôi có thừa điều kiện làm việc đó.

Hỏi: *Bác nhận lời?*

Đáp: Không , tôi từ chối ! Tôi nhắc cho Liễu biết, tôi đã 64 tuổi (năm 1981) Sức đâu mà băng rừng lội suối, chèo non thì Liễu thuyết phục rằng phụ nữ người ta còn đi về như đi chợ, còn tại sao một "lão gân" như tôi lại không đi được? Rồi anh cho biết , đến biên giới thì có anh em chiến sĩ võ trang, đón hướng dẫn vào Chiến Khu, họ sẽ mang hết hành lý, máy ảnh , máy quay phim mình chỉ chống gậy thơ thới hân hoan đi, khi nào mệt thì dừng lại nghỉ. Liễu cũng cho biết hành trình từ biên giới vào khu chiến mất hai ngày. Tôi hỏi biên giới nào, thì Liễu trả lời: Bí mật quân sự đến nơi sẽ biết! Tôi yêu cầu để tôi suy nghĩ rồi bàn với tiện nội nếu đi được tôi sẽ trả lời, thì Liễu muốn tôi nhận lời ngay bằng cách cho tôi biết là có cả Phạm Ngọc Lữ, Hồ Anh chủ nhiệm báo Văn Nghệ Tiền Phong và một kỹ sư trẻ tuổi ở Oregon cùng đi. Đến Bangkok sẽ có "phái đoàn Nhật Bản" gồm một giáo sư người nhật tên Tonoko và một số sinh viên Việt Nam trong nhóm Người Việt Tự Do sống lâu năm ở Nhật, trong đó có Ngô Trí Dũng, Nguyễn Văn Đoàn vân vân... sẽ cùng nhập bọn đi Chiến Khu. Tôi vẫn không dứt khoát nhận lời.

Còn hai tuần lễ trước ngày lên đường Liễu gọi điện thoại cho tôi biết Hồ Anh và Phạm Ngọc Lữ bị bệnh không đi được . Để tôi trả lời dứt khoát nếu không sẽ tìm người khác, Liễu cho biết Hồ Anh đề nghị sẽ trả tiền vé máy bay khứ hồi cho cả Liễu và tôi với điều kiện tôi nhận lời viết bài tường thuật cho báo Văn Nghệ Tiền Phong. Tôi gọi điện thoại cho Hồ Anh để làm sáng tỏ vấn đề. Đồng thời tôi cũng bảo Hồ Anh nên cố đi để viết theo đường lối của tờ báo thì anh ta thuyết phục tôi rằng cứ việc ghi đầy đủ tất những gì tai nghe mắt thấy rồi về viết lại, nếu cần thì anh ta sẽ hiệu chỉnh sau.

Sau cùng Hồ Anh bảo tôi cứ viết những bài tôi đã viết cho VNTP trong năm năm qua mà Lê Triết đã có lần " cho điểm" là văn viết vững , rất Pro ! Thật ra trước năm 1975 tôi đã từng là thông tin viên của chiến trường cho NBC,KTLA Los Angeles, British Commonwealth International Agency và thông tin viên tự do (free lancer) cho UPI, AP và tuần báo newsweek,v.v. trong 13 năm với những biến cố sôi động xảy ra hằng ngày tại Việt Nam, tôi đã viết hàng ngàn bài tường thuật bằng Anh văn. Vậy thì một bài tường thuật tầm thường dù là "du ký về Chiến Khu" có gì mà không viết nổi. Tôi dè dặt vì chơi với Hồ Anh từ lâu biết tính tình anh ta trở mặt...[.....] không trích.

Hỏi: *Đã biết thế sao bác lại nhận lời đi Khu Chiến để viết bài cho VNTP*

Đáp: Vì Hồ Anh than rằng hẳn thật sự bị bệnh và quá bận , năn nỉ tôi cố gắng giúp hẳn , hẳn đã đưa tiền cho Liễu mua vé máy bay khứ hồi cho Liễu và tôi rồi. Vốn có máu giang hồ, cộng với lòng tò mò muốn biết sự thật có kháng chiến hay không, sau bàn sơ qua với tiện nội, một giờ sau tôi điện thoại dứt khoát nhận lời mời đại diện cho VNTP đi Khu Chiến.

Theo lời yêu cầu của Liễu từ hai hôm trước, mọi người phải có mặt trước 5 giờ chiều Chủ Nhật 22/2/82 tại hà Nguyễn Văn N, một đoàn viên của Mặt Trận ở Oakland để cùng ra phi trường San Francisco . Đến nơi tôi thấy cả Phạm Ngọc Lữ, Hồ Anh không ai có dáng điệu gì đau ốm cả . Tôi hỏi thì Liễu nói nhõ vào tai tôi " họ là những con thỏ gan to bằng .. con kiến. Thôi đừng hỏi nữa". Sau bữa cơm do các anh chị em đoàn viên Mặt Trận khu Oakland khoản đãi để chúc chúng tôi ...một ra đi sẽ trở về!

Phái đoàn Hoa Kỳ chính thức lên đường gồm có Phạm Văn Liễu bí danh Trần Trung Sơn trưởng đoàn, tôi đại diện bắt đầu từ báo [...bỏ hai chữ] VNTP, Nguyễn Văn Âm quay phim cho CBS, kỹ sư trẻ tuổi Trường Sơn Bồn từ Oregon tới. Chúng tôi được khoản 20 đoàn viên Mặt trận đưa tiễn tại phi trường San Francisco . Mọi người vui vẻ đứng chụp hình lưu niệm với phái đoàn , dĩ nhiên không ảnh nào thiếu mặt hai con "thỏ đế" . Lợi dụng lúc nhân viên đài truyền hình CBS phỏng vấn Phạm Văn Liễu trước khi lên phi cơ, Hồ Anh kéo tôi ra một nơi dạn dò tôi nhớ ghi mọi chi tiết những gì tai nghe, mắt thấy để về viết bài và chụp nhiều ảnh. Tôi riếu " biết rồi khổ lắm nói mãi".

11 giờ đêm chúng tôi vui vẻ bước lên phi cơ và sau 15 giờ bay chúng tôi đến phi trường quốc tế Bangkok . Ra đón tại phi trường có Nguyễn Kim Hườn, bí danh Nguyễn Kim (hiện giữ chức Tổng Vụ Hải Ngoại sau khi Phạm Văn Liễu bị anh em Hoàng Cơ Minh hạ bệ) rồi ông bà Nguyễn Chí Trung bí danh Phạm Thái Hòa (Hồi còn mồ ma VNCH, ông Trung được BS Trần Kim Tuyền cử sang làm tình báo tại Tòa Đại Sứ VNCH tại Bangkok , sau miền nam Việt Nam sụp đổ, ông Trung ở lại và trở thành công dân Thái. Ông bà Trung rất thạo Thái ngữ nên đã thành công trong công tác môi giới trung gian với giới chức thẩm quyền Thái Lan thuê đất rừng để làm Chiến Khu cho Mặt Trận). Phái đoàn Nhật Bản gồm năm thanh niên cũng ra đón tại phi trường để cùng nhập bọn với chúng tôi đi Khu Chiến.

Hỏi : *Bác có thể " bật mí" cho biết đích xác Khu Chiến nằm ở đâu không ?*

Đáp: Trong loại bài du lý của tôi chỉ có một đoạn bắt buộc tôi phải viết sai vị trí của Mặt Khu, vì cả Hoàng Cơ Minh lẫn Phạm Văn Liễu đều nhiều lần nhắc nhở mọi người , nếu muốn CSVN đem máy bay đến tàn sát thì hãy tiết lộ địa điểm Mặt Khu, cho mọi người biết. Chúng tôi nghĩ vấn đề quan trọng là họ có thật sự chiến đấu hay không, còn vấn đề giữ bí mật địa điểm Mặt Khu là điều mà không cần dặn chúng tôi chúng tôi cũng có ý thức bảo mật điều đó. Ít năm sau , mặt nạ bịp bợm của Mặt Trận phơi bày, tôi đã viết mọi bài trần tình coi như " viên đạn ân huệ" (coup de grâce) đăng trong VNTP số 233 kể rõ tất những bịp bợm và nói rõ địa điểm Khu Chiến nằm sau trên lãnh thổ Thái Lan, thuộc tỉnh Ubon, làng Bultarit , cách biên giới Cao Miên khoảng 15 cây số.

Tôi xin kể tiếp là sau khi chúng tôi ra khỏi phi trường Bangkok thì ông bà Nguyễn Chí Trung hướng dẫn mọi người lên hai chiếc xe Toyota minivan đi đến Ubon cách Bangkok khoảng 500 kilomet về phía Đông Bắc, ngừng lại một tiệm ăn nhỏ để dùng bữa. Thái Lan có khoảng 500 ông đại tướng, mỗi ông chia nhau làm chủ một cơ sở thương mại; ông thì làm chủ một số nhà tắm hơi, ông thì cai quản một số sông bạc, ông thì có một số ổ mồi dâm, vân vân... Đại tướng Sud Sai làm vua vùng Ubon để khai thác gỗ đồng thời cho thuê một số đất rừng hoang để tổ chức chiến khu như loại Chiến Khu Hoàng Cơ Minh, Nguyễn Văn Chức (công binh) vân vân.. có lần Nguyễn Chí Trung hỏi tôi nếu tôi muốn có mấy mẫu đất để làm "chiến khu", chỉ cần chi cho tướng Sud Sai 20,000 Mỹ kim tiền vào cửa là xong, ngoài ra chỉ phải trả mỗi tháng 3,000 Mỹ kim tiền thuê....

ngưng trích (còn tiếp ...)

.....

Bất hạnh cho dân tộc Việt luôn bị lừa , từ tên tay sai Đệ Tam Quốc Tế Cộng Sản Hồ Chí Minh (HCM) đánh lừa dân tộc qua chiêu bài "giải phóng bởi thực dân để quốc phong kiến" Hoàng Cơ Minh (HCM) và bè lũ Việt Tân đã và đang lạm dụng lòng căm thù để quốc cộng sản cai trị dã man tàn ác đê đầu cỡi cổ dân ta cũng với chiêu bài "giải phóng" đến bánh vẽ "canh tân" .

Nhìn vào những bản mặt ba xu của đám côn đồ Việt Tân ở Úc bọn này đang manh tâm thôn tính các HỘI CỘNG ĐỒNG khuynh loát tài chánh, khống chế , hăm dọa ,hành hung, bức hại người dân lương thiện như những ngày đầu khởi xướng "bạo lực cách mạng" của Hồ Chí Minh và bè lũ Việt Minh.

Sơn Tùng
2-8-2010

Cơm nước xong mọi người lại lên xe, chạy thêm khoảng 30 cây số thì đến một làng hẻo lánh có tên là Bultaret nằm ngay bên cạnh một khu rừng già. Xe đến một con đường mòn độc đạo có một khúc cây dài chẵn ngang do hai ba anh lính địa phương đứng gác. Ông Trung xuống xe đưa cho hai người lính xem giấy phép của Thủ Tướng Thái Lan ký. Anh lính xem xong, chạy vào đồn trình một sĩ quan cấp trên . Viên sĩ quan trẻ tuổi đi ra nói với ông Trung rằng anh không biết Thủ Tướng là ai, chỉ được lệnh của Đại Tướng không cho ai vào nếu không có giấy pháp do chính Đại Tướng ký . Thì ra câu "quan thì xa , mà bản nha thì gần" được áp dụng khắp mọi nơi. Ông Trung cố thuyết phục viên sĩ quan trẻ tuổi nhưng vô hiệu, đành phải cho xe lui đến một phòng ngủ rề tiền gần đó, mọi người xuống để ông bà Trung lái xe về Bangkok vận động.

Chúng tôi ăn chực nằm chờ ở Bultarit 12 ngày. Ông bà Trung trở lại với giấy phép của Tướng Sud Sai sau khi đã nộp 2,000 Mỹ kim tiền mồi lộ. Sáng ngày 7/3/1982 chúng tôi rời phòng ngủ lại lên xe vượt qua gát canh để vào đường mòn dẫn đến một khu rừng rậm, xuất hiện 5 người ăn mặc quần áo đen tay cầm súng. Nhạc sĩ Trần Thiện Khải, bí danh Trần Khánh tươi cười tiến đến cho biết anh được lệnh dẫn một tiểu đội đến đây đón chào chúng tôi và hướng dẫn mọi người vào Khu Chiến.

Anh phát cho mỗi người một bộ bà ba đen, một đôi dép râu "Bình Trị Thiên" một khăn rằn ri và một chiếc mũ đen, rồi yêu cầu mọi người vào gốc cây hay bụi rậm gần đó để thay quần áo. Mười phút sau chúng tôi đã thật sự "lột xác" thành những dị nhân ... nửa người nửa ngòm.

Thì Trần Khánh yêu cầu mọi người tập hợp để anh thuyết trình, anh lập lại lời đã nói : "Tôi được lệnh chiến hữu Chủ Tịch ra đây đón chào chiến hữu Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Hải Ngoại (Phạm Văn Liễu) và quý vị trong phái đoàn Hoa Kỳ và Nhật Bản và mời quý vị theo tôi vào Mật Khu của chúng ta. Đường vào mật khu có hơi vất vả, nhưng các anh em chiến sĩ chúng tôi vừa có bồn phân hộ tổng, vừa mang hành lý dùm cho quý vị. Ngoài ra , xin quý vị cứ an tâm suốt lộ trình vào Mật Khu đều có đều có binh sĩ võ trang của ta đóng rải rác. Đường đi mất hai ngày , chúng ta cũng sẽ ngủ lại đêm tại một trạm giao liên".

Phải nói rằng Hoàng Cơ Minh và đồng bọn đã mất khá nhiều ngày giờ để soạn thảo một vụ bịp có quy củ, mặc dù đôi khi tréo cẳng ngỗng vì ông nói gà bà nói vịt!

Đi được một đoạn đường khá xa, đến một cái đồi dưới ánh nắng khó chịu vùng nhiệt đới thì Khải cho biết có một phụ nữ vào thăm Khu Chiến đến đây bị mệt xỉu nên anh em chiến sĩ đặt địa danh nơi đây là "đồi Bà Xỉu". Rồi đến một khu đầy dây leo chằng chịt thì cũng có tên là "đồi Tarzan" rồi 'suối Yamamoto" để kỷ niệm một thân hữu Nhật Bản đã vào Khu Chiến đến đây vì nóng bức quá phải xuống tắm. Quá trưa , mọi người ngừng dưới một khu rừng rậm , bóng mát đầy đặc, trên nhiều cây cổ thụ có những cụm lan rừng nở đầy hoa. Gần đó là một vũng nước đọng trên trên vài khối đá to bằng cánh phân đầy rêu và cung quăng bơi lội.

Khải nói địa danh này là "hồ Xuân Hương". Ăn trưa xong, mọi người lại khăn gói bị gậy lên đường đi một quãng qua "Suối Mơ", vì cách đó khoảng 500 mét có một cái thác nhỏ. Vất vả nhất là lúc băng qua một vùng cát trơ trụi không cây cối dài khoảng 4 cây số. Nắng trên trời chiếu xuống hắt hơi nóng dưới cát lên khiến mọi người vô cùng khó chịu, nơi này cũng được đặt tên là "sa mạc Kháng Chiến". Khi mặt trời đã lặn, chúng tôi đến một nơi có sẵn một nhà sàn, mái tranh, vách lá còn khá mới mà Khải nói đó là "trạm giao liên". Các anh em "chiến sĩ" chia nhau công tác, người thì đem thức ăn ra (sôi nếp, muối vừng, cá khô, lạp xưởng...), người lo chụm lửa nấu nước, người lo trải báo làm nơi bày thức ăn. Các anh em khác vác súng chia nhau mỗi người một góc để bảo vệ an ninh cho mọi người. Đêm hôm đó, chúng tôi được nằm trên căn nhà sàn ọp ẹp, còn các anh em "chiến sĩ" thì móc võng nằm chung quanh.

Sáng hôm sau, mặt trời vừa hừng sáng, mọi người lại chuẩn bị lên đường. Từ đây đường đi phần nhiều dưới bóng mát và ít phải leo trèo nên đỡ mệt. Khoảng quá Ngọ, chúng tôi được hướng dẫn leo lên một ngọn đồi đầy tre già mọc chi chít. Đến một ven đồi, Khải chỉ cho mọi người thấy xa xa phía dưới khoảng 5 cây số đường chim bay, có đường mòn và rải rác vài căn nhà tranh mà Khải nói đó là "khu vực của Việt Cộng", ***rồi y phịa ra những chuyện giết gân rằng khoảng nửa năm về trước, hai chiến sĩ của ta đã phục kích chỗ gần bản doanh của địch, phá hủy một xe Jeep, giết chết hai tên Việt Cộng, nhưng một trong hai "chiến sĩ anh dũng" của ta đã đền nợ nước. Cái đặc biệt là tuy chết nhưng chiến sĩ can trường của ta vẫn ôm trong người khẩu tiểu liên!***

Mỗi người tìm một chỗ dưới rặng tre để ngồi nghỉ trong khi Khải ra lệnh cho ba chiến sĩ trong "đội thám báo" đi trước thám thính xem có an toàn hay không. Nửa giờ sau, Khải cho biết các chiến sĩ đã trở về và cho biết tình hình tương đối an toàn nên mọi người âm thầm lách qua những rặng tre để đi thêm khoảng 30 phút thì trong bụi rậm nhô ra "chiến hữu chủ tịch" và "bộ tham mưu" của ông. Sau này tôi đoán 3 anh "thám báo" chỉ là "đóng kịch" cho có vẻ quan trọng, thật ra họ đi trước báo cho Hoàng Cơ Minh biết chúng tôi đã đến nơi để ra đón

Hỏi: - Ngày giờ... "lich sử" ấy là ngày nào?

Đáp: - Khoảng 2 giờ chiều (giờ địa phương) ngày 7/3/1982. Hoàng Cơ Minh gầy gò, mảnh khảnh trong bộ bà ba đen, râu ria cũng gần giống ... già Hồ! Đầu tiên, "ông Chín" (bí danh của Minh) tiến đến ôm chặt, bắt tay Phạm Văn Liễu và tươi cười nói:

“*Đây là Chiến Khu của chúng ta, xin mời tất cả các chiến hữu đi theo tôi*”. Rồi ông ôm từng người và giới thiệu các chiến hữu trong Bộ Tham Mưu gồm có thiếu tướng Tư Lệnh Lê Hồng, bí danh Đặng Quốc Hiền, Nguyễn Trọng Hùng, Trần Văn Lộc, Hoàng Nhật, v.v... Đi khoảng 100 mét thì đến “đại bản doanh” (sic!) của Mặt Trận. Đây là một khu đất rừng khoảng hơn một mẫu tây, cây nhỏ và cỏ tranh được dọn sạch, chỉ còn rải rác một số cây cổ thụ. Mọi người được dẫn vào “hội trường” là một căn nhà mái tranh, vách tre dài khoảng 15 mét, rộng 5 mét. Cuối nhà là một bàn thờ Tổ Quốc làm bằng cây rừng cao khoảng 1 mét 30, trên tường có hình bản đồ Việt Nam đề lên lá quốc kỳ Việt Nam màu vàng ba sọc đỏ. Trên bàn thờ ở giữa là một lư hương lớn bằng đồng khói hương nghi ngút, hai bên có hai cây cắm nến (chandeliers) cũng bằng đồng, một bên là đĩa trái cây, một bên là một bình bông cắm các loại hoa rừng. Dọc theo chiều dài của các bức tường, treo rải rác những cụm hoa lan (orchids) đủ màu sắc. Đầu bên này căn nhà, đối diện với bàn thờ là lá quốc kỳ VNCH được ghim chặt vào tường. Giữa căn nhà, theo chiều dài là một bàn dài làm bằng thân cây rừng, hai bên có hai dãy ghế dài cũng làm bằng thân cây còn cả vỏ. Đầu bàn hướng về phía trên bàn thờ là một ghế cá nhân có dựa tay cũng bằng cây rừng.

Vào đến “hội trường”, Hoàng Cơ Minh ngồi trên chiếc ghế chủ tọa và mời tất cả các “đồng chí” an tọa hai bên. Ngồi cạnh Minh bên tay mặt là Liễu, bên trái dành cho tôi, người lớn tuổi nhất trong đám. Sau những lời chào sáo ngữ, Minh lại “vỡ cũ soạn lại” kể lể và phân tích những khó khăn Việt Cộng đương gặp phải nhất là vấn đề kinh tế lụn bại, mức sống của người dân sau 7 năm độc lập, thống nhất vẫn đói khổ, Việt Nam được xếp hạng là một quốc gia nghèo nhất thế giới nên dân tình oán trách, những phong trào cách mạng trong nước bí mật thành hình chỉ chờ hải ngoại “bắn súng lệnh” là họ sẽ nhất loạt đứng lên tiêu diệt bọn Cộng Sản khát máu. Đến phần phát biểu ý kiến, tôi hỏi vấn đề lương thực có đủ cho các anh em chiến sĩ thì Minh đáp: “*Nhờ tinh thần vượt mọi khó khăn, quyết tâm diệt Cộng giải phóng quê hương nên các chiến hữu cũng như cá nhân tôi, cơm thì ngày được ăn với cá khô, một tuần phải xen kể một vài bữa cháo hoa với trứng vịt muối, đau ốm thì chỉ có aspirin và tylenol*”. Nói đến đây, Minh vén ống quần lên cho tôi thấy từ đầu gối xuống đến mắt cá chân có nhiều mụn nhọt to bằng vẩy cá hay đồng quarter, rồi nói tiếp: “*Chính bản thân tôi bị ghẻ lở như thế này mà cũng không dám bỏ tiền đi khám bác sĩ*.” Hít một hơi thuốc lá, Minh lại nói: “*Quần áo không ai đủ mặc, nhưng ai cũng vui vẻ hăng hái làm nhiệm vụ*.” Tôi lại hỏi: “Sao không sắm lấy ít chiếc nỏ để anh em chiến sĩ săn hơi nai, cáo chồn... tưởng cũng giải quyết được phần nào vấn đề lương thực.” Minh cười: “*Có chứ, thỉnh thoảng cũng hạ được hoặc heo rừng hoặc mang mễn, nhưng hàng ngày thì có hai đồng chí có kinh nghiệm cao về “bẫy chuột*”. Vì sợ chuột nghe thấy nói đến tên mình sẽ không vào bẫy nên các anh em cứ phải nói trịch hồi nhau” hôm nay được mấy ông chí, chứ không dám dùng danh từ “chuột”!

Tôi lại hỏi có được sự trợ giúp trực tiếp hay gián tiếp của Hoa Kỳ không, thì Minh trả lời: “Hoàn toàn không. Trước hết chúng ta phải tự cứu và phải làm được những gì cụ thể tốt đẹp mới mong người ngoài trông thấy rồi trợ giúp chúng ta.” Rồi ông phịa ra câu chuyện: “Nếu có tiền thì công cuộc giải phóng quê hương rất nhanh, vì cách đây không lâu có một tiểu đoàn địch, khoảng 300 người, liên lạc cho biết muốn đem cả vũ khí chạy về với chúng ta. Nhưng chúng tôi không dám nhận vì tiền đâu mà nuôi họ ăn hàng ngày. Người nào không có quần áo, vũ khí thì tiền trang bị vũ khí, quần áo mỗi người cũng phải tốn khoảng 200 mỹ-kim.” Rồi Minh kết luận: “*Công cuộc giải phóng quê hương là nhiệm vụ chung của mọi người Việt Quốc Gia, tôi yêu cầu các chiến hữu khi trở lại Hoa Kỳ hãy dùng cơ quan ngôn luận kêu gọi đồng hương khắp nơi trên thế giới tiếp tay cùng chúng tôi thì chắc chắn quê hương chúng ta sẽ được giải phóng một ngày không xa*.”

Sau khoảng 2 giờ trao đổi ý kiến mà đúng ra là để nghe “ông Chín” phịa ra những chuyện trên trời dưới biển, mọi người được mời tham quan một vài nơi như nhà bếp, sân tập dượt quân sự, ngôi nhà tranh nhỏ nơi “ông Chín” làm việc và ngủ, rồi ông dẫn đến một cái suối nước chảy rất yếu, cách “đại bản doanh” khoảng 100 mét, được gọi là “Suối Thiên Phù”, vì - theo lời Minh - ở một khu rừng thiêng nước độc như thế này, bỗng có một ngọn suối nằm

ngay bên cạnh Mật Khu thì quả là thượng đế thương mà phù hộ cho những người chiến đấu vì quê hương. Khi mặt trời đã bắt đầu lặn, chim chóc đã xào xạc bay về tổ, mọi người được mời đến một góc rừng, dưới mấy cây cổ thụ có một bàn dài làm bằng thân cây rừng. Ngay gần đó là một lều tranh dùng làm nhà bếp. Ông Chín ngồi đầu bàn, mọi người ngồi hai bên. Ông Chín cho biết bữa cơm hôm nay là “đại tiệc” vì được ăn rau, cá khô, lạp xường và ruốc thịt heo.

Sau bữa “đại tiệc”, tôi được một chiến hữu dẫn đến một căn lều nhỏ chỉ vừa một người nằm, giữa đám cỏ tranh cao ngất. Vì có muỗi và đêm lạnh nên anh chiến sĩ mắc cho tôi chiếc mùng cá nhân màu cứt ngựa và một mền đơn cũng của nhà binh. Suốt hai ngày đi đường mệt nhọc, tôi nằm xuống là ngủ như chết. Khoảng 5 giờ sáng hôm sau, Liễu đến chời tôi ngủ, ngồi bên cạnh và cho tôi biết hôm nay, tại buổi lễ tuyên bố Bản Cương Lĩnh Chính Trị, lúc đến phần đại diện các đoàn thể phát biểu ý kiến thì tôi là người lớn tuổi hơn cả trong phái đoàn Hoa Kỳ sẽ được mời ra phát biểu đầu tiên. Sau những lời ca tụng sự hy sinh và can trường của các anh em chiến sĩ, Liễu dặn tôi đừng quên tuyên bố lớn rằng tôi sẽ “ủng hộ Mặt Trận 2.000 mỹ-kim để mua vũ khí”. Tôi ngồi nhòm dậy bảo Liễu: “Tôi đem theo 2.000 mỹ-kim, nhưng năm “valise” 12 ngày ở làng Bultarit, phần nhiều ăn uống tôi phải bỏ tiền ra trả, cộng thêm tiền mua rượu, quà tặng các anh em chiến sĩ, tôi làm gì còn đủ hai ngàn mà tặng ai?”. Liễu cười bảo tôi: **“Vi có gần 30 người ở Thái và Lào đến dự nên anh (tức tôi) chỉ làm cử chỉ còn mỗi chữ đầu có phải bỏ tiền ra mà sợ.”**

Sau khi rửa mặt, tôi được một “chiến hữu” đem hành trang của tôi gồm hai máy ảnh cùng nhiều phim ảnh và cuốn sổ đựng trong hai bao da đen, hướng dẫn tôi đến địa điểm hành lễ là một khu bằng phẳng nằm bên cạnh đồi, phía trong là một phiến đá thiên nhiên mặt bằng phẳng như một bức tường cao khoảng hơn 10 mét, rộng 5 mét. Một lá quốc kỳ VNCH màu vàng ba sọc đỏ vĩ đại được căng thẳng trên mặt tường đá. Phía dưới có ba hàng ghế dài để Chủ Tịch và Ban Tham Mưu ngồi hàng ghế trước, còn các đồng bào và phái đoàn các nước ngồi hai hàng ghế sau. Những khẩu hiệu dài nền vàng chữ đỏ được giăng từ cây cổ thụ này sang cổ thụ kia kín cả khu hành lễ. Dưới mỗi khẩu hiệu là những lá quốc kỳ VNCH treo dây đặc như một rừng cờ. Đến địa điểm hành lễ khoảng 8 giờ, tôi thấy ông Minh và mọi người trong Bộ Tham Mưu đã có mặt đầy đủ. Ông Minh, Liễu và Lê Hồng ra đứng nơi chiếc cổng duy nhất để đón các đơn vị võ trang vào tham dự buổi lễ.

Loa phóng thanh bắt đầu hô to: “Đây là tiểu đoàn Pháo Binh 27 vào khu hành lễ” thì khoảng 20 anh chị em chiến sĩ vũ trang đủ loại súng săn cổ lỗ sĩ, mousquetons, tiểu liên AK..., đi đầu là chiến hữu chỉ huy đơn vị vừa đeo súng vừa vác hành lý, cùng đi hàng một qua chiếc cổng được “chiến hữu Chủ Tịch” tươi cười vỗ tay đón chào. Rồi đại đội “Thám Báo 36”, trung đoàn “Xung Kích 45”, “trung đội Cẩm Tử 72”, vân vân và vân vân... Điều đáng chú ý là số của mỗi đơn vị, nếu cộng lại đều thành số hên “9 nút”. Khoảng gần 200 chiến sĩ vừa đực vừa cái lần lượt vào đứng chung quanh khu hành lễ.

Tôi đứng chụp hình khi họ đi qua khiến tôi lại nhớ đến cái đoàn quân “Tàu phù ô hợp” của Lu Hán khi sang miền Bắc nước ta tước vũ khí quân đội Nhật năm 1945. Có những chiến sĩ lồi phọc súc. mặt mày, tóc tai khá kỳ dị! Trong lúc hành lễ, lợi dụng đệ tứ quyền của một nhà báo tôi len lỏi đi vào những nơi các binh sĩ đứng để chụp ảnh và phỏng vấn một số chiến sĩ đứng phía sau thì không ai thèm trả lời!

Đến một nơi khác, tôi lại hỏi thì một chiến sĩ người Việt bảo tôi: **“Họ là người Lào, đâu có biết tiếng Việt mà bác hỏi!”** Thì ra, Bộ Tham Mưu Mặt Trận đã thuê khoảng 3/4 số người Lào giả là binh sĩ đứng phía sau với mục đích **“mập mờ đánh lộn con đên”** để chúng tôi chụp hình quay phim quảng cáo với đồng hương rằng lực lượng của Mặt Trận có nhiều, rất nhiều, nhưng chỉ có một số tối thiểu từ các mặt trận gần về tham dự mà thôi. **Thật ra thì thực lực quân số của Mặt Trận vòn vẹn có khoảng không hơn 40 thanh niên ốm yếu**

lấy từ các trại tị nạn ra.

- **ngưng trích còn tiếp**

Trong bối cảnh lịch sử đen tối nhất của dân tộc Việt có gần 5000 năm Văn Hiến là thời gian quân Cộng Sản xâm lược miền Nam 30-4-75. Cảnh tượng hải hùng là sự cai trị tàn bạo của chế độ cộng sản chúng đã biến nhân dân miền Nam bằng những con vật hai chân. Chỉ biết cuối đầu để bọn cán bộ sai khiến, hành hạ bức hại, nhân dân lầm than kêu khóc như một địa ngục của trần gian.

*Thì những con kên kên của gia đình Hoàng Cơ, cùng đồng bọn những lũ gian manh lợi dụng sự bần hàn cực uất hận của nhân dân, lập ra **kỹ nghệ kháng chiến**, không vốn nhiều lời. Trên cõi đời này có hai nghề không cần vốn là gái đĩ và Mặt Trận Kháng Chiến Hoàng Cơ Minh mà nay là quái thai Việt Tân.*

Nhưng gái đĩ còn có phẩm hạnh hơn là bọn Việt Tân vì họ đem cái của trời cho để làm vốn độ nhật. Còn gia đình Hoàng Cơ và đám tay sai Việt Tân lợi dụng sự đau thương của dân tộc, đánh lừa dân tộc để tự do móc túi, công khai móc túi và cái nguy hại hơn là là bọn này đã đào tạo một số giới trẻ từ lương thiện nhưng khi đã tham gia Việt Tân thì trở thành những tên đại lưu manh thế giới . Tiếc thay!

**Sơn Tùng (Úc Châu)
5-8-2010**

- **Bài của ký giả Tân Dân tiếp theo Kỳ 2**

.....Trích ...

Buổi lễ khởi sự bằng nghi lễ thông thường: chào quốc kỳ, phút mặc niệm, đến diễn văn khai mạc của ông Phan Thái Hòa, lời hiệu triệu chiến sĩ của tướng Đặng Quốc Hiền (Lê Hồng), diễn văn của Trần Trung Sơn (Phạm Văn Liễu) rồi kế tiếp là “hịch” của chủ tịch Hoàng Cơ Minh; sau đó Bản Cương Lĩnh được đọc to, mọi người đồng loạt giơ quả đấm lên cao hô to “Việt Nam Độc Lập Muôn Năm! Đả Đảo Cộng Sản!” Sau đó một số chiến sĩ được tuyên dương công trạng và được gắn huy chương trong đó có bà Cao Thị Phượng Loan (vợ Nguyễn Chí Trung), Trần Văn Lộc là hai người có công tiếp tế đều đều cho Mặt Trận. Chiến sĩ Hoàng Nhật được khen thưởng vì đã chỉ huy mặt trận tả ngạn sông Cửu Long đánh nhiều trận làm đối phương thiệt hại lớn về nhân mạng và vũ khí (sic!). Cuối cùng là phần phát biểu của đại diện các phái đoàn và đoàn thể. Tôi được mời đầu tiên.

Hỏi: - *Bác vẫn nhớ lời Liễu dặn đấy chứ?*

Đáp: - Nhớ lắm chứ! Đó là “nghề của chàng mà”! Năm 1945 tham gia “Mặt Trận Kháng Chiến Nam Bộ” tôi bị thực dân bắt cùng Huỳnh Tấn Phát nhốt trong Khám Lớn Sài Gòn 18 tháng. Ở trong tù tôi đã tham dự một lớp huấn luyện về tài hùng biện trước công chúng nên sau khi lớn tiếng ca ngợi “lòng hy sinh dũng cảm vô biên của các chiến sĩ, con yêu của tổ

quốc Việt Nam đã vì đại cuộc mà hy sinh cả gia đình hạnh phúc, lẫn cuộc sống đầy tiện nghi tại các quốc gia văn minh về đây hăng say làm lại lịch sử. Để tỏ lòng ngưỡng mộ sâu xa đó tôi xin ủng hộ Mặt Trận số tiền hai ngàn mỹ-kim để mua thêm súng đạn diệt thù. Tôi mong rằng hiện diện tại đây cũng có nhiều vị mạnh thường quân yêu nước sẽ nhiệt liệt ủng hộ không những tinh thần mà cả vật chất để các anh em chiến sĩ có thêm phương tiện làm tròn sứ mạng”. Sau khi tôi dứt lời, tiếng vỗ tay vang dội cả khu rừng.

Khoảng 12 giờ thì buổi lễ bế mạc, sau khi tiễn phái đoàn Việt kiều ở các nước lân bang ra về, ông Chín vui mừng hướng dẫn chúng tôi đi tham quan một số cơ sở kể cả việc dẫn vào một hang đá trong đó có một máy điện nhỏ cũ rích và một số dụng cụ mà ông Chín nói đó là để thiết lập đài phát thanh. “Vi không có tiền”, ông Chín nói tiếp, “nên cứ phải mua dần dần mà chỉ dám mua đồ cũ chớ tiền đâu mà mua dụng cụ mới! Chỉ trong một thời gian ngắn chờ một số máy móc ở Nhật gửi về đài phát thanh sẽ có thể hoạt động, chắc chắn vùng Đông Nam Á, nhất là Việt Nam có thể nghe rất rõ tiếng nói của Mặt Trận!”

Chiều hôm đó, ông Chín dành cho tôi và chú Nguyễn Ngọc Ân của Đài CBS lần lượt phỏng vấn. Trong lúc phỏng vấn, ông Minh nhắc đi nhắc lại rằng chú Ân và tôi phải giữ tuyệt đối bí mật địa danh của Mặt Khu và khi trở về Hoa Kỳ tôi phải dùng mọi phương tiện thông tin để thuyết phục đồng hương Việt Nam khắp thế giới hãy yểm trợ “tất cả cho Mặt Trận” thì đại sự mới mau thành công. Ông nói ông và các chiến hữu của ông đã uống máu ăn thề rằng con đường độc đạo họ phải đi là con đường “Đông Tiến” hướng về quê hương Việt Nam, kẻ nào đi giạt lùi kể cả ông Minh, những người phía sau có quyền xả súng. Ông và các chiến hữu của ông cũng đã quyết liệt nói với vợ con rằng chỉ sau khi Việt Nam được thật sự giải phóng khỏi ách thống trị của Cộng Sản thì họ mới trở lại với gia đình; ngược lại hãy coi họ như đã đền nợ nước. Sau cuộc phỏng vấn, tôi ngỡ ý cho Minh biết hôm sau chú Ân và tôi sẽ quay phim, chụp ảnh đời sống của các anh em chiến sĩ đồng thời phỏng vấn họ thì Minh nói ngay rằng các chiến sĩ, sau buổi lễ đã trở về đơn vị tác chiến hết, chỉ còn vài chiến hữu ở lại canh gác, không còn ai mà phỏng vấn. Minh cho biết, sáng sớm hôm sau, điểm tâm xong thì tất cả các chiến hữu trong hai phái đoàn Hoa Kỳ và Nhật cùng ra về. Tôi ngạc nhiên hỏi tại sao không cho chúng tôi ở thêm một ngày nữa để nghỉ ngơi và có dịp quan sát doanh trại thì Minh nhanh trí trả lời: “Trước khi các chiến hữu vào thì chúng tôi mong từng giờ từng phút, nhưng sau khi hành lễ xong thì chúng tôi lại mong quý chiến hữu rời nơi này càng sớm càng tốt, sợ số người từ các quốc gia khác đến tham dự buổi lễ có Cộng Sản trà trộn, họ về từ chiều hôm qua có đủ thì giờ báo cho địch biết đem máy bay đến thả bom tàn sát, trách nhiệm đó ai chịu? Tôi mong các chiến hữu thông cảm.” Tôi đi lang thang gặp một số cán bộ hỏi dò: “Mặt Trận có bao nhiêu chiến khu?” người thì nói rất nhiều, người thì nói năm sáu chiến khu. Về quân số thì họ “tiết lộ” rằng có nhiều ngàn người rải rác trên các mặt trận, kể cả tại quê nhà vùng giáp ranh Việt Lào. Có chiến hữu cho tôi biết đây là Đại Bản Doanh số 7, nhưng mười phút sau hỏi một chiến hữu khác trong Bộ Tham Mưu thì lại xác nhận đây là Bản Doanh số 9.

Hỏi một binh sĩ thì anh này “tân binh” nên nói thật: *“Cháu vào đây gần 3 tháng, nhưng có đánh đấm gì đâu.”* Lúc chúng tôi rời Mặt Khu, ông Chín đứng chặn lối ra bảo tôi: “Bác Hoàng Xuyên là người lớn tuổi hơn cả, yêu cầu bác nói với tất cả các anh em trong hai phái đoàn Nhật và Hoa Kỳ chụp được bao nhiêu cuốn phim, xin đưa cho tôi, tôi sẽ giao cho hai chiến hữu võ trang đi theo. Khi đến Bangkok sẽ trả lại đầy đủ cho các chiến hữu, vì sợ đến chỗ đồn canh, lính Thái xét tịch thu hết thì không lẽ chúng ta lại tổ chức lại buổi lễ để chụp hình quay phim hay sao?”. Tôi làm theo lời Minh yêu cầu, thu tất cả phim đưa cho Minh, nhưng riêng tôi, có hai cuốn mỗi cuốn 36 kiểu chụp hết rồi nhưng tôi ngại lấy ra cứ để trong máy, nhờ đó mà sau này còn có một số ảnh phổ biến.

Hỏi: - *Cũng có khá nhiều ảnh Chiến Khu được phổ biến trên các báo, nhất là trên tờ VNTP, vậy ảnh ấy của ai?*

Đáp: - Tôi đã nói tôi còn hai cuộn phim, mỗi cuộn 36 kiểu nằm trong hai máy ảnh, là phim tôi chụp buổi lễ, tôi không đưa ông Minh nên mới có ảnh mà in lên các báo. Một điều tự tổ cáo cái mưu mô xảo quyệt của Mật Trận là lúc vào làng Bultarit đến Chiến Khu thời gian đi mất hai ngày, nhưng khi trở ra bằng đường tắt bằng phẳng dễ đi, lại chỉ mất có hơn hai giờ.

Hỏi: - *Bị bọm như thế với mục đích gì?*

Đáp: - Tôi đoán, có lẽ lúc đầu họ bàn với nhau dẫn phái đoàn đi vòng vo trong rừng để họ nói láo rằng Mật Khu nằm trên lãnh thổ Cao Miên. Nhưng sau, họ đổi ý dẫn về bằng đường tắt cho chính họ đỡ vất vả.

Hỏi: - *Lúc đi vào “mật khu”, bác và mọi người không biết họ dẫn đi vòng vo tam quốc hay sao?*

Đáp: - Làm sao định hướng được, nhất là họ dẫn vào những khu rừng già dày đặc, tối om, có chỗ người hướng dẫn phải dùng dao chặt những cây nhỏ để có lối đi. Lấy một thí dụ, chúng ta được dẫn đến một khu phố đông đúc ở bất cứ thành phố nào rồi bảo ta tìm đường về khách sạn, ta có làm được không? Chiến hữu Chủ Tịch rời Chiến Khu sau chúng tôi, thế mà khi chúng tôi đến khách sạn ở Bangkok đã thấy chiến hữu chủ tịch có mặt ở khách sạn, tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ rồi. Chiến hữu chủ tịch tìm tôi và gặp ở chân cầu thang, câu đầu tiên chiến hữu chủ tịch hỏi: “Bác Hoàng Xuyên hứa ủng hộ Mật Trận 2.000 dollars, một số anh em chiến sĩ chờ bác đưa tiền để họ đi mua súng đạn ngay!” Tôi ngạc nhiên hỏi lại Minh: “Thế anh Liễu không nói gì với anh à?” Minh lắc đầu. Tôi yêu cầu Minh cho tôi vài phút để gặp Liễu rồi sẽ nói chuyện lại. Gặp Liễu, tôi cần nài thì Liễu cười nham nhở xin lỗi vì nhiều việc nên quên chưa nói cho Minh biết và Liễu hứa sẽ tìm ngay Minh để nói rõ vấn đề. Sau khi gặp Liễu, chỉ năm phút sau gặp lại tôi, Minh đổi ngay thái độ thờ ơ, mặt lạnh như tiền! Tôi hơi khó chịu, nhưng vẫn hỏi về những cuộn phim thì Minh bảo tôi hỏi một chiến hữu khác, tôi chiến hữu khác lại chỉ cho một chiến hữu thứ ba, rốt cuộc không ai biết ai là người giữ mấy chục cuộn phim! Rửa là... hòa cả làng

Hỏi: - *Lạ nhỉ! Sao họ lại muốn giữ độc quyền, không muốn để các người thông tin có tài liệu phổ biến những cái họ muốn quảng bá? Phái đoàn Hoa Kỳ sau khi rời Bangkok thì đi đâu, có chuyện gì xảy ra không?*

Đáp: - Câu trả lời này xin nhường cho các “quan” có thẩm quyền trong Mật Trận. Trên đường trở về Hoa Kỳ, chúng tôi theo Liễu ghé Tokyo một tuần lễ để Liễu họp các anh em trong nhóm “Người Việt Tự Do”. Chúng tôi được thông thả nên rủ Tài đi Atami thăm ông bạn đồng tuế Lê Văn Quý, một nhà bác học Việt Nam nổi tiếng đã từng bán trên 200 bằng sáng chế (inventions) cho Chính Phủ Nhật. Ngồi trên xe lửa tốc hành, tôi nói cho Tài biết những cái “tréo cẳng ngỗng” trong Mật Khu, tôi nghi đây lại là một trò bịp mà nếu chúng tôi không khéo sẽ bị vạ lây. Tôi nhắc lại số lượng các chiến sĩ tham dự buổi lễ phần đông là người Lào, số các đơn vị chiến đấu đều “9 nút”, những lời tuyên bố trái ngược nhau, tại sao lại dẫn đường đi vòng vo trong rừng đến hai ngày trong khi chỉ cần vài giờ. Tại sao lại lừa dối để chiếm mấy chục cuộn phim, thái độ lạnh nhạt của Minh về số tiền 2.000 dollars, vân vân. Tôi nói khi trở lại Hoa Kỳ có lẽ tôi sẽ không viết lách gì cả. Lập tức Trường Sơn Bồn Tài nổi khùng liền lên lớp tôi: “Cháu nghĩ rằng bác là tay sai Cộng Sản thì hãy có ý nghĩ bất hợp tác như thế! Bác nên nhớ khi Hồ Chí Minh thành lập đảng Cộng Sản Đông Dương trong hang Pac Bó chỉ có ba người. Thế mà, sau khi được quần chúng tích cực tham gia ủng hộ, họ đã giành được độc lập trong tay thực dân Pháp và làm cho Mỹ phải bỏ chạy khỏi Đông Dương. Vạn sự khởi đầu nan, bác phải để cho người ta có cơ hội, có đà vươn lên đại sự mới thành công được. Chưa gì bác đã định phá hoại ngay thì chỉ có địch mới có những hành động vô trách nhiệm như thế!” Để tránh một cuộc tranh luận với một người trẻ đương đầy nhiệt huyết, tôi cáo lỗi rời chỗ đó đi về phía phòng vệ sinh.

Hỏi: - *Tại sao bác viết cho VNTP?*

Đáp: - Về đến nhà hai tuần lễ, tôi vẫn ở trong tình trạng bất động trong khi Hồ Anh hàng ngày hai ba lần điện thoại hối thúc tôi viết bài, sợ để lâu tin tức sẽ thiu (stale news). Tôi nói rõ tất cả cho Hồ Anh biết những uẩn khúc, nghi kỵ tai nghe mắt thấy của tôi, kể cả việc Minh và Liễu dặn chú Ẩn (CBS) và tôi đánh lạc hướng đường vào Mặt Khu, thì Hồ Anh nói việc ấy không quan trọng. Cuối cùng Hồ Anh bảo tôi cứ viết lại đầy đủ để anh ta định liệu. Loạt bài du ký "Về Thăm Chiến Khu Vùng Giải Phóng" được đăng trên VNTP từ số 151 (ngày 1/5/1982) đến số 156 (ngày 16/7/1982).

Sau loạt bài của tôi thì hầu như, trừ những người cố hữu chống đối Mặt Trận vì lý do này hay lý do khác, tất cả người Việt hải ngoại đều thật sự lên cơn sốt, ai cũng phải công nhận từ trước đến giờ chưa có một phong trào đấu tranh nào được hầu hết mọi người cuồng nhiệt ủng hộ như Mặt Trận HCM. Những "Phong Trào Yểm Trợ Kháng Chiến" được mọc lên khắp đó đây trong một thời gian kỷ lục. Riêng ở Hoa Kỳ tại bang Cali, ngoài "Ủy Ban Yểm Trợ Kháng Chiến" địa phương, người ta còn thành lập ở các công tư xưởng, hãng buôn những nhóm "yểm trợ kháng chiến" riêng rẽ do một người được anh chị em bầu lên làm "Trưởng ban" có nhiệm vụ thu tiền yểm trợ hàng tháng của mọi người trong nhóm không cần biết người đó có ưng thuận đóng góp hay không. Nơi thì họ ấn định tiền yểm trợ tính theo bách phân (percentage) của tiền lương mỗi cá nhân. Tại các siêu thị, các phòng mạch bác sĩ, nha sĩ, bệnh viện, rạp hát, rạp chiếu bóng và cả tư gia cũng có những "Hộp Kháng Chiến" để mọi người có dịp tham gia tỏ lòng yêu nước. Ngoài ra, người ta còn thường xuyên tổ chức, tại những đô thị lớn trên khắp thế giới những nơi có đông người Việt cư ngụ, những đêm liên hoan, văn nghệ có chiếu phim Kháng Chiến với giá vé cắt cổ, vậy mà những rạp hát chứa năm sáu ngàn người không còn chỗ trống.

Hỏi: - *Thời gian đó nhiệm vụ của bác làm gì?*

Đáp: - Người ta yêu cầu tôi đóng vai "nhân chứng sống" phải khoác vào người bộ áo bà ba đen, đi dép râu, quàng khăn rằn ri đến các nơi tổ chức văn nghệ để ba hoa chích chòe kể lể cuộc hành trình đầy... gian khổ vào Mặt Khu! Cũng có những nơi như Sacramento, Oregon mời cá nhân tôi đem cuốn phim đến chiếu và nói chuyện tại một rạp hát cho hàng ngàn người nghe. Tôi cũng khá bận rộn vì các báo, đài truyền hình Mỹ đến phỏng vấn. Điều lạ lùng nữa là, tôi không là cái quái gì trong Mặt Trận, thế mà mỗi buổi tối khách vào ra nườm nượp!

Hỏi: - *Bác có nghĩ rằng bác cũng chịu một phần trách nhiệm về sự lừa bịp của Mặt Trận không?*

..... *Ngưng Trích -*

Trong khi người Việt nào có kiến thức tối thiểu cũng nhận thức rằng cuộc chiến đấu chống cộng sản để giải phóng quê hương của Mặt Trận Hoàng Cơ Minh là một tổ chức lừa bịp và cái mặt nạ đó đã rơi xuống vào năm 1984. Thế mà họ vẫn tiếp tục duy trì để đánh lừa người Việt lưu vong và dân tộc.

Một số trí thức khoa bảng tại Úc châu vì tiền, vì hám danh cũng không ngần ngại bán đứng lương tâm cùng đồng lõa với giòng họ Hoàng Cơ vẫn tiếp tục làm tay sai cho cái gọi là " Canh Tân đất nước Canh Tân con người!"

Sơn Tùng (Úc châu)
6-8-2010

Trong 30 năm qua từ ngày chiếc mặt nạ của các tay hề chuyên nghiệp, đi lừa bịp **kháng chiến** bị rơi xuống như lá mùa thu 1984 vì do vấn đề tiền bạc ăn không đều, chia không đủ của hai họ Phạm và họ Hoàng .

Rất đáng thương cho các trường của những hội phường tuồng , những chủ nhiệm báo chí Việt ngữ, những giám đốc đài phát thanh tiếng Việt tại Úc châu vẫn tâng bốc, nịnh bợ những tên "Cán Bộ" từ Mặt Trận **Kháng Chiến bịp** đến những lãnh tụ ma **Canh Tân Cách Mạng Đảng**. Sự hiểu biết dù ở bất cứ trình độ nào cũng nhận thấy rằng cuộc chiến đấu giải phóng VN khỏi ách công sản phải do chính dân tộc VN từ trong nước khởi xướng và phát động, thì cũng khó có thể chối cãi rằng cuộc chiến đấu đó rất cần sự yểm trợ của cộng đồng quốc tế.

Cộng đồng quốc tế đã tích cực yểm trợ cho các cuộc cách mạng lật đổ chế độ công sản là do những cuộc phát động thật sự từ trong nước, chứ không phải yểm trợ cho những phe, nhóm lừa bịp, phường hội xuất phát từ hải ngoại. Chúng ta cần chứng tỏ cho cộng đồng thế giới biết rằng chúng ta có khả năng chiến đấu thật sự ở trong nước. Nếu có một vài dân biểu nghị sĩ nào đó của chính quyền sở tại, giúp đỡ các cá nhân hay phe nhóm và phần lớn bọn ấy lại gồm những thành phần luồn cúi, tội lỗi, bắt lực thì sự giúp đỡ ấy chỉ có mục đích đi tìm nô lệ để sai khiến, cùng tìm những lá phiếu của cử tri người Việt lưu vong chứ không có thực tâm giúp đỡ cho cuộc chiến đấu cho chính nghĩa của dân tộc Việt Nam.

Những anh chị dân cử loại này là những con ruồi đói phiếu, chứ họ làm được những gì cho công cuộc đấu tranh lật đổ chế độ công sản để giải phóng quê hương.

- [Bài của ký giả Tân Dân tiếp theo Phần 3\(Trích \)](#)

Hỏi: - Bác có nghĩ rằng bác cũng chịu một phần trách nhiệm về sự lừa bịp của Mặt Trận không?

Đáp: - Nào có ai nghĩ đến chữ “ngờ”, nhất là trước đó các báo đã không ngớt lời ca tụng ông Minh là một tướng sạch, đứng đắn và ông Liễu là một chuyên viên đảo chánh nặng lòng với quê hương đất nước, tin cậy được. Ai cũng tưởng các ông ấy kháng chiến thật chứ nếu biết họ bịp bợm thì riêng tôi, được ăn cái “dãi rút” gì đâu mà mất công ủng hộ các ông ấy! Nếu kết tội tôi thì những người khác cũng có tội “ngây thơ” nên bị lừa bịp như tôi. Tóm lại, anh em Hoàng Cơ Minh biết lợi dụng đúng lúc, đúng thời điểm lòng căm thù Cộng Sản của người Việt bỏ nước ra đi đã lên đến tột độ, tổ chức kháng chiến để tha hồ móc túi đồng hương một cách công khai vô tội vạ. Cũng có thể, lúc mới đầu Hoàng Cơ Minh định dẫn thân thật sự kháng chiến giải phóng quê hương, nhưng sau thấy đường về Việt Nam dài quá, vạn triệu khó khăn nguy hiểm không khác gì đường lên Hỏa tinh trong khi tiền yểm trợ ồ ạt vào như nước, lòng yêu nước bị lòng tham chi phối, Minh lơ là để mấy ông em, nhất là Hoàng Cơ Định, một người trẻ tuổi đầy tham vọng, tha hồ thao túng bằng cách dựa trên uy thế và tiền tài của Mặt Trận, dùng sắt máu thẳng tay đàn áp những người dám chống đối Mặt Trận.

Hỏi: - Theo sự xét đoán của bác thì Mặt Trận có ai về được Việt Nam chưa?

Đáp: - Tôi tin chắc 100% rằng chưa, mặc dù tờ báo Kháng Chiến của Mặt Trận thường đăng những tin giật gân tưởng tượng nào là quân du kích của Mặt Trận vẫn tung lựu đạn vào xe quân sự của địch, đặt bom phá hủy nhiều cơ sở địch ngay tại Sài Gòn Chợ Lớn hoặc các chiến sĩ Mặt Trận đã phục kích đoàn xe quân sự địch trên đường Sài Gòn Đà Lạt đốt nhiều xe và giết

nhieu địch, v.v. Nếu quả những biến cố này thật sự xảy ra thì không thể nào bùng bít được bọn phóng viên quốc tế. Ngoài ra, thời gian đó, nhiều đồng hương được gia đình bảo lãnh đi thẳng từ Sài Gòn sang Hoa Kỳ bằng máy bay, rất ngạc nhiên về những tin thất thiệt của tờ Kháng Chiến. Họ nói ở Sài Gòn vẫn yên tĩnh, không hề nghe thấy báo chí hay ai nói đến những “chiến công” mà tờ báo Kháng Chiến đã trắng trợn tưng tởng phía ra. Thật là chuyện “đêm giữa ban ngày”!

Hỏi: - Thời điểm nào bác ngưng hoạt động cho Kháng Chiến?

Đáp: - Ngày 16/4/1982 Hoàng Cơ Minh đến Santa Ana mà các báo chí loan tin bịp rằng “Phái đoàn Mặt Trận do chiến hữu Chủ Tịch Hoàng Cơ Minh cầm đầu từ quốc nội (sic) đến thăm đồng hương hải ngoại. Một cuộc meeting khoảng trên 5.000 người tụ tập lại tại một rạp hát để đón Chủ Tịch Hoàng Cơ Minh đến có xe máy dầu cảnh sát Mỹ hộ tống. Người ta coi Chủ Tịch Hoàng Cơ Minh như một vị cứu tinh dân tộc. Khi ông Minh bước ra khỏi xe thì tiếng hoan hô vang dội, người ta xúm lại công kênh ông Minh lên cao như công kênh một cầu thủ túc cầu đã đá lọt lưới đối phương nhiều bàn.”

Ngày 17/4/1982 Minh chủ tọa một cuộc họp báo có Trần Minh Công ngồi bên. Dưới hàng ghế ký giả có tôi. Khi nghe Minh lớn tiếng tuyên bố “*Mặt Trận hiện có 10.000 chiến sĩ võ trang đầy đủ đương chiến đấu rải rác tại nhiều nơi ở quê nhà*”, tôi vô cùng sửng sốt vì một câu tuyên bố quá láo khoét thốt ra từ cửa miệng một người lãnh đạo. Bởi vì, nếu quả thật Mặt Trận có đến 10.000 người võ trang đầy đủ thì chắc chắn đã xảy ra nhiều cuộc đụng độ, mà đã có đụng độ thì không tài nào giấu nhem được bọn phóng viên quốc tế. Thật sự lực lượng Mặt Trận có khoảng không đầy 50 người. Nếu nói phét thổi phồng thành 500 đã là quá, còn có thể nghe được. Cho ra con số 10.000 là khinh thường dư luận quốc tế, khinh thường đồng hương và là một điều vô ý thức, nếu không muốn nói là ngu xuẩn! Tôi lập tức ra khỏi phòng họp báo và gọi ngay điện thoại cho Liễu biết kể từ giờ phút đó, tôi không còn dính líu đến Mặt Trận, và dù vé máy bay đã mua rồi tôi cũng sẽ không dự “Đại Hội Chính Nghĩa” tại Hoa Thịnh Đốn được tổ chức vào tháng sau. Không tham dự đại hội này để làm trò hề, Liễu giận tôi lắm. Hai năm sau có một sự nứt rạn giữa Hoàng Cơ Minh và Phạm Văn Liễu. Vì sợ mọi trách nhiệm về tiền bạc sẽ đổ lên đầu mình, Liễu quyết liệt bằng những văn thư chính thức yêu cầu Phan Vụ Quang (tức Hoàng Cơ Định) phải trình cho Liễu xem sổ sách kế toán, thì lập tức Hoàng Cơ Minh dùng quyền của mình thẳng tay cách chức Liễu cho Nguyễn Kim Hườn thay thế. Nhờ hai bên tố nhau, những bí mật bịp bợm của Mặt Trận được bật mí cho công chúng biết. *Tôi rất mừng đã dứt khoát lánh xa Mặt Trận.*

Tiện đây tôi cũng nói phớt qua về cụ Phạm Ngọc Lũy, đối với tôi không hề có “ân oán giang hồ”, tôi vẫn kính mến mặc dù cụ ít tuổi hơn tôi. Một vài thân hữu tỏ vẻ tiếc tiền vì đã mua làm hai cuốn hồi ký mà cụ không hề nói lên được điểm nào mà mọi người trông đợi về cái bịp bợm của Mặt Trận mà cụ là chủ tịch ủy ban yểm trợ trung ương khiến đã có lần tờ VNTP đưa nghi vấn là cụ cũng có chia “verbe”. Trọn hai cuốn hồi ký cụ chỉ kể lể “cái thằng tôi đáng ghét” lấy lưng của cụ. Họ cũng cho biết có khoảng một dòng rươi viết về tôi (Hoàng Xuyên) thì cụ lại dùng ngôn từ hần học, thiếu vô tư, ngụ ý bênh Hoàng Cơ Minh và trách cứ về việc tôi bỏ phòng họp báo để chống đối lời nói khoác lác quá trớn của Hoàng Cơ Minh.

Hỏi: - Theo bác, thì Hoàng Cơ Minh có thật đã bị giết chết ngày 26/8/1987 mà các báo đã đăng tải?

Đáp: - Lúc ở trong “Mặt Khu”, tôi đã chụp chân dung Hoàng Cơ Minh nhiều khía cạnh để sau này có tài liệu đắp tượng ông ta là vị... “anh hùng dân tộc”, nên khi tấm ảnh ông Minh nằm chết đăng trên báo thì đem những tấm hình đã chụp ra so sánh, tôi xác nhận đó là Hoàng Cơ Minh.

Hỏi: - Vì sao người ta lại cố giấu nhem việc Hoàng Cơ Minh chết?

Đáp: - Tôi phân tách theo ngụ ý của tôi, nếu Mặt Trận tuyên bố Hoàng Cơ Minh chết thì ai là người kể vị? Hoàng Cơ Long, bí danh Lý Thái Hùng, người lùn thấp, hình dáng kỳ dị, không thể thay Minh được; Hoàng Cơ Định trẻ quá, hiểu thắng, thiếu chín chắn, làm lãnh tụ sẽ không ai theo; Nguyễn Kim Hườn, bí danh Nguyễn Kim, một cựu thiếu tá lái trực thăng của Không Lực VNCH, là một thanh niên cowboy sở trường về ăn chơi hơn là đấu tranh. Vấn đề quan trọng là nếu loan tin Minh chết, tất cả cái “chaine” hàng trăm hiệu Phở Hòa ở Hoa Kỳ và các nơi trên thế giới sẽ không ai chịu đóng “hụi chết” hàng tháng cho Mặt Trận nữa. Những cơ sở thương mại khác cũng sẽ ra mây gió. Vấn đề yểm trợ cũng sẽ tan rã ngay. Trong tam thập lục kế thì “kế ngậm miệng” là thượng sách để kéo dài thời gian móc túi đồng hương thêm được đồng nào hay đồng nấy, rồi mai hậu trước việc đã rồi, ai muốn hiểu ra sao thì hiểu.

Hỏi: - Tin Hoàng Cơ Minh chết đã hơn 10 năm qua, ai cũng biết là ông ta thật sự chết rồi, sao đến nay vẫn có người hằng say làm việc cho Mặt Trận?

Đáp: - Những cơ sở kinh tài vẫn làm ra tiền thì khi đã sẵn đồng tiền trong tay, thiếu gì kẻ lay lục để xin việc làm, vừa được tra lương tháng hậu hĩnh vừa được tiếng ra cái điều ta cũng đấu tranh chống Cộng.

Hỏi: - Bác có biết vì sao Hoàng Cơ Minh bị giết không?

Đáp: - Năm 1993, tôi về Việt Nam ghé Bangkok chơi một tuần, người ta kể cái chết của ông Minh như sau, xin kể lại đúng nguyên văn, còn đúng hay sai tôi hoàn toàn không có ý kiến! Họ nói rằng khi nhiều “chiến khu” của người Việt được tổ chức trên lãnh thổ Thái Lan thì Chính phủ Cộng Sản Việt Nam gửi công hàm chính thức trách Chính phủ Thái Lan đã dung túng những phần tử chống đối họ, lập chiến khu trên đất Thái để mưu đồ lật đổ Chính phủ Cộng Sản Việt Nam. Họ yêu cầu Chính phủ Thái dẹp ngay những “chiến khu” ấy đi, nếu không họ sẽ đem xe thiết giáp vượt biên giới tàn sát tất cả. Tưởng là CSVN chỉ đe dọa suông thôi nên giới chức địa phương Thái Lan chỉ “cảnh cáo” những người sống trong các “chiến khu” kia nên kín đáo hơn, chớ không có biện pháp cương quyết, vì còn muốn kéo dài để thu tiền thuê hàng tháng.

Thấy chính phủ Thái lơ là, CSVN liền gửi tới hậu thư (ultimatum) cho Chính phủ Thái cho hạn ba tháng nếu những “chiến khu” nêu trên chưa dẹp thì CSVN sẽ đem quân đội và xe bọc sắt vượt biên giới xan bằng tất cả khu đó, mọi thiệt hại về vật chất và nhân mạng Chính phủ Thái hoàn toàn chịu trách nhiệm. Lần này Chính phủ Thái triệu tập phiên họp bất thường tại Quốc Hội để bàn về việc CSVN khiếu nại và quyết định cấm không ký chiếu khán nhập nội (entry visa) cho Hoàng Cơ Minh. Các chiến hữu trong Mặt Trận lúc đó mới thật sự lo lắng, một mặt báo cáo cho Hoàng Cơ Minh biết, một mặt tìm địa điểm rời Chiến Khu về phía Tây Bắc. Khi tìm được địa điểm rồi, họ vận động xin Chính phủ Thái cho phép Hoàng Cơ Minh đến Thái Lan lần chót để dọn Chiến Khu sang đất Lào, nhưng sự thực vẫn nằm trên lãnh thổ Thái, sát với biên giới Lào. Chính phủ Thái ưng thuận. Minh đến Thái Lan vào Mặt Khu họp tất cả mọi người để dùng ba tác lưởi trấn an các chiến hữu. Khi nói chuyện xong thì có ba chiến hữu trẻ tuổi tuyển mộ từ các trại tị nạn đứng lên xin phát biểu. Họ nói họ sống trong chiến khu đã hơn hai năm mà không thấy đánh đấm gì cả trong khi hàng ngày tinh thần họ vô cùng bị căng thẳng vì sự đe dọa của quân đội CSVN sẽ tràn sang tàn sát bất cứ giá nào. Minh dùng mọi lời lẽ để thuyết phục, nhưng một anh chàng khăng khăng nhất định xin ra khỏi Mặt Khu để trở về trại Tị Nạn.

Sáng hôm sau hai người còn lại thấy bạn mình bị mất tích một cách bí mật trong đêm vừa qua nên hết sức sợ hãi về số phận của mình. Họ kín đáo ra về vui lòng ở lại, rồi chờ ít ngày sau trong lúc thuận tiện cả hai đều vượt Mặt Khu và dặn một người bạn thân ở lại báo tin cho họ biết đích xác ngày dọn chiến khu. Họ quyết tâm trả thù cho người bạn xấu số bằng

cách mật báo cho quân Pathet Lào biết quân số, vũ khí của Mặt Trận và lộ trình dọn chiến khu. Đúng ngày đã định, đoàn quân vồn vện không quá 50 người, kẻ khiêng, người vác lương thực và một số ít ỏi vũ khí. *Khi đến một khu rừng già thì quân Pathet Lào đông gấp 5 lần phục kích bao vây tứ phía giết trên 20 mạng, bắt sống 19 người đem về giao cho CSVN. Vài ngày sau, lấy khẩu cung những tù binh đều khai trong số những người bị bắn chết có Hoàng Cơ Minh. CSVN lại cho người trở lại nơi phục kích thì tìm thấy xác Hoàng Cơ Minh nên chụp ảnh rồi loan báo cho các báo chí biết.*

Ngày 25/4/1998 vừa qua đi hành hương tại chùa Tây Tạng ở Quận Pomona, California, tình cờ gặp Lê Tấn K đã giữ một vai trò quan trọng của Mặt Trận trong lúc phôi thai, quả quyết với tôi rằng Hoàng Cơ Minh chỉ mới chết hồi tháng 10 năm 1997. Tôi hỏi tin Hoàng Cơ Minh chết rất bất lợi cho Mặt Trận tại sao lại để đến hơn 10 năm vẫn không cải chính mà cải chính thì khó khăn gì, Hoàng Cơ Minh chỉ cần tìm một anh ký giả tầm thường nào chụp chung một tấm ảnh để họ loan tin, thế là đủ cải chính mọi tin tức sai lầm từ trước và đưa uy tín Mặt Trận trở lại. Nếu còn sống sao hồi cuối năm 1994 khi Mặt Trận kiện Cao Thế Dung, Hồ Anh và Nguyễn Vũ đã vu khống Mặt Trận thuê người giết vợ chồng ký giả Lê Triết, được xử tại tòa án San Jose trong 21 ngày có tôi tham dự.

Luật sư Nguyễn Tâm, biện hộ cho bên bị, đã thẳng thắn chỉ vào mặt Hoàng Cơ Định tức Phan Vụ Quang nói rằng: **“Các ông là những người chuyên môn bịp bợm, chuyên môn nói láo. Nếu các ông vẫn nói láo rằng Hoàng Cơ Minh hiện nay còn sống thì xin cho biết hiện ông ta ở đâu?”** Bị đưa vào chỗ bí, Định trả lời “ám ớ hội tề” rằng Minh di chuyển thường xuyên nên không nhất định ở đâu! Một lãnh tụ lớn của một phong trào mà đi đâu, ở đâu lại không liên lạc cho những yếu nhân trong Bộ Tham Mưu biết thì điều đó nói với con nít chúng cũng không tin! Đến đây Lê Tấn K trả lời cù nhầy rằng nếu muốn biết sự thật về cái chết của Hoàng Cơ Minh, xin hỏi bà Châu nào đó là người làm bảo hiểm cho Minh.

.....

[Bỏ một đoạn cuối không trích vì là chuyện bất hoà của ký Giả Hoàng Xuyên với ông Hồ Anh VNTP không liên quan đến sự lừa bịp của Mặt Trận HCM]

Cuộc phỏng vấn đến đây cũng quá đầy đủ, xin thành thật cảm ơn bác Hoàng Xuyên, đã cho chúng tôi những tài liệu thật quý báu.

Tân Dân

(*Ngưng Trích*)

Nếu cuộc kháng chiến là thật do Hoàng Cơ Minh và gia đình đứng ra khởi xướng và phát động thành công, lật đổ được chế độ công sản thì nhân dân Việt Nam sẽ lại một lần nữa thấm mùi **gia đình trị**.

Với những đường lối chính sách : “ngoại vi”, độc quyền cai trị, độc quyền lãnh đạo coi những đảng phái quốc gia chân chính khác như kẻ thù của Mặt Trận thì là nạn thanh toán chém giết lẫn nhau sẽ xảy ra như Việt Minh trừ khử đảng phái Quốc gia trong những năm 45/46. Vì hiện tại Việt Tân tại Úc châu đang tổ chức theo khuôn rập của CSVN nghĩa là có đài phát thanh riêng (Tiếng Nước Tôi) do vợ của Đỗ Đăng Liêu chúa đảng Việt Tân Úc Châu làm giám đốc chuyên để đánh bóng cho Việt Tân và Việt Tân cũng đã đưa cán bộ nắm các đài phát thanh Ethnic Broad Casting của các tiểu bang và dùng tiền mua chuộc không chế các đài phát thanh tiếng Việt tư nhân.

Các anh chủ bút báo Việt ngữ nghe đến cán bộ Việt Tân thì vãi đá ra quần, Việt Tân là đại

họa cho nhân dân Việt Nam. Tránh Việt Cộng , Gặp Việt Tân !

Sơn Tùng (Úc Châu)
11-8-2010

Mời đọc kỳ tới , Mặt Trận Hoàng Cơ Minh và 70,000 Úc Kim tiền đóng góp của đồng bào Úc châu để cứu trợ nạn nhân trận bão cuối năm 1999. Số tiền AUD 70,000.00 do ông Quốc Việt trưởng ban Việt ngữ SBS thực hiện qua hệ thống Radio Thorn ra sao, và như thế nào ?....
Mà trưởng ban tổ chức là Chủ Tịch Hội Sinh Viên Việt Nam Victoria, với sự đồng tổ chức của hội Nam , Tín, Nghĩa, Bình và Việt Nam Quốc Dân Đảng khu bộ Úc Châu....

- HẾT -

Hoàng Cơ Minh, Anh Hùng hay Thiên Cỗ Tội Nhân?

- Kim Âu -

■ **Dẫn nhập:** Trước khi rời khỏi Washington D.C, chia tay những anh em cùng trong ban lãnh đạo cuộc biểu tình chống Phan văn Khải ngày 21 tháng 6 năm 2005 trước tòa Bạch Ốc, tôi tặng cho mọi người hai câu thơ tếu:

*Hãy nghe chúng chửi như nghe hát
Chúng chửi om sòm bởi chúng thua.*

Đúng như tiên liệu, bọn Phở Bò Việt Tân gấp rút mộ được mấy tên thí thân kiếm cháo, ra rả chửi bới những người quốc gia chân chính qua hệ thống đài phát thanh hồ xí hai ngăn TNT của chúng.

*Chửi người, người chẳng thèm nghe
Hóa ra bọn chúng một bè chửi nhau.*

Theo một số người thuật lại thì hết Chị Ba Chú Á, Dì Năm Chuồng Chó, Anh Hiệp Thụt Két, chú Đông Gián Mối, chị Hạnh Mặt Dầy, anh Mãng Đầu Khắc, Hùng Anh xô số bịp. Độ Mặt Méo...v.v tranh nhau dí mõm vào những cái hồ xí hai ngăn TNT để bài tiết vào tai nhau. Chỉ khổ cho cái lỗ tai của các thính giả bị tặng cái hồ xí hai ngăn TNT sau khi sửa xe hay mua hàng nên bị ảnh hưởng tối đa. Thật là tai họa, tức HỌA VÀO TAI. Buổi sáng đi làm cứ phải rửa tai ba bốn lần vì sợ gây ô nhiễm môi trường, bạn đồng sở phải bịt mũi ghê tởm.

Bọn Việt Cộng thành công qua lối tuyên truyền trắng nhờ vào độc quyền thông tin một chiều. Nhưng trong những xã hội dân chủ cái trò tuyên truyền trắng đó chẳng mấy may tác dụng vì thông tin quá phong phú, đa dạng.

Nếu sống vào thời này, bà mẹ của Tăng Sâm chẳng cần phải bỏ khung cửi mà chạy bởi những lời bịa đặt, bịp bợm ngay lập tức bị bóc trần.

Đại khái như việc một bọn gian nhân hiệp đảng tụ tập lại với nhau, diễn trò tưởng niệm tên đại bịp Hoàng Cơ Minh để chuẩn bị cho một trò bịp mới thì thay mặt cho những người quốc gia chân chính, chúng tôi đã sẵn sàng VẠCH MẶT bọn chúng.

Thật ra nếu bọn Phở Bò Việt Tân không bày trò bịp bợm thì chúng tôi chẳng tốn công lên tiếng. Đối phó với trò bịp xưa chỉ cần một bài viết cũ. Nói là cũ nhưng thật ra vẫn mới với những người chưa hề được đọc.

Năm năm trước, bài viết này chỉ in ra được một nghìn năm trăm bản. Ngày hôm nay MT Phở Bò Việt Tân yên tâm. Bộ mặt bản thủ của Tên Đại Bịp Hoàng Cơ Minh sẽ được vạch trần và quảng bá sâu rộng đến hầu hết đồng bào năm châu, bốn biển.

Chuyện Hoàng Cơ Minh bày trò Kháng Chiến Bịp, Lừa Đảo ôm trọn Những Đồng Tiền Xiết Máu Đồng Bào, chúng tôi đã muốn cho vào quá khứ. Nhưng con người vốn mau quên và có nhiều đồng bào mới đến cũng chưa được biết trò Kháng Chiến Bịp này do kiếm khuyết thông tin. Trong khi bọn Cộng Sản và tay sai chuyên nghề đổi trắng, thay đen; đảo ngược phải trái tạo ra những huyền thoại giả dối để bày trò móc túi đồng bào.

Đồng tiền vốn quý vì khó kiếm nên những đồng tiền từ tâm chia ba, xẻ bảy càng quý hơn. Nếu để từ tâm của đồng bào bị bọn chơi bạc bịp lợi dụng kiểu kêu gọi đóng góp cho Kháng Chiến thì Kháng Chiến Bịp; tổ chức Xô Số thì không người trúng; tiền quỹ hội đồng hương, Hội Tình Thương đóng góp được đem bỏ túi tiêu xài vô tội vạ thì cũng là một sự vô tâm đáng trách.

Điều đáng nói hầu như tất cả những tên bịp bợm đều có chung một cái lò đào tạo là Mặt

Trận Phở Bò Việt Tân. Bời thế nếu ngưng tay vạch mặt bọn này sẽ là một sai lầm lớn. Một khi chúng tôi đã ra tay tất nhiên loại // cò đuôi chó// chỉ là tiểu tiết, phụ đề. Tuần này để đáp lại bài báo tưởng niệm tên đại bịp, mời quý độc giả sang trang để đọc bài viết về tên Thiên Cổ Tội Nhân Hoàng Cơ Minh và trang ướ sử của cái gọi là Mặt Trận Kháng Chiến Bịp tức đảng Việt Tân hiện nay./.

✦ Nguyễn Triều với "chính sách bế quan tỏa cảng" thiên cận đã dẫn tới việc Thực Dân Pháp xâm chiếm và biến Việt Nam thành thuộc địa hơn 100 năm.

Trong khoảng thời gian Pháp thuộc đó nhiều cuộc kháng chiến chống thực dân đã nổ ra nhưng tinh thần ái quốc không mạnh hơn sức mạnh của vũ khí - sản phẩm của cuộc cách mạng khoa học kỹ thuật ở Châu Âu - nên hầu như không thành công mà chỉ để lại trong lịch sử thêm một số vị anh hùng, liệt sĩ "thành nhân".

Đến thời kỳ đệ nhị thế chiến Pháp bị Đức đánh bại và cũng trở thành một dân tộc bị trị nên hệ thống thuộc địa cũng suy yếu phải để cho quân đội của Nhật vào Việt Nam chia xẻ quyền lợi rồi sau đó làm một cuộc đảo chánh chỉ trong 24 tiếng lật đổ toàn bộ hệ thống cai trị của Pháp ở Đông Dương giành lấy thế chủ động.

Nhưng không lâu sau đó, hai quả bom nguyên tử ném xuống Hiroshima và Nagasaki đã kết thúc Đệ Nhị Thế Chiến. Toàn thể Đông Dương lúc đó cùng một lúc hai thứ xiềng xích nô lệ tự đứt. Cuộc Cách Mạng Mùa Thu vào ngày 19- 8- 1945 thật ra chỉ là việc nhật lại một chính quyền được thả nổi và việc Hồ Chí Minh được đề cử đọc Bản Tuyên Ngôn Độc Lập vào ngày 2 - 9 - 1945 cũng chỉ là kết quả của một sự thỏa hiệp bất đắc dĩ giữa những kẻ đầu cơ thời cuộc mà lực lượng của các bên đều nhỏ bé và yếu kém chưa thanh toán được nhau. Sự do dự của các lãnh tụ Việt Nam Quốc Dân Đảng - sai lầm lớn nhất của các đảng phái và lực lượng quốc gia thời đó - đã gây ra đại họa kinh hoàng cho dân tộc Việt Nam dài hơn nửa thế kỷ, đến nay còn chưa chấm dứt.

Ba mươi năm đấu tranh Quốc Cộng cũng là ba mươi năm độ sức của Thế Giới Tự Do và Quốc Tế Cộng Sản dẫn tới chung cuộc bất hạnh 30 - 4 - 1975 của dân tộc Việt Nam là nguyên cơ chính đưa một khối lớn người Việt Nam yêu Tự Do không đội chung trời với Cộng Sản tởa ra sinh sống khắp nơi trên thế giới.

Trong lịch sử của nhân loại, có lẽ đây là cuộc di thực lớn nhất, đau thương nhất và bi thảm nhất. Nước mất, nhà tan. Gần như chẳng có gia đình nào toàn vẹn. Cả nước gông cùm. Kẻ đào thoát được, ngoài một thiểu số ăn trên, ngồi trốc, hút máu dân lành, chiến hữu mới có được tài sản giúp họ khả dĩ sống an nhiên tự tại. Số còn lại mặc nhiên trở thành loại người ăn nhờ, ở đậu. Tất cả đều làm thân nô lệ xứ người.

Mấy năm đầu tiên từ 1975 cho đến cuối 1978. Chưa hoàn hồn vì cuộc đào tẩu, không mấy ai nghĩ đến chuyện nước non mãi cho tới 1979, Cuộc Chiến Tranh Biên Giới giữa Trung Cộng với Việt Cộng nổ ra, kèm theo đó việc ly khai của Hoàng Văn Hoan, Trương Như Tảng bộc lộ những mâu thuẫn trong tập đoàn Cộng Sản, lúc đó hải ngoại mới dấy lên phong trào tập hợp lực lượng nhằm phục quốc.

Nhiệt vọng phục hận lúc này thức tỉnh bởi mọi người đã thấm thía nỗi nhục nhằn qua mấy năm bươn chải để thích nghi với cuộc sống lưu vong đã gây ra lắm chuyện đau lòng.

Có tiếng vang nhất trong giai đoạn đó là Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải Phóng Việt Nam nhưng trên thực tế không có hoạt động gì đáng kể ngoài vấn đề tai tiếng về những trò bịp bợm trước và sau khi Hoàng Cơ Minh thảm tử.

Tìm hiểu kỹ sự việc, chúng tôi thấy trong khi những anh em Quân Cán Chính Việt Nam Cộng

Hòa đang bị đày đọa trong những nhà tù Cộng Sản thì tại hải ngoại có một nhóm người lợi dụng Tinh Thần Ái Quốc của đồng bào và chiến hữu - đang còn nhiệt vọng phục hận - bày ra trò Kháng Chiến Bịp để quyên góp, thậm chí cưỡng ép đồng bào nộp tiền cho họ làm giàu tấT.

Đầu trò của tổ chức này là cựu Phó Đề Đốc Hoàng Cơ Minh và hầu như tất cả mọi phần vụ quan trọng khác của tổ chức này đều do gia đình, dòng họ Hoàng Cơ nắm giữ.

Đặc biệt Vụ Tài Chánh do Hoàng Cơ Định - một người mà cả Ban Đại Diện Sinh Viên và Giáo Chức tại trường Cao Đẳng Hóa Học, Trung Tâm Kỹ Thuật Phú Thọ đứng lên tố cáo về tội tham nhũng, bị đưa ra Giám Sát Viện cách chức từ năm 1970,- giành phần quản lý.

Khởi đầu, Mặt trận Kháng Chiến Bịp này vốn thoát thai từ một tổ chức có tên là Lực Lượng Quân Nhân Việt Nam ở Miền Đông và Miền Tây hình thành từ năm 1978 sau cải danh thành Lực Lượng Quân Dân Việt Nam và nhờ vào quyết định sai lầm của cựu tướng Nguyễn Chánh Thi (cũng do xảo kế của Hoàng Cơ Minh lừa cả Nguyễn Chánh Thi và Phạm Văn Liễu nhằm khuynh loát tổ chức để loại bỏ Lục Phương Ninh, Đinh Thạch Bích.v.v) trong vai trò Chủ Tịch Hội Đồng Trung Ương Ủy Viên đã ký quyết định giải tán tổ chức này để sát nhập với Tổ Chức Phục Hưng, Tổ Chức Người Việt Tự Do thành Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải Phóng Việt Nam vào ngày 1- 8 - 1981.

Lúc đó, ông Nguyễn Chánh Thi đương nhiên trở thành Chủ Tịch của tổ chức mới. Ông Phạm Văn Liễu làm Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Hải Ngoại và Hoàng Cơ Minh là Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Quốc Nội.

Sự xếp đặt này cũng hợp lý theo đẳng cấp từ chế độ cũ vì khi Hoàng Cơ Minh vào học trường sĩ quan Hải Quân 1955, ông Liễu đã đeo lon thiếu tá được 3 năm đang là Tư Lệnh Thủy Quân Lục Chiến. Ông Nguyễn Chánh Thi thì đang là Tư lệnh phó Liên đoàn Nhảy Dù. Sau cuộc khuynh loát tổ chức nói trên, ngày 18 - 8 - 1981 Hoàng Cơ Minh đi Bangkok. (Nhóm 9 người- Hoàng Cơ Minh (tự Chính), Lê Hồng (tự Hiếu) Nguyễn Trọng Hùng (tự Huy), Trương Tấn Lạc (tự Lộc), Nguyễn Văn Thành (tự Thông), Phan Văn Phúc (tự Phút). Trần Thiện Khải (tự Khanh), Nguyễn Đức (tự Đài), Nguyễn Thành Tiến (tự Tín) - sau bỏ về Hawaii đã từng bị mưu sát hụt. - có cựu Đại tá Nguyễn Hữu Duệ tháp tùng đã không vào được Thái Lan. Duy nhất chỉ một mình ông Duệ có quốc tịch Hoa Kỳ là được chấp thuận. **Mãi đến tháng 10 - 1981 qua Richard Armitage được Tướng Sutsai giới thiệu nhóm HCM mới được nhận vào Thái làm công tác phỏng vấn, dò la tin tức về POW - MIA và cho ở tại Ubon từ tháng 11 - 1981.**

Tại tỉnh Ubon thuộc vùng Đông Bắc cách Bangkok khoảng 500km, Minh được cho mượn một mảnh đất làm "Chiến Khu Quốc Nội " tại làng Bultharit còn khoảng 15 cây số tới biên giới Miền Thái (báo VNTP số 233).

Đến lúc này âm mưu lừa bịp của Hoàng Cơ Minh càng lộ rõ. Nhóm Người Việt Tự Do như đã viết phần trên sau khi hòa nhập vào với MT đã giới thiệu cho tờ báo Nhật Seikai -Nippo đăng bản văn kêu gọi của Lực Lượng Kháng Chiến Việt Nam ngày 27 tháng 12 năm 1981 trong khi Hoàng Cơ Minh và nhóm tiên phong chỉ vừa mới vào được Thái có hai tháng.

Sau đó, Hoàng Cơ Minh tiếp tục tiến hành bịp bợm một cách có hệ thống, bài bản.

Hắn nhờ ký giả Hoàng Xuân Yên bút danh Hoàng Xuyên viết bài tường thuật về thăm chiến khu trong nước (viết láo là về tận Đà Lạt) tham dự Ngày MT Công Bố Cương Lĩnh 8 - 3 - 1982, đăng trên Văn Nghệ Tiền Phong tới 6 kỳ [từ số 151 (ngày 1/5/1982 đến số 156 (ngày 16/7/1982)] tạo thành một cơn sốt Kháng Chiến trong tất cả mọi nơi có Người Việt Quốc Gia cư ngụ (gần đây Hoàng Xuyên sau nhiều năm im lặng đã lên tiếng vạch trần

bộ mặt xảo quyệt, đêú cáng của Hoàng Cơ Minh qua trả lời phỏng vấn của Ký giả Tân Dân đăng trên Hải Ngoại Nhân Văn từ số 18 - 19 tháng 10 /1999).

Ngay cả "cameraman" Nguyễn Ngọc Ân (lúc đó đang làm cho CBS) cũng được chi tiền để làm cuốn phim "Hoàng Cơ Minh Trail" và lừa cả cấp trên trong CBS để đưa lên phần tin. Sau đó, cuốn phim Video Kháng Chiến "Đĩa Giấy, Lính Lào, Rừng Thái Lan" được lưu hành như một bằng chứng Kháng Chiến để đoàn viên MT mặc sức lừa bịp đồng bào Tiếp thêm xảo kế, tờ báo Kháng Chiến (Bíp) (ra số thứ nhất ngày 1- 4 - 1982) đã loan tải những bản tin thất thiệt đến độ hoang tưởng về những trận đánh ở trong nước. Những trò bịp bợm, xảo quyệt có hệ thống, lớp lang đó tất nhiên làm nức lòng đồng bào dẫn tới việc thành lập Phong Trào Quốc Gia Yểm Trợ Kháng Chiến ngày 3 - 4 - 1982 do ông **Phạm Ngọc Lũy** làm Chủ Tịch để quyên góp tài chánh cho kháng chiến?!?! (**Nguyễn Ngọc Bích** phụ trách phần Việt Ngữ đài Á Châu Tự Do hiện nay đã về hưu là người viết diễn văn và soạn thảo cương lĩnh phần chuyển ngữ sang Anh Văn do Nguyễn Hữu Vinh).

Thời đó, hầu như tất cả đồng bào Việt Nam tại hải ngoại đã bị rơi vào mưu mô quỷ quyệt của dòng họ Hoàng Cơ và trở thành nạn nhân của việc buôn bán, bịp bợm Tinh Thần Ái Quốc nhân danh Kháng Chiến.

Lúc này Phạm Văn Liễu ở Hoa Kỳ gần như đồng tình với những thủ đoạn xảo quyệt của Minh nên khi Hoàng Cơ Minh lảng lạng cho Nguyễn Chánh Thi về vườn tiếm chức Chủ Tịch, Liễu cũng im lặng hòa theo.

Cuối năm 1982, chính Phạm Văn Liễu mới phát giác ra Hoàng Cơ Định không hề gọi tiền sang Thái. Cựu đại tá Phạm Văn Liễu khai trước tòa ngày 19 - 12 - 1994 : "Tôi thấy buồn vì tiền bạc thu được nhiều như thế, tôi tưởng Hoàng Cơ Định đã gọi về nhưng chẳng có chi nhiều ở căn cứ".

Sau mới biết được rằng Định có gọi về khoảng 160.000USD nhưng Hoàng Cơ Minh gọi trả lại, bảo em giữ lại số tiền ấy ở Mỹ.

Lẽ dễ hiểu Richard Armitage tức Trần Văn Phú đã trả lương cho công tác dò la tin tức POW - MIA rất sòng phẳng, đậm đà bằng mặt phỉ.

Như vậy tất cả tiền bạc của Mặt Trận xiết máu trực tiếp kiểm soát được của đồng bào hay do Phong Trào Quốc Gia Yểm Trợ Kháng Chiến quyên góp đều ở lại Mỹ và nằm trong "hầu bao" của gia đình Hoàng Cơ Minh và phe đảng.

Tính sơ sơ...khoảng chừng từ 18 đến 22 triệu USD (tài liệu của Nguyên Vũ)

Điều đó có nghĩa là ngay từ phút đầu tiên cho đến khi thảm tử, Hoàng Cơ Minh đã có manh tâm, chủ tâm và chuyên tâm làm một cú bịp lớn.

Trong cuốn Hồi Ký Một Đời Ngươi, ông Phạm Ngọc Lũy đã ghi lại những lời nói của Hoàng Cơ Minh trong lúc thuyết phục Được Sĩ Huỳnh Ngọc Anh cho vợ là nữ Luật Sư Nguyễn Thị Truyện tham gia MT như sau: ' Một khi chúng ta về được trong nước rồi, những người ngoài này không còn cần thiết nữa sẽ bỏ đi hết' (tập I, trang 400 - dòng thứ 10 - 11 sđd HKMĐN).

Hoàng Cơ Minh có trở lại Hoa Kỳ vào ngày 16 - 4 - 1983 để tham gia Đại Hội Chính Nghĩa từ ngày 28 - 29 /30 - 4 - 1983.

Tại đây, Minh tráo tuyên bố thống hợp được 36 tổ chức qui tụ được hơn 10.000 Kháng Chiến Quân?!?!?!

Cựu Đại Tá Trần Minh Công đã vô cùng lúng túng phải trả lời là: "Tôi không có ý kiến..." khi nữ ký giả báo The Register hỏi: " Ông là phát ngôn viên, ÔNG NGHĨ SAO VỀ LỜI TUYÊN BỐ CỦA Chủ Tịch MT?" Phần ông Nguyễn Bích Mạc, đảm trách ngoại vận

của MT nhìn rõ sự giả dối nên cương quyết không chịu phổ biến những con số trên. Tất nhiên sau đó Nguyễn Bích Mạc bị ghép tội phản bội?!!! (tr 122 HKMĐN. Phạm Ngọc Lũy).

Thật là Đại Bịp, ngồi không trong rừng Ubon mà dám tuyên bố như vậy để xây dựng cho mình một hào quang giả dối chỉ nhằm vào mục đích dơ bẩn cuối cùng như ta đã thấy : Tiền!. Hỡi ơi! Thật mỉa mai! Thật đáng thương cho Dân Tộc Việt Nam chúng ta!
Cả một khối hơn 5.000 người đầy nhiệt vọng, thành tâm với quê hương từ năm châu, bốn bể, đến tham dự Đại Hội Chính Nghĩa đã trở thành những đào thương, kếp hát, quân hầu của võ tướng Kháng Chiến Ma.

Đúng là chuyện "Nghìn Năm Bia Miệng". Đại cuộc của cả một dân tộc đã bị hủy diệt bởi một kẻ vong thân trong vòng lửa của địa ngục dối trá.

Đọc những dòng hồi ký của ông Phạm Ngọc Lũy thật đau lòng cho Tổ Quốc và Dân Tộc. Quả thật những năm cuối cùng của Thế Kỷ 20 nằm trong thời Suy Mạt của Dân Tộc Việt Nam nên mới nảy sinh ra tên đại bịp Hoàng Cơ Minh - người đã hủy diệt lòng khả tín vào những tổ chức cứu quốc của toàn thể đồng bào và chiến hữu tại hải ngoại- người coi Hồ Chí Minh là thần tượng cả về hình thức lẫn nội dung và tự hoang tưởng cho mình là hậu thân của Hồ Chí Minh qua cách phục sức quần áo bà ba đen, khăn rằn, để râu chòm. Công Thức ba mẫu tự HCM = HCM cũng được Nguyễn Tường Bá xử dụng làm vũ khí tuyên truyền.

Nếu thật sự HCM 1 = HCM 2 thì chúng ta đâu có cần gì phải chống Cộng mà nên khăn gói trở về để xây dựng đất nước Xã Hội Chủ Nghĩa cho xong. Có điều chúng ta còn hận chưa dẹp bỏ được hậu quả của tên chó chết HCM gây ra thì lại nảy sanh thêm một tên đại bịp khác ó HCM nữa.

Điều này cũng chỉ rõ một vấn đề là đám chính khứa "tea room" lường thương, tráo đầu trong lãnh vực chính trị đã một thời nắm giữ vận mệnh quốc gia chỉ là một đám người "úy tử tham sinh", "ái quốc tại khẩu " chứ chẳng bao giờ chịu dấn thân thật sự để phụng sự đại cuộc của đất nước.

Chính quyền VNCH bại vong. Lỗi ở họ. Chuỗi ngày lưu vong thất thổ kéo dài lỗi cũng ở họ, do thói cả nể dung dưỡng những hành vi lừa gạt, xảo trá. Kèm theo đó bản chất "chính khách salon" vốn ngại gian nguy nên dẫu chỉ một vé máy bay khứ hồi sang một đất nước thanh bình không tiếng súng, cũng chẳng chịu lên đường kiểm tra cho rõ thực hư.

Một số người khi thấy Hoàng Cơ Minh bị thảm tử do chính những hành động tự diệt của ông ta, cho đó là người có lòng ái quốc và đã hy sinh vì đại cuộc nhưng như chúng tôi đã phân tích làm gì có đại cuộc trong đầu Hoàng Cơ Minh bởi mấy từ ngữ xa xỉ dùng để bịp bợm như : Chiến Khu Quốc Nội, Biên Thùy Đông Dương, Hội Đồng Kháng Chiến Quốc Nội, Ủy Ban Kháng Quân, Đông Tiến v..v.. tất cả chỉ là sản phẩm của những bộ óc lừa đảo, xảo quyệt.

Đại Cuộc và Chính Nghĩa ở đâu khi ngay bước khởi đầu đã là những trò dối trá, bịp bợm?

HÀO KHÍ VÀ HÙNG KHÍ Ở CHỖ NÀO KHI CHIẾN KHU QUỐC NỘI CHỈ LÀ MÁY CĂN NHÀ Ở TRÊN ĐẤT THÁI? Chẳng lẽ hàng đêm CHÔNG MUỖI ĐÓT ĐỂ KHỎI SÓT RÉT LÀ KHÁNG CHIẾN Ự?

Kiểm chứng lại cho kỹ những bài phỏng vấn ông Trần Văn Sơn, Đỗ Thông Minh, Huỳnh Lương Thiện, Phạm Văn Liễu, Trần Minh Công - những nhân vật chính trong võ tướng Kháng Chiến - chúng tôi thấy những nhân vật này vẫn chưa dám nói hết Sự Thật.

Bởi chính họ đã tiếp tay thần tượng hóa một con người bằng những trò lừa bịp, dối trá nên không đủ can đảm để nhận lãnh trách nhiệm trước SỰ THẬT.

Diễn biến từ buổi khởi đầu cho chúng ta thấy rõ Hoàng Cơ Minh chỉ thực sự nổi lên nhờ vào những trò dối trá. Hắn chưa từng đặt chân lên đất Mẹ, ngay cả khi vong mạng vì hậu quả của vở tuồng Kháng Chiến Bịp .

Không ai có quyền nhân danh "Phục Vụ Đại Cuộc" để biện minh cho những hành vi lừa đảo, dối gạt quần chúng.

Trải mấy nghìn năm lịch sử quá nhiều thăng trầm, biến động nhưng cho dù mất hàng nghìn năm nô lệ giặc Tàu và hàng trăm năm nô lệ giặc Tây, cuối cùng dân tộc Việt Nam vẫn trường tồn và phát triển do biết dùng "Chí Nhân để thay Cường Bạo, biết lấy Đại Nghĩa để thắng Hung Tàn."

Vận nước gặp thời Suy Mạt nên mới nảy sinh ra chuyện lẫn lộn giữa Chính Trị với Tà Trị, Anh Hùng với Đại Gian Hùng.

Mười ba năm đã trôi qua kể từ ngày Hoàng Cơ Minh thảm tử nhục nhã tại Tây Bắc Lào do bị trục xuất khỏi đất Thái. Bọn Kháng Chiến Ma vẫn trơ tráo xem như hắn còn sống, vẫn nuôi dưỡng âm mưu tiếp tục lừa bịp và làm phân hóa Cộng Đồng Việt Nam hải ngoại bằng những trò "ma nớp" chính trị.

Nếu Người Việt Quốc Gia chúng ta không đủ dũng khí lên tiếng vạch trần Sự Thật thì chắc chắn giới trẻ Việt Nam sẽ tiếp tục bị những tổ chức bịp bợm dẫn dắt vào con đường sai trái không còn biết đâu là đại cuộc của dân tộc.

Một phần tư thế kỷ đã qua, nhiều tổ chức yêu nước vẫn tiếp tục trên đường tranh đấu. Có những người đã nêu tấm gương sáng, đã anh dũng hy sinh như Liệt Sĩ Trần Văn Bá (từ hải ngoại về), Nguyễn Thành Sĩ, Hà Xuân Hùng, Thái Thanh Hùng, Phan Ngọc Nhất Linh, Nguyễn Công Ích (tại quốc nội)v..v.v.

Tổ Quốc và Dân Tộc tri ơn những anh hùng.

Nhưng riêng với sự việc nổi đình, nổi đám, nặng phần trình diễn nhất của MTHCM, xét về thực chất lại chính là vụ việc bần thiêu và ô nhục nhất trong lịch sử chống Cộng của người Việt lưu vong.

Người ta có thể lừa dối được một người mãi mãi. Có thể lừa dối một số người một ít lâu nhưng không ai có thể lừa dối được tất cả mọi người.

Trong bối cảnh lịch sử vừa qua và hiện nay hành vi nhục nhã Lừa Dối Tinh Thần Ái Quốc của khối người lưu vong là một Đại Tội Không Thể Tha Thứ. Như vậy tên Đại Bịp Hoàng Cơ Minh không thể là Anh Hùng mà chính là Thiên Cổ Tội Nhân./.

KIM ÂU

18 -8 -2000

Tài Liệu tham khảo:

Mặt Thật - Cao Thế Dung

Hồi Ký Một Đời Người - Phạm Ngọc Lữ

Tạp Chí Văn Nghệ Tiền Phong

Đặc San Hải Ngoại Nhân Văn..v..v..

KHÔI PHỤC PHẨM CÁCH VIỆT NAM : ĐƯỢC PHÉP CHẾT

- Kim Âu -

■ Như một số báo đưa tin, sau khi tên Nguyễn Kim Hườn tung ra một bản thông báo vào ngày 20 - 7 - 2001, cả một bộ sậu của đám MT Phở Bò tổ chức một buổi họp báo tại trung tâm của chúng ở San Jose mà tên bồi bút, gia nô Lê Bình gọi là một biến cố chính trị đáng quan tâm để trả lời những vấn đề mà đồng bào hải ngoại lâu nay thắc mắc.

Theo như một số đồng nghiệp bên San Jose cho biết, việc một số đại diện của các báo đến tham dự không phải vì họ muốn biết về cái chết của Hoàng Cơ Minh mà chỉ muốn xem bọn đầu trò MT Phở Bò hiện nay biện minh giải thích thế nào về việc làm của họ. Theo ký giả Lâm Văn Sang viết trên báo Việt Mercury: Cuộc họp báo mở đầu bằng bài phát biểu của Nguyễn Kim Hườn tuy khá dài nhưng hẳn nhiên đã không giải đáp đầy đủ những nghi vấn khác được cử tọa đặt ra trong thời gian hai tiếng đồng hồ sau đó. Chưa kể, hai lý do đầu tiên để giữ kín tin tức về sự tổn thất lãnh đạo của Mặt Trận chỉ là một về mặt lý luận.

Bài phát biểu này đã xác nhận nhiều nguồn tin khác nhau trong vòng 14 năm trở lại đây (trong đó có cả báo chí phát hành ở Việt Nam nhân vụ án kháng chiến quân tháng 12-1987 và gần đây nhất từ ông Hoàng Duy Hùng hay Phạm văn Thành) về sự hy sinh của ông Hoàng Cơ Minh trong ngày 28 tháng Tám, năm 1987.

Trong phần trả lời những câu hỏi tìm cách làm sáng tỏ hơn nội vụ đã chỉ được trả lời cho có lệ được đăng trên tờ Việt Mercury (trích nguyên văn) như :

- 1-Thời gian 14 năm giữ kín có thể khá dài đối với đời sống bình thường nhưng đối với việc xây dựng cơ sở trong hoàn cảnh khắc nghiệt, khó khăn, tương quan lực lượng không đồng đều, 14 năm quả thật không dài. (Nguyễn Kim Hườn trả lời ông Nguyễn Xuân Hiệp, tạp chí Nhân Văn).
- 2-Việc giữ kín không phải là lừa dối đồng bào. Gọi là lừa dối khi nào Mặt Trận không còn đấu tranh nữa. (ông Nguyễn Kim Hườn trả lời ông Võ văn Sĩ, báo Đại Nghĩa).
- 3-Tại sao lại chọn thời điểm này để công bố? Tất cả chỉ là sự tình cờ trong quyết định chung mà lãnh đạo Mặt Trận đã chọn lựa như vậy.
Đó là chuyện chuyển thông báo từ trung ương ở trong nước ra hải ngoại công bố cho đồng bào. (ông Lý Thái Hùng trả lời ông Cao Sơn, báo Tin Việt News)
- 4-Chuyện ông Phạm văn Liễu ra đi năm 84 là chuyện quá khứ, chúng tôi không muốn nhắc lại. Sự ra đi của ông có liên quan đến việc ông không thi hành một số đường lối do Mặt Trận đưa ra. Trường hợp ông Nguyễn Xuân Nghĩa, ông hiện nay không ở trong Mặt Trận nên chúng tôi không đề cập. (ông Lý Thái Hùng trả lời ông Võ văn Sĩ, báo Đại Nghĩa).
- 5-Mặt Trận biết đích xác ông Hoàng Cơ Minh hy sinh từ năm 1993. (ông Nguyễn Kim trả lời ông Lê Phong, báo Saigon USA)
- 6-Mặt Trận không coi thường sự hy sinh của kháng chiến quân khác. Tôi xác nhận, nhân vật đầu tiên được Mặt Trận vinh danh là kháng chiến quân Phùng Tấn Hiệp. Đó là kháng chiến quân thôi chứ không phải bất cứ một vị lãnh đạo nào khác. (ông Hoàng Cơ Định trả lời ông Lê Phong, báo Saigon USA)
- 7-Mặt Trận đề ra nguyên tắc không tiết lộ danh tánh của chủ tịch cũng như toàn thể cán bộ hoạt động trong nước. (ông Hoàng Cơ Định trả lời ông Nguyễn Xuân Hiệp, tạp chí Nhân Văn).
- 8-Trong hiến chương: Mặt Trận chỉ giải tán sau khi đất nước Việt Nam hoàn toàn được giải phóng. (Lý Thái Hùng trả lời ông Lê Phong, báo Saigon USA)
- 9-Áo nâu là của thập niên 80. Thế kỷ 21, Mặt Trận sẽ ở nhiều nơi, nhiều lãnh vực nhưng không có áo nâu. (Hoàng Cơ Định trả lời ông Huỳnh Hớn, báo Ý Dân).

10-Đường lối Mặt Trận không thay đổi, chỉ uyển chuyển dựa theo tình hình (Nguyễn Kim Hườn trả lời ông Võ văn Sĩ, báo Đại Nghĩa)

11-Mặt Trận vẫn là Mặt Trận, không biến dạng. Cộng sản Việt Nam phải chấm dứt sự cai trị độc tài của họ, Việt Nam phải có tổng tuyển cử tự do với giám sát của quốc tế, chừng đó Mặt Trận mới tham gia cùng với các đảng phái khác trong sinh hoạt dân chủ. (Lý Thái Hùng trả lời ông Phan văn Hòa, báo Cali Today).

12-Mặt Trận không bao giờ chủ trương đối thoại hay hòa hợp hòa giải với cộng sản. Ngày nào họ còn cầm quyền cai trị, chúng ta không bao giờ đối thoại, không bao giờ cộng tác, không bao giờ hòa hợp, hòa giải. (Lý Thái Hùng trả lời ông Joseph Phạm, Viên Thao Media).

Buổi họp báo chấm dứt với nhiều câu hỏi và vấn đề chưa có ai đặt ra hay có đặt ra như ông Hoàng Xuyên cũng không có được một câu trả lời thỏa đáng. hết trích

Như quý độc giả đã đọc trên mặt báo này nhiều bài viết về MT Phở Bò của những nhân vật có liên quan, tựu chung mọi người đều nhận thấy sự thật về lũ Mafia Phở Bò như sau:

1-Kể từ ngày thành lập MT đến nay chỉ có những trò quyền tiền, móc túi đồng bào chứ không hề có một cuộc kháng chiến nào.

2-Chiến Khu Quốc Nội chỉ là một mảnh đất thuê mướn trên đất Thái Lan cách xa Việt Nam tới một quốc gia trái độn

3-Việc Hoàng Cơ Minh công bố có 36 tổ chức và 10.000 quân chỉ là một lời tuyên bố bịp bợm, láo khoét.

4-Biên Thùy Đông Dương chỉ là một mỹ từ rỗng tuếch được đưa ra nhằm mục đích tô vẽ cho vở tuồng Kháng Chiến Bịp Bợm.

5-Việc mướn lính Thái, Miên để quay phim lừa bịp đồng bào đã chỉ rõ Hoàng Cơ Minh có chủ tâm lừa đảo.

6-Việc giết hại những người có nhiệt vọng, thành tâm cứu nước đã phản đối trò lừa bịp đồng bào của Hoàng Cơ Minh tại chiến khu là một hành động sát nhân diệt khẩu đầy tội ác bởi chính họ mới là những người con yêu của tổ quốc. Hoàng Cơ Minh thì không.

7-Việc ám sát, giết hại những người cầm bút chân chính dám nói lên sự thật của Vở Tuồng Kháng Chiến Bịp là một tội ác không thể chối cãi, là thủ đoạn của đám Mafia Phở Bò nhằm khống chế và bóp chết dư luận để chúng rảnh tay làm trò bịp bợm.

8-Không hề có chuyện Đông Tiến mà đó chỉ là một cuộc chuyển địa điểm do người Thái Lan không còn cho mướn đất nữa.

9-Việc Hoàng Cơ Minh vong mạng do bị tình báo Thái Lan bán đứng cho Cộng Sản là chuyện không mấy người không biết nhưng đám Mafia Phở Bò vẫn dối trá một cách trắng trợn, vẫn lớn tiếng chửi rủa, chụp mũ những người đặt vấn đề và nói lên sự thật. Hành động và thái độ đều căng của chúng không thể bôi xóa bằng một lời xin lỗi chung chung.

10-Với âm mưu xây dựng một hệ thống truyền thông tiền trạm để bàn giao cho Cộng Sản trong thời gian sắp tới. Đám Mafia Phở Bò dựa trên một số cơ sở kinh tài được thành lập nhờ vào đồng tiền xiết máu đồng bào vẫn tiếp tục làm phân hóa cộng đồng, làm suy yếu tiềm năng chống Cộng của người Việt Ty Nạn Cộng Sản bằng cách thành lập những tổ chức cộng đồng tự biên, tự diễn. Chuyên nghề chôm credit và làm lệch hướng của những phong trào đấu tranh.

11-Mặt Trận Phở Bò ngày hôm nay vẫn tiếp tục là một tổ chức lừa đảo bằng cách nhân danh

kháng chiến. Chắc hẳn những bộ óc đầu sỏ của Mặt Trận Phở Bò không kém hiểu biết về ngôn ngữ Việt Nam đến mức không hiểu giữa một tổ chức đấu tranh và một lực lượng kháng chiến vốn khác nhau một trời một vực.

12-Việc truy điệu một người đã chết vì những tham vọng lừa đảo của bản thân mình như Hoàng Cơ Minh ngày hôm nay chỉ là một sự phỉ báng anh linh của những anh hùng liệt sĩ đã vì quốc vong thân thật sự.

*Qua mười hai điểm nêu trên đồng bào và chiến hữu chắc chắn nhận ra đám MT Phở Bò không từ một thủ đoạn bất lương, bất nghĩa nào để tìm cách thi thố âm mưu của chúng. Thời kỳ đầu khi Hoàng Cơ Minh vừa vong mạng bọn đầu sỏ MT Phở Bò học theo đám Cộng Sản Việt Nam để cho HCM 2 * SỐNG MÃI TRONG SỰ NGHIỆP BỊP BỌM CỦA MT PHỞ BÒ.*

Người đã chết mà không cho phép chết để cho thiên hạ xúc phạm là một điều bất nhân. Đối với người đứng đầu tổ chức, là người thầy, là anh em ruột thịt mà chúng dám công nhiên không nhận di ảnh của người quá cố là một điều đại bất nghĩa. Thủ đoạn của chúng ngày hôm nay thú nhận một cái chết từ 14 năm về trước không khác gì một anh bán phở cố gắng bán nốt món xí quách cuối cùng sau khi thùng nước lèo đã cạn.

Những luận điệu quanh co của mấy anh đầu sỏ chủ tọa rớt lại cũng không đưa ra được điều gì mới lạ. Chắc hẳn quá ngán ngẩm ký giả Lê Phong đặt vấn đề bao giờ thì MT giải tán. Câu nói này có thể cũng là một câu kết luận được buông ra sau khi nhận rõ tình hình và khả năng, thực chất của đám MT Phở Bò.

Như rất nhiều người đã kết luận, ngày nay MT Phở Bò không còn chút uy tín nào ngoài hệ thống kinh tài đã bắt đầu mất giá. Phở MT bây giờ mất mùi Kháng Chiến nên dễ khiến người ta chán. Đường lối của đám Phở Bò không có gì sáng tạo ngoài việc cố gán cho tổ chức Cộng Đồng một tính chất lãnh đạo toàn thể những người Việt Nam lưu vong để rồi giành được thì giờ trò bịp bợm, không giành được thì tự biên, tự tạo ra một cộng đồng thứ hai để hợp thức hóa những màn tuồng khất thực.

Xưa lắm và sai rồi. Tổ Chức Cộng Đồng chỉ là một tổ chức bất vụ lợi, bỏ vài trăm bạc là có chút danh phận hào huyền ngay nhưng danh đấy thì cũng chẳng phải là danh gì với núi sông.

Vấn đề quang phục đất nước không phải là vấn đề của những tên hoạt đầu ở hải ngoại. Đó là vấn đề của những người đang bị áp bức ở quốc nội. Truyền thống quật cường của dân tộc Việt Nam đã được thử thách qua mấy nghìn năm lịch sử. Vận nước hết bĩ lại đến thái, những trang hào kiệt của dân tộc đứng lên đúng lúc. Dân tộc Việt Nam sẽ tự cứu lấy mình, những người dân cùng khổ sẽ tự giải phóng cho chính họ chứ không cần đến bọn chính trị điểm đảng ở cách tổ quốc cả một đại dương, mượn chiêu bài kháng chiến để tạo dựng sản nghiệp cho gia đình và dòng họ và phe đảng.

Đồng tiền xiết máu là đồng tiền bất nhân. Vì thế người chết 14 năm nhưng không cho chết để người còn sống trực lợi. thậm chí cho đến nay vấn đề thú nhận và truy điệu cũng chỉ là sự tình cờ trong quyết định.

Cuối cùng thì Hoàng Cơ Minh cũng đã được phép chết.

Lác đác trên liên mạng có vài đoàn viên văn nô, bồi bút làm thơ viết văn khóc người quá cố 14 năm trước như vừa mới chết hôm qua. Thật là trò hề. Hóa ra thương vay, khóc mượn là như vậy./.

Kim Âu
24 - 7 - 2001

- **THÊM VÀI SỰ THẬT VỀ ĐẢNG VIỆT TÂN - VIỆT ĐIỀU SÀO NAM**

(Trích từ site tailieu0trpod.com)

----- Original Message -----

From: van nguyen

Sent: Wednesday, April 13, 2005 10:59 AM

Subject: [MeVietNam] Re : Va`i su+. tha^.t ve^` MTHCM (10000000% su+. tha^.t)

Kính Chào Quý Vị Người Việt Quốc Gia,
Kính Chào Quý Cựu Chiến Sĩ QLVNCH,

Đọc message dưới đây của Ông TRUNG TA TUAN phơi bày một vài sự thật bên lề của cái Mặt Trận Hồ Cơ Minh thì đồng bào ở Hải Ngoại còn ai xa lạ gì, nhất là Người Việt tị nạn ở Bắc và Nam Cali là ổ phát sinh ra bầy ký sinh trùng Mặt Trận với truyền thống quán tính của bọn giáo điều LENINISM chuyên nghề cày MỎ VỆT khắp hang cùng ngõ cụt, chỗ nào càng đông dân ngu khu đen chúng lại càng chui vô quác MỎ VỆT láo phét tuyên truyền. **Tên ĐỒ Hoàng Diễm là giòng họ thông gia của bọn Hoàng Cơ nổi tiếng thậm thọt lẳng Ba Đình, Bắc Bộ Phủ HàLội. HOÀNG CƠ QUẢNG là Anh cùng cha của HOÀNG CƠ ĐỊNH (bí danh là Phan Vụ Quang, Omaditkhiho) hiện là Tướng Công An Việt Cộng mà thiên hạ hải ngoại ai cũng biết.**

Với lai lịch cả giòng họ nội ngoại 3 đời của HOÀNG CƠ ĐỊNH làm tay sai cho HồChó Minh như vậy thì phải gọi cái đảng VỆT TÂN là đảng HOÀNG GIA PHỦ ÔM ĐÍT HỒ đứt đuôi nòng nọc, còn ai trồng khoai vạt này nữa. Ông cựu Đại Tá Phạm Văn Liễu là Sư Huynh của Hoàng Cơ Minh là người đã cùng với Ông Luật Sư ĐÌNH THẠCH BÍCH và các chí hữu là những kẻ tiên phong khởi xướng Phong Trào Kháng Chiến Phục Quốc. Tháng 03 năm 1983 Ông PHẠM VĂN LIỄU trong vai trò TổngVụ Trưởng Hải Ngoại của MTQGTNGPVN hướng dẫn một phái đoàn đại diện đồng bào Việt tị nạn ở Hoa Kỳ gồm có 2 nhà báo kiêm phóng viên truyền hình là Hoàng Xuyên tức Hoàng Xuân Yên và Nguyễn Văn Ấn của Đài TV. CBS Hoa Kỳ (Xin xem trong Hồi Ký " TRẢ TA SÔNG NÚI cuốn 3, chương XXXV trang 193 - 211) đi Thái Lan gọi là " Thăm Chiến Khu " tham dự " Lễ Tuyên Bố Cương Lĩnh Chính Trị của Mặt Trận " dàn cảnh đóng phim.

Trong hơn 18 trang nói trên trong cuốn Hồi Ký TTSN của Ông Phạm Văn Liễu đã cho thấy những DỐI TRÁ LỪA BỊP là bản chất cố hữu của Hoàng Cơ Minh. Từ chỗ HCM yêu cầu ông Phạm Văn Liễu nói với Ký Gia Hoàng Xuyên dàn cảnh làm " cò mồi " ủng hộ mặt trận \$ 2000 ĐôLa trong buổi lễ Tuyên Bố Cương Lĩnh, nhưng sau buổi lễ trong rừng này, phái đoàn về lại Bangkok thì HCM đã tìm Ông Hoàng Xuyên để đòi Ông Xuyên phải đưa \$ 2000 ĐôLa mà trước đó đã tuyên bố ủng hộ trước mặt mọi người trong buổi LỄ. **Ông Hoàng Xuyên bàng hoàng sửng sốt, tưởng là nghe theo lời Ông Phạm Văn Liễu chỉ dàn cảnh lên tuyên bố ủng hộ \$ 2000 DoLa để câu khách, kêu gọi đồng bào của các Phái Đoàn bắt chước mà đóng góp ủng hộ Kháng Chiến Quân thôi. Không ngờ vị Chủ Tịch khả ố lại lén gặp riêng đòi tổng tiền.**

Giá trị \$ 2000 ĐôLa năm 1983 tương đương với bây giờ khoảng \$ 6000 DoLa. Không phải là một số tiền nhỏ, Ông Hoàng Xuyên chỉ là ký giả quen lương ba cọc ba đồng làm sao mà có sẵn tiền mặt rừng rinh, dư thừa mang theo trong người để Ông HCM bắt đũa. Sau đó Ông Hoàng Xuyên đã nói chuyện này lại cho Ông Phạm Văn Liễu biết để giải thích " xin Ông kẹ HCM tha tội " cho để còn nuôi vợ con èo ụột tội nghiệp lắm. Nghề ký giả báo chí là nghề đếm bạc lẻ, xưa nay ở VietNam có ai giàu có nhờ nghề này như " Trí, Phú, Địa, Hào " gì đâu mà đòi " cải cách ruộng đất " Ông Hoàng Xuyên, Rõ khổ. Chỉ qua một SỰ THẬT bên lề đã được Ông cựu Tổng Vụ Trưởng Hải Ngoại của Mặt Trận là Ông PHẠM VĂN LIỄU đã ghi vào sử sách, giấy trắng mực đen như đỉnh đóng cột thế đó, chúng ta có thể hiểu cái tâm địa cai thầu xương máu của Kháng Chiến Quân vì ĐÓLA của các Đại Lãnh Tụ Mafia của Mặt Trận

như thế nào rồi.

Đặc biệt nhất trong hơn 18 trang đầu Chương XXXV nói trên, người đọc sẽ còn kinh hoàng hơn khi thấy Ông Cựu Tổng Vụ Trưởng Hải Ngoại PVL đã hạch hỏi Ông Hoàng Cơ Minh về 06 (sáu) cái tội gian dối (trang 209 - 211). Người viết xin trích dẫn lại rõ ràng dưới đây để Đồng Bào năm châu bốn biển Hải Ngoại biết rõ tỏ tường trắng đen cái bộ mặt ghê tởm của bọn Lãnh Tụ Mặt Trận Mafia mà hiện nay chúng đã biến dạng các kè thành cái gọi là Đảng HOÀNG GIA PHỦ ỒM ĐÍT HỒ VỆ TÂN, và để cho bọn chó săn văn trí vận của Cầu Đàng VT trên hệ thống thông tin Internet toàn cầu nên cảm mồm ứng ửng, hết tấp càn.

Trích TRẢ TA SÔNG NÚI từ trang 209 - 211:

" Tôi có mất chuyện cần phải thảo luận với Ông (tức Hồ Cơ Minh).

Thứ nhất, tôi làm gì bên Tổng Vụ Hải Ngoại, tôi đều cho Ông biết rõ ràng, từ sự đi lại tới công việc, những trở ngại, những thành quả đã đạt được. Nhưng chuyến đi này về Thái Lan, tôi có cảm giác Ông đã không thành thật với tôi, người phụ trách Tổng Vụ Hải Ngoại (viết tắt TVHN).

Tôi muốn nói tới vấn đề Phái Đoàn đồng bào Hoa Kỳ và Nhật Bản đi vào dự Lễ tuyên bố Bản Cương Lĩnh Chính Trị mà tôi làm Trưởng Phái Đoàn. **Ông muốn giàn dựng gì cũng được, nhưng Ông phải cho tôi biết trước.**

Chuyến vào thăm Chiến Khu, Ông bắt tất cả đi dưới trời nắng như thiêu như đốt, đi mất hai ngày. Tôi đồng ý với Ông là muốn cho tất cả mọi người tưởng là khu chiến của Ông nằm sâu trong lãnh thổ LÀO, chứ không phải nằm ngay tại biên giới Thái - Lào.

Đến lúc ra về thì chỉ đi chừng ba tiếng đồng hồ từ căn cứ số 9, đã tới biên giới THÁI. Tôi nghĩ điều này, Ông cho nên cho tôi biết trước mới phải. theo ý tôi, sự thực vẫn là sự thực, cái kim dấu trong người cũng tìm ra.

Rồi tới phiên Ông, **Ông đi về sau chúng tôi, mà khi tới Khách Sạn tại Bangkok, ông đã tới trước, tắm rửa, quần áo chỉnh tề. Thế là dấu đầu lờ đuôi, ai còn tin mình được.**

Thứ hai: anh em họ cũng tinh lắm, ông biết không ? Trong buổi Lễ, khi Ông cho trình diễn các đơn vị Kháng Chiến Quân, Ông để một hai anh em chiến sĩ Người Việt đứng hàng đầu, **còn bao nhiêu người đứng sau toàn là Người Lào cả.** Ông muốn phô trương lực lượng mình đông, nhưng tôi thấy vậy là sai. Nếu Ông cứ nói thiệt là Chiến Sĩ Người Việt ông nhận được từ Tổng Vụ Hải Ngoại gửi vào chưa được nhiều, nên trong thời gian đóng quân trên đất Lào, Ông liên lạc và vận động được một Đoàn Thể Kháng Chiến LÀO, nên họ đã giúp cho mình mượn một Đại Đội khoảng 120 chiến sĩ Lào để tăng cường an ninh phòng thủ căn cứ, cho đến khi mình đủ quân số tự túc.

Không ai chê trách được Ông vì Ông và các anh em từ giả cuộc sống đầy đủ bên Hoa Kỳ về sống thiếu thốn đủ thứ tại khu rừng thiêng nước độc, khởi xướng công cuộc Giải Phóng Việt Nam, lật đổ chế độ Cộng Sản bắt lượm bên nhà. Ông càng nói thực bao nhiêu, đồng bào càng thương mến Ông và các anh em nhiều hơn, công việc kêu gọi của chúng tôi bên ngoài sẽ dễ dàng hơn, những tổ chức chống đối sẽ không còn vung vít viết báo chửi bới cho là chúng ta lừa dối, bịp bợm.

Thứ ba: Việc Ông tịch thu phim ảnh không trả lại cho anh em, như Ông đã hứa khi về gặp nhau ở Bangkok, đã có nhiều điều tiếng phàn nàn, chê trách, nhất là **Ông Hoàng Xuân Yên** (tức ký giả Hoang Xuyên) và anh **Nguyễn Văn Ân** (phóng viên Đài truyền hình CBS), hai phóng viên nhiếp ảnh thân với nhau. Tại sao Ông lại làm phụ lòng tin cậy của họ. Ông phải nhớ là mình còn trông cậy hai người này nhiều trong việc quảng bá tin tức.

Thứ tư: Chuyện Ông nhờ tôi nói với Ông Hoàng Xuân Yên làm một cử chỉ " Cò Mồi ", rồi Ông lại đòi Ông ta trao cho Ông \$ 2000 ĐôLa. chuyện này đã làm phiền Ông YÊN có ý nghĩ

không tốt về Ông và cả tôi. Tuy nhiên, vì không muốn làm rườm rà câu chuyện, nên khi được tôi giải thích, Ông ta đã nguôi giận.

Thứ năm: Là việc chiến hữu NGUYỄN THÀNH TIẾNG, tôi không được nói chuyện nhiều, nhưng TIẾNG nhờ tôi nói với Ông cho TIẾNG về lại Hawaii (nghĩa là không theo Kháng Chiến nữa). Tôn trọng lời cam kết giữa Ông và tôi, tôi không muốn xen vào chuyện thuộc Tổng Vụ Quốc Nội của Ông, nhưng chiến hữu TIẾNG là một trong số 7 người đã cùng về Chiến Khu với Ông trong phái đoàn Tiền Phương, anh ta cũng phải có tinh thần lắm mới theo Ông về. Nay chiến hữu TIẾNG không chịu được cuộc sống tại khu chiến, tôi yêu cầu Ông nên cho TIẾNG về hoạt động tại Tổng Vụ Hải Ngoại, vì thái độ của TIẾNG sẽ ảnh hưởng đến các anh em khác. Quyết định cho TIẾNG về là do Ông, tôi chỉ chuyển ý của chiến hữu TIẾNG đến Ông.

Thứ sáu: Cũng là điều chót hết, tôi hỏi thẳng Ông: Tại sao Ông tự Phong làm CHỦ TỊCH MẶT TRẬN mà không cho tôi biết ? Tôi không muốn bị mang tiếng là đặt vấn đề Chức Tước, Địa Vị, nhưng Ông đã đi hơi xa rồi đấy. Ông đặt tôi vào tình trạng chuyện đã rồi. Hết chuyện này đến chuyện khác. Ông cần phải xem xét lại thái độ và việc làm của Ông. Đừng quên những lời thề ước ngày nào. " (Ngưng Trích)

Kính thưa Toàn Thể Quý Vị NVQG

Trên đây là 6 điều mà Ông Phạm Văn Liễu là Tổng Vụ Trưởng Hải Ngoại -- một vai trò ngang hàng với Hoàng Cơ Minh là Tổng Vụ Trưởng Quốc Nội -- đã tố cáo thẳng thắn những sai lầm thất nhân tâm của Ông HCM. Chúng ta thử tưởng tượng, thời gian Ông Phạm Văn Liễu hướng dẫn phái đoàn Người Việt ở Hoa Kỳ và Nhật Bản đi thăm chiến khu Lào là tháng 03 -1983, các'h đây đã 22 năm khi đó Mặt Trận chưa có gì ngoài số tiền vài chục ngàn ĐôLa do đồng bào quyên góp trao cho Ông Hoàng Cơ Minh đi làm vốn Kháng Chiến lúc đầu.

Thuở đó Mặt Trận chưa trở thành Tư Bản PHỞ như hiện nay, còn đói rách cơ hàn, chẳng màng chi công danh thế tục. Muôn dân trông ngóng tưởng là Người đi khoác áo bào núi sông là kẻ mang Chí Khí Hào Kiệt của Chiến Sĩ vì Đại Nghĩa Dân Tộc quên mình, thế mà chưa chi vị Đảng Trưởng kiêm Chủ Tịch tự phong đã trở ngón nghề " Anh Chị Trùm thảo khấu ", cướp phim ảnh của các phóng viên ký giả, hù dọa tổng tiền, tự ý tham quyền nhảy bàn độc làm Chúa Tể Sơn Lâm rùng rú bất cần ý kiến, ý định của ai cả, kể luôn người đàn anh Quân ngũ là Phạm Văn Liễu kiêm chức vụ ngang hàng trong Mặt Trận với mình mà mới ngày nào đây HCM còn dạ thưa kính cẩn thề thốt sống chết hết lòng thành thật với nhau. Thử hỏi những kẻ tâm địa phản trắc lật lọng trong nháy mắt như vậy thì sao không linh ứng LỜI THỀ.

Những gì Ông Phạm Văn Liễu minh chứng trong Cuốn thứ ba Hồi Ký Trả Ta Sông Núi là CÁO TRẠNG HÙNG HỒN KHẢ TÍN nhất mà Đồng Bào Việt Nam trong và ngoài Nước tin tưởng là SỰ THẬT không thể chối cãi. Muốn tìm hiểu một SỰ THẬT nào thì không còn gì hơn là nghe đọc chính những lời văn của kẻ đồng chí hướng trong cuộc đã chứng kiến nhìn thấy rõ nội tình hơn bất cứ ai khác hơn là Ông PHẠM VĂN LIỄU điều trần về Mặt Trận của HCM. Không những Tòa Án Lương Tâm, mà Tòa Án Luật Pháp của bất cứ Quốc Gia Văn Minh nào trong hiện đại cũng phải căn cứ vào lời chứng của kẻ đồng sự, đồng hành nội vụ, huống là đã ghi ra trên bút tự giấy trắng mực đen công khai hợp lệ đã phát hành như Bộ sách Trả Ta Sông Núi. Hiện nay Ông cựu Đại Tá PHẠM VĂN LIỄU và phóng viên ký giả HOÀNG XUÂN YẾN vẫn còn sống an lành thanh thản tại Hoa Kỳ là những nhân chứng hiện thực nhất./

Dư đảng HOÀNG CƠ PHỦ VỆ TÂN ÔM ĐÍT HỒ có muốn lý phét lươn lẹo gì chẳng nữa, thì những màn múa mung chui luồn Quốc Hội Úc xin xỏ kêu cầu ân sủng bao che, khệ nệ bưng thùng PHỞ kèm phong bì dày cộm ĐôLa xương máu, vong hồn Kháng Chiến Quân vừa lạy vừa mời TED TURNER đài CNN để mong tạo phù phép cho Đảng Hồ Tổ của Vệt

Tân trong Nước kéo dài muôn năm xiềng xích đày đoạ trên đầu cổ 82 triệu Người Dân Việt trong Nước cũng không thoát khỏi xú danh thiên cổ TỘI ĐỒ DÂN TỘC.

Những màn tuồng múa lân chiêng trống Tàu Phù NGÀY ĐẦU TRANH GIẢI PHÓNG TỰ DO CHO VIỆT NAM che dù VIETNAM FREEDOM MARCH trong NGÀY QUỐC HẬN TANG THƯƠNG DÂN TỘC VN 30 Tháng Tư 2005 sắp đến cửa băng đảng VỆ TÂN, và phường hề thương vay khóc mướn của bè phái NGUYỄN KHẮC BÌNH sẽ lũ lượt phủ phục dưới bức tường đá đen ở Washington DC. bưng bê TRUY ĐIỀU khóc lóc LÍNH MỸ trận vong thỉnh cầu ơn mưa móc cho dư đảng HOÀNG CƠ PHỦ VỆ TÂN ÔM ĐÍT HỒ được mau đăng quang Bắc Bộ Phủ châu lạy Lăng Cầu BA ĐÌNH cửa cầu HỒ, chỉ làm Ô Nhục cho Lịch Sử Tổ Tiên và con cháu LẠC HỒNG ĐẠI VIỆT vô cùng tận.

*Hỡi muôn dân tôn tử Nước Nam
Ghi tâm khắc cốt lũ tội phạm
Việt Tan Mạt Trận Hoàng Cơ Xú
Khấu đầu phản Quốc một lũ tham
Sơn Hà điều linh sấu QUỐC HẬN
Cớ sao khuyến Vệ Tân cứ làm
Vong nô ngoại tộc cầu vinh bái
Tung hô Cộng đảng TỰ DO đâm*

Trần Trọng
VN/Việt Điều Sào Nam
BA MƯƠI QUỐC HẬN
04 - 13 - 2005

- **Vạch mặt bọn Cộng Sản gian manh đang núp bóng Người Quốc Gia-Ty Nạn. -
-Bài 3 -**

- **Hàn Giang Trần Lệ Tuyền.** -

Để quý độc giả hiểu được một cách tường tận về tất cả những kẻ đang ở dưới trướng của tổ chức Mặt Trận Hoàng Cơ Minh, bây giờ là đảng Việt Tân ; trong đó có Nguyễn Chí Thiện, Phan Nhật Nam...

Trước hết, chúng tôi xin mời quý độc giả đọc lại một bản tin của : « Đài phát thanh Việt Nam Kháng Chiến » đã được đăng tải trên tờ « Kháng Chiến số 71, trang 19 tháng 1 năm 1988 » như sau đây :

« - Đài Phát Thanh Việt Nam Kháng Chiến.
- Kháng Chiến Quảng-Đà
- Phục kích một toán Việt cộng tại huyện Tiên Phước.
- Một thương binh Việt cộng xin tham gia kháng chiến.
(VNKC, 23-10-1987)

Ủy ban Kháng Quân Tỉnh Quảng-Đà cho biết là, trong ngày 10 tháng 9 vừa qua, Đoàn Võ Trang Kháng Chiến Tỉnh đã phục kích một toán Việt cộng tại huyện Tiên Phước. Tin này được được đài Việt Nam Kháng Chiến loan đi vào ngày 23 tháng 10 vừa qua. Trong cuộc phục kích này, sau 10 phút giao tranh, địch đã bỏ chạy, để lại hai xác chết và hai thương binh. Phía Đoàn Võ Trang có một chiến hữu hy sinh. Ta tịch thu của địch bốn AK. 47, năm lựu đạn, một dao găm và nhiều đạn dược, thuốc cá nhân. Hai thương binh Việt cộng bị bỏ lại đã được y tá Đoàn chăm sóc thuốc men, băng bó tử tế. Nhưng, một người vì vết thương quá nặng, đã chết sau đó ; người còn lại thấy sự chăm sóc tận tình của Đoàn và sau khi được hướng dẫn về chính sách khoan hồng của Mặt Trận đối với tù hàng binh Việt cộng, đã tình nguyện xin theo về với kháng chiến và được Đoàn chấp thuận.

Tường cũng nên nhắc lại, vào hạ tuần tháng 6 vừa qua, Đoàn võ Trang Kháng Chiến Quảng-Đà đã phục kích một toán Việt cộng tại huyện Hòa Vang. Toán Việt cộng này đã bỏ chạy để lại ba xác chết và một số súng CKC, AK.47, cùng nhiều đạn dược, thuốc men khác mà trong lúc hoảng hốt bỏ chạy, chúng đã không kịp mang theo. Trước khi rút khỏi nơi giao tranh, Đoàn Võ Trang đã rải lại một số truyền đơn kêu gọi anh em bộ đội bỏ ngũ gia nhập lực lượng kháng chiến dân tộc chống lại bạo quyền.

Thêm vào đó, vào hai tháng 5 và 6 vừa qua. Đoàn cũng đã tháo gỡ bốn đoạn đường sắt dài tổng cộng 84 cây số trên tuyến đường xe lửa Sài Gòn-Đà Nẵng và phá hủy 16 trụ dẫn điện ».

Trên đây, là một trong những « Bản tin Kháng Chiến » mà tôi đã lưu giữ gần 20 năm qua. Dĩ nhiên, là chúng tôi còn nhiều « bản tin » khác của « Kháng Chiến ». Song tôi thấy chưa cần phải đưa lên mặt báo, bởi bài viết có hạn nên tôi chỉ nêu lên một bản tin này, còn những bản tin khác chúng tôi sẽ lần lượt đưa lên mặt báo để quý độc giả cùng suy gẫm.

Đọc cái « Bản tin của Kháng Chiến Quảng-Đà » như đã trích ở trên, chắc chắn các vị Quân-Dân-Cán-Chính Việt Nam Cộng Hòa đang ở trong và ngoài nước, đều thấy nó giống như những trận giao tranh vào thời chiến tranh khốc liệt giữa Quân đội Việt Nam Cộng Hòa và bộ đội chính quy Bắc Việt, ở những nơi địa đầu giới tuyến, hoặc ít ra cũng là những vùng mất an ninh trước 1975. Còn đây là những « trận phục kích » của «Đoàn Võ Trang Kháng Chiến Quảng-Đà » đã đánh vào quận Tiên Phước là quê hương của tôi, và quận Hòa Vang ở sát nách phi trường Đà Nẵng, là quê hương của chồng tôi. Nên biết, quận Hòa Vang chỉ

cách Đà Nẵng có mỗi mặt đường mà thôi. Tôi xin nói thêm để các vị chưa hề biết đến Đà Nẵng và Hòa Vang hiểu rõ :Trước 1975, quận Hòa Vang thuộc tỉnh Quảng Nam, nhưng chỉ cách Đà Nẵng một cái mặt đường ; bên này đường là thành phố Đà Nẵng, bên kia đường là quận Hòa Vang .Vì vậy, hiện nay quận Hòa Vang không còn trực thuộc tỉnh Quảng Nam nữa, mà đã sáp nhập vào thành phố Đà Nẵng.

Sự thật về cái bản tin của « Đoàn Võ Trang Kháng Chiến Quảng-Đà » :

Tôi vốn là một con người không bao giờ dám đưa lên mặt báo những điều mà chính mình không mắt thấy, tai nghe. Vì thế, trước đây mười mấy năm, chúng tôi đã từng lên tiếng trên Văn Nghệ Tiền Phong. Chỉ tiếc rằng, tôi lại không đưa ra cái bản tin này ; đó là một sai lầm vì đã «Hữu thuyết vô bằng».Vì vậy, hôm nay chúng tôi xin nói rõ về cái «bản tin» này như sau :

Tôi nghĩ rằng, cái gọi là « Đài Phát Thanh Kháng Chiến- Kháng Chiến Quốc Nội-Ủy Ban Kháng Quân Tỉnh Quảng-Đà », trước khi đăng những « bản tin » nói trên, chúng đã xem cái bản đồ Việt Nam, rồi cứ tưởng cái huyện Tiên Phước chắc xa xôi lắm, nên chẳng có ai biết, nên mới để ra cái « Bản Tin Kháng Chiến Quảng-Đà » vô cùng láo khoét này.

Nhân đây, tôi phải nói rõ cho mọi người được biết như sau :

Vào thời điểm ấy, là thời gian tôi sống tại nhà chồng tại thành phố Đà Nẵng. Nhưng tôi thường đi về giữa hai nơi Tiên Phước-Đà Nẵng ; vì phải đi mua bán để nuôi chồng con, nên chính bản thân tôi đã từng đạp xe đi đến nhiều phiên chợ ở nhiều Thị xã khác trên khắp thành phố Đà Nẵng và tỉnh Quảng Nam.

Khi viết lại những điều này, thì những hình ảnh đầy máu lệ của năm xưa bỗng dội vào sống dậy. Tôi không bao giờ quên được một ngày tang thương đã chụp phủ xuống gia đình chúng tôi. Đó là vào ngày 12 tháng 9 năm 1964. Khi cộng quân đánh chiếm quê tôi. Một đám du kích đã xông vào nhà tôi, chúng đã bắt Bác ruột của tôi vào « Trại cải tạo » Đá Trắng. Đồng thời tên Huỳnh Thuyên, Trung đội trưởng du kích đã bắn chết Cha tôi bằng hai phát đạn, một phát làm gãy cánh tay trái và một phát vào ngực trái, làm cha tôi gục chết trước sự kinh hoàng của gia đình chúng tôi. Sau đó, chúng ra lệnh cho cả nhà tôi phải đi theo chúng vào vùng chúng đã kiểm soát, mà không cho gia đình chúng tôi được chôn cất Cha tôi.

Sau đó, chúng tôi được biết quân đội Quốc Gia đã hành quân vào để lấy xác của Cha tôi đem ra vùng an ninh để chôn cất. Gia đình chúng tôi cũng đã nhận được một «Giấy báo tử».Nội dung viết :«Ông Trần Thắng (Bác ruột tôi) đã chết vì bệnh vào ngày 9 tháng 9 năm 1965, tại trại cải tạo Đá Trắng ». Chúng tôi không biết thực sự là Bác tôi đã chết vào ngày nào. Nhưng cứ theo cái « Giấy báo tử » ấy thì hàng năm gia đình chúng tôi vẫn làm lễ giỗ và cầu nguyện cho Bác tôi vào ngày 9 tháng 9.

Vậy, một lần nữa, tôi muốn đập vào mặt của Bùi Tín, bởi Y đã nói rằng : « Nếu Cụ Hồ còn sống thì không có các trại cải tạo ở miền Nam ». Vì Bác ruột tôi và các vị đã bị Việt cộng bắt cùng ngày với Bác tôi, đều đã lần lượt bỏ mình trong « Trại cải tạo Đá Trắng » từ năm 1960 đến năm 1964. Năm này « cụ Hồ » của Bùi Tín vẫn còn lúc lắc chứ chưa có chết.

Trở lại với thời gian mà cái «Đài Phát Thanh Kháng Chiến »đã loan tin. Hàng năm tôi vẫn nhớ đến ngày 9 tháng 9 là ngày Bác ruột tôi đã chết trong «Trại cải tạo »Đá Trắng. Lần ấy, năm 1987. Trước khi về quê để dự lễ giỗ của Bác tôi ; nên ngày 4-9-1987,tôi đã từ nhà chồng tại thành phố Đà Nẵng đi đến chợ Cẩm Lệ thuộc quận Hòa Vang, để mua một loại thuốc lá, là đặc sản của vùng đất này ;vì thế nó đã được mang tên là thuốc lá Cẩm Lệ, đem về quê Tiên Phước để bán cho bà con. Ngoài ra, tôi cũng mua bán thuốc Tây nữa. Ngày 5-9-1987, tôi ở nhà tại Đà Nẵng. Ngày 6-9-1987, tôi lên xe đò tại bến xe Liên tỉnh Quảng Nam-Đà Nẵng, để về quê Tiên Phước. Ngày 7-9-1987, tôi có mặt cùng gia đình tại làng Tiên

Giang Thượng, huyện Tiên Phước. Khi về đến nhà thì Trời bỗng đổ mưa. Ngày 8-9-1987, thì Trời không còn mưa nữa mà đã trở thành một trận lụt lớn, nước sông và suối gặp nhau, những giòng nước đục pha lẫn bùn đất chảy cuộn cuộn, những đồng ruộng mênh mông nước. Nhìn thấy cảnh mưa lụt này, tôi nóng ruột vì lo cho chồng con đang ở Đà Nẵng. Biết tôi lo lắng, nên vào ngày 9-9-1987, sau lễ giỗ của Bác tôi, Mẹ tôi đã bảo tôi : «Con hãy để tất cả thuốc men lại nhà cho Mẹ bán giúp, còn con phải về coi con cái, chứ chồng con nó không biết săn sóc con nít, nhất là trong lúc Trời mưa lụt như thế này »

. Nghe lời Mẹ , tôi đã để tất cả tại nhà cho Mẹ. Sáng ngày 10-9-1987, tôi chuẩn bị để trở về Đà Nẵng. Trước khi về Đà Nẵng tôi đã đến thăm Giáo Sư Đồng Triết, Bí thư Việt Nam Quốc Dân Đảng Quận Bộ Tiên Phước, vì biết Giáo sư cũng vừa ra khỏi trại tù. Sau đó, tôi đã lên chuyến xe đò tại « Trạm xe đò ngã Ba Cự Huỳnh » để quay về thành phố Đà Nẵng. Trên tuyến đường trở về thành phố Đà Nẵng, khi xuống đến chiếc cầu cũ bắc qua sông Tiên, thăm chợ Tiên Phước, thuộc xã Phước Kỳ (nay là Tiên Kỳ). Đây là Thị xã quận Tiên Phước, đối diện với quận đường quận Tiên Phước, cả hai đã hình thành từ thời Đế Nhất Cộng Hòa. Riêng chiếc cầu này do quân đội Hoa Kỳ khởi công và hoàn thành vào tháng 7-năm 1964. Khi đến bến sông Tiên, tôi cũng như mọi người dân và tất cả hành khách trên các chuyến xe đò đều phải xuống xe, bởi trước mặt mọi người là giòng sông Tiên đang dâng lên ngập gần đến chợ Tiên Phước. Chiếc cầu đã nằm sâu dưới giòng nước đục ngầu. Các ông tài xế xe đò đã bảo mọi hành khách phải xuống xe, rồi đi bằng đò sang bến xe chợ Tiên Phước để sang xe khác, vì phải hai ba ngày sau nước mới rút xuống dưới chân cầu.

Nghe các ông tài xế nói vậy, tôi và mọi người đều xuống xe và lần lượt lên những chuyến đò để sang sông Tiên. Sau khi bước xuống đò, tôi đi qua chợ Tiên Phước để đến bến xe. Bến xe này nằm bên phải nhà thờ của giáo xứ Tiên Phước, cạnh trường Trung học Tiên Phước.

Sau khi vượt sông Tiên, băng qua chợ Tiên Phước tôi và tất cả hành khách lần lượt lên xe đò để trở về các thị xã như : Hương An, Vĩnh Điện, Hội An... và thành phố Đà Nẵng.

Với những điều đã kể ở trên. Tôi tuyên thệ rằng : Từ ngày 4-đến ngày 10-9-1987 ; đặc biệt là ngày 10-9-1987, tôi có mặt tại chợ huyện Tiên Phước ; tôi cũng như tất cả mọi hành khách và những người dân tại Quảng Nam-Đà Nẵng, chỉ chứng kiến những giòng nước đục ngầu chảy lan lên khắp mặt đường nhựa ; tuyệt đối chúng tôi không hề biết, không hề nghe, không hề thấy bất cứ một tí gì về cái gọi là « Những trận phục kích của Đoàn Võ Trang Kháng Chiến Quảng-Đà ». Tôi cũng xin đoan chắc rằng không riêng trong ngày 10-9-1987, mà suốt thời gian chúng tôi còn ở trong nước, cho đến ngày chúng tôi bỗng bẻ các con liềm chết lên tàu vượt biển, chúng tôi cũng như đồng bào Quảng Nam-Đà Nẵng, cũng đều không hề biết gì về những điều láo khoét trong những « Bản tin của Đoàn Võ Trang Kháng Chiến Quảng-Đà ». Trừ những kẻ đã và đang ở trong Mặt trận Hoàng Cơ Minh, thì dĩ nhiên là phải làm chứng láo cho vô số những điều láo. Bởi, không nói láo thì không phải là thành viên-đảng viên của Mặt trận-Việt Tân. Ngược lại Mặt trận-Việt Tân cũng không bao giờ kết nạp những người không biết nói láo. Vậy không có gì lạ, khi nghe thấy những cái vô cùng láo của Nguyễn Chí Thiên-Phan Nhật Nam và những tên khác ở trong cái Mặt trận-Việt Tân.

Tiên Phước quê hương tôi :

Như đã nói ở trên, tôi được sinh ra tại làng Tiên Giang Thượng, huyện Tiên Phước, tỉnh Quảng Nam. Nhà tôi gần nhà của cụ Huỳnh Thúc Kháng. Quê tôi có những vườn chè, những vườn quế, những đồi tiêu trải dài xanh ngát. Có những cánh đồng lúa mênh mông sóng lúa. Khi tôi vừa đủ trí nhớ thì những năm tháng thanh bình như trong thi-ca của thời tiền chiến không còn nữa. Nhưng tôi cũng đã được sống qua những ngày tháng thanh bình tại Tiên Giang Thượng vào thời kỳ đầu của nền Đế Nhất Cộng Hòa Việt Nam. Tiếc rằng, thời thanh bình ấy đã không được bao lâu kể từ khi **cái Cục Cứt Mặt Trận Dân Tộc Giải Phóng Miền Nam nó đã được cộng sản Hà Nội ra.** **Sở dĩ tôi không gọi Hà Nội đẻ ra cái « Mặt**

trận » này như nhiều người vẫn thường gọi, vì con đê thì khó có ai nở lòng bỏ rơi, cho dù con của mình có vấp phải lỗi lầm. Còn như cái Cuc Cứt Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam này thì nó chỉ có tác dụng là bón cho cái cây công sản cho nó khỏe mạnh, tốt tươi, cho đến khi nó đơm bông, kết trái rồi thì cái Cuc Cứt Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam này công sản Hà Nội không có cần đến nó nữa. Tuy nhiên, những cán bộ công sản cao cấp, từng lãnh đạo ở trong cái « Mặt trận » này thì là những đứa con ruột nên vẫn là con cưng của Hà Nội.

Trở lại với quê hương tôi. Dân quê tôi chỉ được sống trong thanh bình một thời gian ngắn ngủi cho đến ngày Nền Đệ Nhất Cộng Hòa sụp đổ, áp chiến lược đã bị những kẻ ngu xuẩn kia ra lệnh phá bỏ, thì là một cơ hội bằng vàng cho Việt cộng tấn công và đánh chiếm các thôn làng như vũ bão. Tại quận Tiên Phước quê tôi, gồm có 15 xã. Nhưng tính đến ngày 12-9-1964, Việt cộng đã đánh chiếm hết 11 xã, chỉ còn có 4 xã nằm quanh Quận lỵ, mà chẳng có xã nào nguyên vẹn cả, xã nào cũng mất ba, bốn thôn. Riêng quê tôi Tiên Giang Thượng đã mất hết sáu thôn, chỉ còn một thôn Đại Trung nằm bên bờ Tiên Giang Hạ.

Và từ đó, người dân quê tôi đã sống với những tiếng bom gầm, đạn thét cùng những cảnh máu lửa ngất Trời; nên một số người dân tại đây đã bỏ quê chạy về các nơi khác như thị xã Tam Kỳ, thành phố Đà Nẵng ... cũng có nhiều người đã vào tận Sài Gòn để sinh sống. Vì thế, tôi đã có mặt tại thành phố Đà Nẵng, những tưởng rằng sẽ được sống bình yên, nào có ngờ đâu, để rồi sau đó tôi phải chứng kiến với không biết bao nhiêu lần những cảnh người giết người vô cùng man rợ, còn kinh hoàng hơn là chết vì bom đạn !!!

Đến đây, tôi xin phép quý vị độc giả để trả lời cho cái gọi là « Đoàn Võ Trang Kháng Chiến Quảng-Đà đã đánh vào quận Tiên Phước » như sau :

Mặc dù tôi đã ra đi, song không phải tôi mãi mãi rời xa Tiên Phước. Vì tôi vẫn thường xuyên đi-về giữa Đà Nẵng-Tiên Phước, tôi vẫn nhớ ngày trở về năm ấy vào đầu năm 1965. Tôi đã chứng kiến quê tôi thật sự đã đổi thay. Tại quận lỵ đã hình thành một sân bay do quân đội Hoa Kỳ thành lập. Sân bay này tương đối lớn, các loại máy bay tiếp tế của quân đội Hoa Kỳ như : C.123, C.130... L.19, L.20... và các loại trực thăng đều đáp xuống được. Nhưng người dân ở đây muốn đi lại giữa Tiên Phước-Tam Kỳ-Đà Nẵng hoặc các nơi khác, và ngược lại đều phải đi nhờ bằng các máy bay tiếp tế quân sự này ; vì tuyến đường Tiên Phước-Tam Kỳ đã bị Việt cộng kiểm soát hoàn toàn kể từ tháng 5 năm 1964 cho đến 30-4-1975..

Cũng vào thời điểm này, quân đội Hoa Kỳ đã thành lập một căn cứ của Lực Lượng Đặc Biệt gần sân bay, đó là Trại An Phước. Căn cứ này do quân đội Hoa Kỳ « cố vấn », còn các chiến sĩ Lực Lượng Đặc Biệt trực tiếp chiến đấu với cộng quân là người Việt Nam.

Tôi cũng xin nói thêm, vào thời gian trước 1954, tại quê tôi đã là căn cứ địa của Việt Minh. Việt Minh đã cho lập « Ty công an- Công binh xưởng », chúng bắt mọi người dân phải bỏ đói con ruột của mình, để nuôi cái đám « Công binh xưởng » này. Chúng cũng đã lập ra nhà lao Tiên Hội. Chính nhà lao này đã giam cầm rất nhiều chiến sĩ Việt Nam Quốc Dân Đảng trong vụ án ngục tạo Cầu Chiêm Sơn.

Nên biết, sau ngày 30-4-1975, tất cả những căn cứ của quân đội Việt Nam Cộng Hòa bỏ lại ; thì Việt cộng đều biến thành « Doanh Trại Quân Đội Nhân Dân ». Chẳng có chỗ nào không có bộ đội Việt cộng, vì chiếm được rồi thì phải giữ, cuộc chiến tranh nào cũng vậy. Tại quận Tiên Phước sau ngày mất nước ; Trại An Phước đã trở thành « Doanh Trại Quân Đội Nhân Dân ». Ngoài ra, Chi Khu cũ và các nơi khác cũng đều được thay vào đó là nơi đồn trú của bộ đội Việt cộng. Như vậy, thì làm sao có cái chuyện « Đoàn Võ Trang Kháng Chiến Quảng-Đà giao tranh với Việt cộng » cho được ???

Và bây giờ, tôi xin phép quý độc giả để dừng vài phút ở đây để hỏi những cái tội của Mặt Trận Hoàng Cơ Minh rằng :

Mặt trận Hoàng Cơ Minh, bây giờ là đảng Việt Tân :Với một huyện Tiên Phước như chúng tôi đã kể ở trên. Tuyến đường Tiên Phước-Tam Kỳ đã bị cắt đứt, việt cộng đã kiểm soát hoàn toàn suốt thời gian kể từ tháng 5 năm 1964 đến 30-4-1975 ; dân chúng đi lại từ Tiên Phước-Tam Kỳ-Đà Nẵng cũng như các nơi khác, và ngược lại, bắt buộc phải đi nhờ các chuyến bay tiếp tế của quân đội Hoa Kỳ. Vậy với cái ngày 10 tháng 9 năm 1987, một ngày mưa lụt lớn, nước sông Tiên đã dâng cao, chiếc cầu bắc ngang sông đã chìm sâu dưới làn nước đục ngầu chảy xiết, ngập gần đến chợ huyện Tiên Phước. Và trong lúc cả miền Nam đã rơi vào bàn tay sắt máu của cộng sản Hà Nội ;và Trại An Phước là Căn cứ của Lực Lượng Đặc Biệt cũ và sau này là Tiểu Đoàn 77, biệt Động Quân Biên Phòng. Sau 30-4-1975 đã trở thành « Doanh Trại Quân Đội Nhân Dân. Như thế, Mặt trận Hoàng Cơ Minh-Việt Tân hãy trả lời :Làm như thế nào, đi đường nào mà « Đoàn Võ Trang Kháng Chiến Quảng-Đà giao tranh-phục kích- đánh giết nhiều tên việt cộng, thu nhiều súng đạn ». Rồi Việt cộng bị thương « được băng bó chăm sóc tử tế rồi Việt cộng đã xin theo quân kháng chiến » ở chỗ nào. Cái tên « thương binh đã xin theo kháng chiến » hấn tên gì ? Bây giờ ở đâu ? «Và « Sau 10 phút giao tranh địch đã bỏ chạy ». Sao bè lũ « Kháng Chiến » này lại có thể viết một « bản tin »áo và ngu xuẩn đến mức độ không ai có thể tưởng tượng nổi ??? . Giao tranh với Việt cộng mà chỉ có 10 phút ??? Sao ngu quá vậy, chỉ có giao tranh với vợ trong phòng ngủ thì 10 phút thôi cũng đủ để « thu quân, hồi tưởng, xếp can qua ».

Mà Trời hỡi ! Từ 30-4-1975 cho đến hôm nay, cả nước Việt Nam đều nằm trong bàn tay sắt máu của bạo quyền cộng sản Hà Nội , mà «địch đã bỏ chạy, bỏ lại hai xác chết và hai thương binh và nhiều súng đạn». Rồi «Trước khi rút khỏi nơi giao tranh, Đoàn Võ Trang Kháng Chiến đã rải một số truyền đơn...». « Rút khỏi nơi giao tranh », là rút đi đâu. Huyện Tiên Phước không phải là một cái vườn hoang đâu nhé. Với những trò lừa bịp đồng bào của Mặt trận Hoàng Cơ Minh, bây giờ là Việt Tân, trong đó có những tổ chức ngoại vi do Mặt trận-Việt Tân đẻ ra, dù mang nhiều danh xưng khác nhau ; nhưng tất cả đều dưới sự chỉ đạo của Việt Tân. Chính bè lũ này, đã làm băng hoại niềm tin của đồng bào. Vì thế, tất cả bọn chúng đều là những tên tội đồ của dân tộc.

Phải nói thực rằng, nếu ngày xưa lúc mới ra hải ngoại, tôi không đọc được những tờ « Kháng Chiến » này thì biết đâu, giờ này chúng tôi cũng đã bắt rết trong cái mặt mẹt Phở Bò này rồi. Bởi từ ngày ra hải ngoại đã có nhiều « ông to » của băng đảng này từng đến nhà gặp gỡ chúng tôi. Song với tôi thì bất kể điều gì do băng đảng Phở Bò nói ra thì tôi đều bịt kín hai cái lỗ tai lại. Trong số này, có cả người thân của tôi ; nhưng mỗi lần đến thăm tôi là mỗi lần tranh cãi với nhau, có khi đến kịch liệt. Vì vậy, sau nhiều lần tranh cãi , chúng tôi quyết định không tiếp nữa để giữ tình anh em.

Và bây giờ, tôi xin nêu thêm về « Bản tin của Đoàn Võ Trang Kháng Chiến đã phục kích một toán Việt cộng tại quận Hòa Vang » như sau đây :

Quận Hòa Vang :

Chắc những ai chưa từng sống ở thành phố Đà Nẵng, thì khó biết được : Hòa Vang ở bên đàng Đà Nẵng. Tôi biết có một vị hiện đang có mặt tại Hoa Kỳ đã biết rất rõ về Hòa Vang, đó là Thiếu Tá Mai Xuân Hậu, Ông từng làm quận trưởng quận Hòa Vang. Sau đó, là Đại tá Tỉnh trưởng tỉnh Phú Yên. Ông cũng là người đã từng ném bốn mươi ngày tù ở trong « Tổng Hành Dinh Quân Đoàn Vạn Hạnh » được đặt tại « chùa » Phở Đà ở số 340, đường Phan Châu Trinh, Đà Nẵng, trong cuộc bạo loạn miền Trung, bàn Phật xuống đường vào mùa hè 1966.

Như đã nói, Hòa Vang ở bên đàng Đà Nẵng, nghĩa là chỉ cách nhau chỉ có mỗi cái mặt đường nhựa mà thôi. Là người Việt Nam ai mà không biết, Hải cảng Đà Nẵng là nơi đã từng « đón » những đoàn quân viễn chinh của Pháp rồi đến Mỹ. Nhất là vào thời quân đội Hoa

Kỳ có mặt tại Việt Nam. Đà Nẵng đã trở thành một thành phố lớn về mọi mặt, có Phi trường và Hải cảng lớn, là nơi được đặt Bộ Chỉ Huy Quân Đoàn 1, Quân Khu 1 tại Trại Nguyễn Tri Phương. Có Trung Tâm Huấn Luyện Hòa Cầm, và nhiều đơn vị khác... .. Bên kia đường là quận Hòa Vang, nếu từ ngã ba Hòa Cầm (sau 30-4-1975, là ngã tư) đi xuống ngã tư Cẩm Lệ khoảng 2 km, thì ta nhìn thấy đồn cảnh sát thôn Bình Thái, xã Hòa Thọ, đi thêm khoảng 20 mét nữa là ngã tư Cẩm Lệ ; nếu quẹo trái là có quận đường Hòa Vang và đồn cảnh sát quận, cuối đường là hăng dẹt Sicovina, đều nằm dựa lưng vào phi trường Đà Nẵng, nhưng thuộc thôn Bình Thái, xã Hòa Thọ. Quẹo phải là chợ Cẩm Lệ và chùa Thọ Quang, là ngôi chùa riêng của Hòa thượng Thích Quang Thế, Chánh đại diện giáo hội Phật giáo Quảng Nam-Đà Nẵng. Nếu chạy thẳng chưa đến 1 km là Bệnh viện Hòa Vang.

Với địa hình như thế, thì làm sao cái « **Đoàn Võ Trang Kháng Chiến Quảng-Đà đã phục kích một toán Việt cộng tại huyện Hòa Vang** » ??? và « Bản tin » này còn viết tiếp : « **Đoàn cũng đã tháo gỡ bốn đoạn đường sắt dài tổng cộng 84 cây số, trên tuyến đường xe lửa Sài Gòn- Đà Nẵng và phá hủy 16 cột trụ dẫn điện** ».

Trời đất ạ, cái « **Đoàn Võ Trang Kháng Chiến** » này, đã vừa « **giao tranh** » với Việt cộng, vừa « **tháo gỡ bốn đoạn đường sắt, trên tuyến đường Sài Gòn-Đà Nẵng** » lại vừa **đếm tí mĩ được rõ ràng tới « bốn đoạn- 84 cây số và 16 cột dẫn điện bị phá hủy** ».

Mà thôi, chúng tôi thấy chẳng cần phải nói thêm một điều gì nữa. Bởi cái Mặt Trận Hoàng Cơ Minh này đã nói láo đến mức độ ngu xuẩn, không ai có thể tưởng tượng nổi.

Hỡi bè lũ gian manh-tàn ác- sát nhân kia. Đừng tưởng rằng bao nhiêu năm qua, là mọi chuyện đã đi vào quên lãng. Không, một triệu lần không. Tất cả những tội ác này, chẳng phải bây giờ mà đời đời hậu thế vẫn còn ghi tạc.

Trên đây, là những bằng chứng vô cùng chính xác về cái gọi là « Đoàn Võ Trang Kháng Chiến Quốc Nội », của Mặt Trận Hoàng Cơ Minh, bây giờ là đảng Việt Tân. Chúng tôi tin rằng cho đến « kiếp sau » Mặt Trận-Việt Tân cũng không bao giờ chạy chối cho được những trò gian manh-láo khoét và lường gạt niềm tin của đồng bào trong suốt mấy chục năm qua.

Nhưng, bản chất của Mặt trận Hoàng Cơ Minh-Việt Tân, vẫn không hề thay đổi. Một mặt chúng luôn tự xưng là « Quốc Gia- Chống Cộng ». Nhưng nhiều người đã thấy rõ bọn chúng là ai. **Nên nhớ, Đỗ Ngọc Yến đã nằm vùng suốt mấy chục năm qua, cho đến một ngày Yến ta không cần nằm nữa, mà Y đã đứng chụp hình chung với hàng cán bộ cao cấp của Việt cộng.** Còn hiện nay đảng Việt Tân cương quyết bảo vệ Nguyễn Chí Thiện ; bởi Việt Tân biết Thiện là việt cộng thứ thiệt nên cần phải lập công ; nên Thiện ta là **của quý** của Việt Tân. Vì vậy, băng đảng này cương quyết bảo vệ Nguyễn Chí Thiện. **Chúng lỏng lẻo, diên tiết, chụp những cái mũ cộng sản nằm vùng, cho tất cả những ai nghi ngờ Nguyễn Chí Thiện không phải là tác giả của Thi tập Vô Đê.** Chúng bảo là Nguyễn Chí Thiện đã được nhận vào nước Mỹ, có Quốc tịch Mỹ là không phải là Cộng Sản. Vậy thử hỏi, ngày xưa chính Mỹ đã biết rõ Thích Trí Quang là cán bộ cao cấp của cộng sản đại gian-đại ác; nhưng Mỹ đã bảo vệ Thích Trí Quang, còn ông Ngô Đình Cẩn, Mỹ cũng biết rõ ông Ngô Đình Cẩn không phải là cộng sản, nhưng Mỹ đã không bảo vệ ông. Chẳng những không bảo vệ mà còn nộp mạng ông Ngô Đình Cẩn cho bọn đâm thuê giết mướn. Đê rồi Nguyễn Khánh, một tên bất nhân, bất lương và bất nghĩa, vì đã tin vào những lời hứa của Thích Trí Quang mà đã đem ông Ngô Đình Cẩn ra xử bắn. Nhưng Nguyễn Khánh đã sáng mắt ra khi Thích Trí Quang đã nuốt lời hứa... Và chính người Mỹ cũng thừa biết Vũ Ngọc Nhạ và nhiều tên nữa là những tên điệp viên cộng sản, nhưng vẫn để cho chúng hoạt động một thời gian khá dài, cho đến lúc thấy cần thì mới ra tay... Chẳng cần nói đâu xa, ngay hiện tại con ruột của Võ Nguyên Giáp và con ruột của Thủ tướng Việt Cộng Nguyễn Tấn Dũng cũng đang ở tại nước Mỹ và còn nhiều nữa ... thì chắc con của Võ Nguyên Giáp và con của Nguyễn Tấn Dũng đều không phải là cộng sản ??? Chỉ những người đã từng bước vào chính trường, từng ném trái đủ mùi tân khổ, từ những cuộc trường kỳ chiến đấu với giặc ngoại xâm, hoặc từng dày công nghiên cứu về chính trị, thì chắc chắn các vị đều biết thế nào là chính trị, còn

bọn gian manh này, chúng không thể hiểu nổi hai từ chính trị, chúng chỉ biết lừa bịp đồng bào mà thôi.

Nên biết, ngày xưa ông Ls Hoàng Cơ Thụy trong lần « đảo chánh » vào 11-11-1960, chính ông Hoàng Cơ Thụy đã phải chui vào trong một cái thùng phuy, để ngoại nhân đưa ra khỏi nước... Tại sao lại phải như vậy và tại sao lại có cái cuộc « đảo chánh » này ? Những người biết được chuyện thâm cung bí sử chắc không nhiều lắm.

Như vậy, đừng có ngu xuẩn mà bô bô cái mồm nói là những ai đã được đến Mỹ, sống tại Mỹ, vào quốc tịch Mỹ đều không phải là công sản. Ngoài ra, chớ nghĩ rằng những ai đã từng ở trong các nhà tù của Việt cộng là không bao giờ làm công sản ; và cũng đừng đem những năm tháng tù « cải tạo » ra để làm cái bằng bảo kê cho những hành vi công sản. Nên nhớ cho thật kỹ, đã có nhiều trường hợp, chính vì ở trong các nhà tù của cộng sản, nên đã vì những nhu cầu khác nhau như : Vì những cơn và thuốc phiện, vì một nữ công an ... mà đã có một số người tù « cải tạo » đã cam tâm hăm hai ban tù, hoặc phải làm công sản cho đến chết.

Nguyễn Chí Thiện và Thi Tập Vô Đề :

Trong lúc tôi đang viết đến đây, thì tôi đã nhận được rất nhiều cái e-mail, nội dung nói rằng sẽ đưa những tấm hình của Nguyễn Chí Thiện chụp chung với nhiều vị Linh mục ; và những lời làm chứng của các vị Linh mục rằng : đã ở tù chung với Nguyễn Chí Thiện kể cả Lý Tổng lên các diễn đàn để chứng minh Nguyễn Chí Thiện là tác giả của Thi tập Vô Đề. Và còn nói là « Sử quán Anh đã trả lại tập thơ viết tay cho ông Nguyễn Chí Thiện ».

Bây giờ, lại thêm một trò con nít nữa. Ở đây, chúng tôi không cần phải đề cập đến Lý Tổng. Bởi Lý Tổng chỉ là một thứ cò mồi rẽ tiền của Mặt Trận Kháng Chiến Lào tức đảng Việt Tân. Còn về Phan Nhật Nam, sau khi vượt biển chúng tôi đến Hồng Kông, thì Hội Ân Xá Quốc Tế đã muốn gặp chúng tôi để tìm hiểu về các trại tù của Việt Cộng. Sau đó, qua trung gian của Văn Phòng Cao Ủy Tỵ Nạn Liên Hiệp Quốc, chúng tôi đã được gặp trực tiếp Hội Ân Xá Quốc Tế. **Khi tôi nêu tên những người bạn đồng tù đang còn ở trong « Trại cải tạo » T.154, tại Tiên Phước ; thì các vị trong Hội Ân Xá Quốc Tế đã nói với chúng tôi rằng :**

« Ông Phan Nhật Nam trong một lần gặp phái đoàn của chúng tôi, ông ấy đã nói là hiện nay đã không còn một người tù chính trị nào ở trong các trại cải tạo tại Việt Nam ».

Nghe những lời của các vị trong Hội Ân Xá Quốc tế này đã nói, chúng tôi sửng sờ, uất ức đến rơi nước mắt. Chúng tôi không ngờ Phan Nhật Nam lại có thể đối đãi với các vị tù chính trị như vậy, và đã làm chứng dối như thế. Song chúng tôi nhất định phản đối những lời chứng dối của Phan Nhật Nam. Sau khi nghe những lời trình bày của chúng tôi, Hội Ân Xá Quốc Tế đã bảo chúng tôi về phòng và lập một danh sách có đủ tên họ của những người tù chính trị vẫn còn trong trại. Và chúng tôi đã lập một danh sách nêu lên đầy đủ tên họ, cấp bậc, chức quyền trong chế độ Việt Nam Cộng Hòa của các vị đồng tù vẫn còn ở trong « Trại cải tạo T.154 ». Đồng thời chúng tôi đã mô tả về cách giam cầm, và đời sống của các tù cải tạo. Sau đó, chúng tôi đã đem nộp cho Hội Ân Xá Quốc Tế. Về chuyện Phan Nhật Nam đã làm chứng trước Hội Ân Xá Quốc Tế như đã kể . Chúng tôi nhớ vào thời gian đó ở hải ngoại đã có nhiều vị đã lên tiếng phản đối và nguyên rủa Phan Nhật Nam dữ dội lắm. **Bởi thế, chớ bao giờ nghe những gì Phan Nhật Nam đã nói và sẽ nói.**

Và cũng nên nhớ rằng : Không có một tấm hình nào của Nguyễn Chí Thiện, đã chụp với bất cứ ai, dù là chụp chung với các vị Tổng Thống, Linh mục, Giám mục, Hồng Y... Kể cả những người nói là đã ở chung với Thiện trong nhà tù Việt cộng. Bởi trước khi đưa Nguyễn Chí Thiện ra nước ngoài làm công tác ngoại vận, thì cộng sản Hà Nội

đã chỉ thị cho Thiện phải tập dợt trước nhiều ngày tháng ; trong đó có việc đưa Thiện đến biểu diễn nhiều màn ở nhiều nhà tù khác nhau, để rồi những người từng gặp Thiện trong nhà tù, vì ngây thơ nên đã làm chứng. Song nên nhớ cho kỹ rằng : Các vị ấy, nếu có ở tù và nếu có gặp, thì cũng chỉ gặp Nguyễn Chí Thiện mà thôi ; chứ các vị không hề gặp Tác giả Khuyết Danh của Thi tập Vô Đề. Bởi vậy, tất cả và tất cả cũng không bao giờ có giá trị để làm bằng chứng cho Nguyễn Chí Thiện là tác giả của Thi tập Vô Đề.

Một điều nữa, nếu quả thật Sứ quán Anh đã « trả » tập thơ bằng chữ viết tay của Nguyễn Chí Thiện, thì nó lại càng cho mọi người thấy được một cách rõ ràng hơn là Nguyễn Chí Thiện chính cống là một cán bộ cộng sản cao cấp, đã được Hà Nội đưa ra làm công tác ngoại vận. Bởi như thế, thì không còn nghi ngờ gì nữa để cho chúng ta biết rằng : Tác giả của Thi tập Vô Đề thực sự đã chết từ rất lâu rồi. Nhưng, Hà Nội đã chỉ thị cho Nguyễn Chí Thiện này chép tay trở lại, rồi cầm tập thơ chạy vào Sứ quán Anh để đóng tròn một vai diễn. Tiếp đến Nguyễn Chí Thiện phải sang Mỹ, phải làm tất cả những gì cộng sản Hà Nội đã chỉ thị. Nhưng, Hà Nội đã chọn một điệp viên không đủ khả năng để hoàn thành « sứ mạng ». Vì Nguyễn Chí Thiện này đã để lộ quá nhiều sơ hở. Mỗi lần báo chí hoặc có người hỏi về thơ, năm sinh, học ở trường nào mà có cái bằng Tú tài Pháp... Nguyễn Chí Thiện vì nói láo nên không nhớ được những gì mình đã nói ra trước đó, nên những câu trả lời của Thiện luôn luôn tiền hậu bất nhất. Nên nhớ cho kỹ : Sáng tác là khác, còn chép lại thơ của người khác là chuyện khác.

Còn một điều mà không ai nói đến : Nếu Nguyễn Chí Thiện là giáo sư dạy Pháp văn, lại là một thi tài, thì tại sao Nguyễn Chí Thiện lại phải đem ba tác lược ra để nhờ đến một người bạn của chúng tôi tại Pháp là Bác sĩ Nguyễn Ngọc Quý, để dịch Thi tập Vô Đề ra tiếng Pháp, để in và đã phát hành vào năm 1999, tại Pháp ???

Một lần nữa, chúng tôi xin lập lại : Nếu quả thật có chuyện Sứ quán Anh đã « trả » tập thơ cho Nguyễn Chí Thiện do chính Thiện này viết tay. Và sau này, khi đã được giao nhiệm vụ chữ viết, nếu đúng tất cả đều do chính Nguyễn Chí Thiện đã viết. Thì chúng ta những người biết tôn trọng lẽ phải và sự thật, từng quý mến tác giả của Thi tập Vô Đề, thì không còn cách nào khác hơn là hãy thắp lên những nén hương, để tưởng niệm một thi tài bất khuất trước bạo quyền cộng sản . Vì thế, Tác giả Khuyết Danh đã chết tức tưởi trong đớn đau, «chân trong cùm nhay lở loét, gầy mòn xương da một dúm, lưng gù, mắt mờ run, lóa hẳn rồi, ho lao, thổ huyết... » !!! Và hãy nguyện cầu cho linh hồn tác giả Thi tập Vô Đề sớm được về cõi vĩnh hằng. Đồng thời « Thác là thể phách, còn là tinh anh ». Xin tác giả của Thi tập Vô Đề phù hộ cho chúng ta trên con đường đấu tranh Diệt cộng-Trừ gian. Vì đó, chắc chắn cũng là ước nguyện của tác giả Thi tập Vô Đề.

Đọc đến những dòng này, tôi biết chắc sẽ có nhiều độc giả sẽ chửi bới rằng :Tôi đã trù ẻo cho tác giả **Thi tập Vô Đề**. Nhưng tôi xin quý vị hãy bình tâm, để đọc tiếp những trích đoạn của những bài thơ do chính tác giả **Khuyết Danh** đã cho chúng ta biết được như sau đây :

Đón xuân chân trong cùm
Trà thuốc không một hơi, một ngậm
Xung quanh ta một mùi thum thum
Con người ta xương da một dúm
Đốc chút hơi tàn dành dùm
Thơ xuân vẫn nở một chùm.

Chúng cho ta ăn thua một con mèo
Và khoái trá nhìn ta xương da lưng cùng
Đi đứng lơ đờ, xanh bủng, mắt mờ run.
Bóng cuộc đời tôi lạng vắng như tờ

Thất thêu, bơ vơ, khóc cười lờ đờ
 Lão đảo đi về, tuyệt vọng, âm u
 Bóng hình tôi ho ra máu, lưng gù
 Mờ mắt ra: sừng sững bóng trại tù.
 (1969)

Từng cơn nóng dội, từng cơn rét
 Thịt bắp tiêu dần, xương với da
 Chân vỡ sưng, cùm nhay lở loét
 Rệp muỗi quây quần hút máu ta
 Vụ hè oi bức trong hầm đá
 Không khí như là hơi nước sôi
 Ta khắp thân mồ hôi ướt vã
 Cơm muối nhai cùng phân chuột hôi
 Thời gian âm默默, ngày như tối
 Cặp mắt mờ run, lóa hấn rồi
 Hốc mũi hơi thùng xông nhưc nhối
 Một mùa trong mộ đói qua trôi...
 (1972)

Quý độc giả vừa đọc qua những dòng thơ của chính **Tác giả Khuyết Danh** đã viết trong **Thi tập Vô Đề**, từ đầu thập niên 1960-1972, tác giả đã cho chúng ta biết, ông đã sống như thế nào và con người thật của ông ra sao, theo những dòng thơ cũng là những dòng tâm huyết của ông, chúng ta hãy tưởng tượng ra nhà thơ qua những hình ảnh rất thực :

Con người ta xương da một dùm
Đi đứng lờ đờ, xanh bủng, mắt mờ run
Bóng hình tôi ho ra máu, lưng gù
Thịt bắp tiêu dần, xương với da
Chân vỡ sưng, cùm nhay lở loét
Cặp mắt mờ run, lóa hấn rồi.

Chỉ chừng ấy thôi, trong chúng ta ai là người dám nghĩ rằng tác giả của **Thi tập Vô Đề** là một con người khỏe mạnh như mọi người đã thấy, ông ta đã từng đi khắp nơi Âu-Mỹ.... Qua những hình ảnh, ai cũng thấy ông ta như một người bình thường ; không ai có thể tìm thấy một dấu tích gì, như những dòng thơ của **Tác giả Khuyết Danh** đã để lại cho chúng ta. Nguyễn Chí Thiên đi đứng lưng chẳng hề « gù », mắt chẳng hề « mờ run, lóa hấn rồi », tay chân không hề có dấu vết gì của « cùm nhay lở loét », phổi không hề « ho ra máu » và thân thể cũng chẳng phải « xương với da một dùm. Vậy, Nguyễn Chí Thiên đừng có nằm mơ màng-mộng du mà cứ tưởng rằng mình là « Vua Trần », là « Cha Lạc Long Quân ». Vậy « Lê Lợi Nguyễn Đan Quế và các Nguyễn Trãi 1-2-3... » sao còn chần chờ gì nữa, mà chưa « sáng tác sấm ký Trang Trình để thân thánh hóa » Nguyễn Chí Thiên ???

Trên đây, là những lời thơ của chính **tác giả Khuyết Danh**. Vì thế, chúng tôi nghĩ rằng : **Tác giả của Thi tập Vô Đề hoặc là đã bị cộng sản Hà Nội giết chết, hoặc đã chết vì quá nhiều bệnh tật hiểm nghèo ở trong tù, chứ không thể sống được cho đến ngày hôm nay.** Vì vậy, Tuyệt đối Nguyễn Chí Thiên không bao giờ là Tác giả của Thi tập Vô Đề.

Để tạm kết bài số 3 này. Chúng tôi chỉ có một ước mong là tất cả chúng ta, những người biết tôn trọng sự thật. Vì muốn làm sáng tỏ mọi sự, để trả Thi tập Vô Đề trở lại cho chính tác giả của nó. Dù biết rằng sẽ gặp nhiều khó khăn. Song không sớm thì chầy không ai có thể cướp đi những công lao bằng tim óc của người khác, dù người ấy đã chết..

Vì thế, chúng tôi chỉ dám xin các vị đã và đang cùng chung chí hướng ; xin hãy bỏ qua hết tất cả những gì có thể vì đã hiểu lầm nhau, bởi kể ly gián của đối phương, mà đã có những điều khiến làm buồn lòng nhau, nếu có. Để tất cả cùng kết hợp lại với nhau. Để có những việc làm cụ thể, thiết thực hơn với công nghĩa Diệt Cộng-Trừ Gian và đòi công đạo cho Tác

giả của Thi tập Vô Đề.

Cuối cùng, chúng tôi xin lập lại là chúng tôi chỉ dám ước mong mà thôi. Vì vậy, nếu quý vị không đồng ý, thì cũng xin quý vị vui lòng bỏ qua. Bởi kẻ viết bài này chỉ có tâm thành là muốn tận Diệt Cộng-Trừ Gian và đòi lẽ công đạo cho Tác giả của Thi tập Vô Đề, chứ không bao giờ dám lộng ngôn. Xin quý vị niệm tình mà suy xét.

Hàn Giang Trần Lệ Tuyên

- **Vạch mặt bọn Cộng Sản gian manh đang núp bóng Người Quốc Gia-Ty Nạn. -
-Bài 4 -**

- **Hàn Giang Trần Lệ Tuyền.** -

Quý độc giả vừa được « Thị sát » qua những « trận giao tranh mười phút » của « **Đoàn Võ Trang Kháng Chiến Quảng-Đà** ». Bây giờ, chúng tôi xin mời quý vị tam biệt miền Trung, để cùng « đi vào » miền Nam, để biết thêm về đoàn quân « **Kháng Chiến Sài Gòn** » : Cũng trên « **Đài Phát Thanh Việt Nam Kháng Chiến** » với những lời phát thanh và đã được đăng trên báo « **Kháng Chiến** » nơi trang 19, số 71, tháng 01 năm 1988, như sau :

« Đây, là tiếng nói của Việt Nam Kháng Chiến phát đi từ Căn Cứ Quốc Nội của Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải Phóng Việt Nam... »

***Kháng Chiến Sài Gòn.**

- **Việt cộng run sợ các án phẩm và tài liệu kháng chiến.**
- **Một tên trong đoàn thanh niên cộng sản bị giết.**

(VNKC. 23-10-1987)

Tại thành phố Sài Gòn, những án phẩm và tài liệu tuyên vận của Mặt Trận đã được lén chuyển tay nhau đọc và phổ biến sâu rộng. Tin này đã được đài Việt Nam Kháng Chiến phát thanh ngày 23-10-1987 và cho biết thêm là sự kiện này đã khiến Thành ủy việt cộng vô cùng bức tức và ráo riết ra lệnh truy lùng nhưng không đạt được kết quả bao nhiêu. Những tài liệu này đã được phổ biến rộng rãi trong các cơ xưởng quốc doanh, trong cả các Đảng, Đoàn của việt cộng, khiến cho việc kiểm soát, truy tìm càng khó khăn và phức tạp vì Thành ủy việt cộng không dám làm rầm rộ.

Theo phúc trình của Đoàn Thanh Niên Kháng Chiến Thành Phố Sài Gòn, các tài liệu được đồng bào ta trong nước ưa thích nhất là cuốn Ca Dao Kháng Chiến và Anh Hùng Nước Tôi.

Ngoài ra, vào đêm mùng 4 tháng 9 vừa qua, một thanh niên tên Phòng trong đoàn thanh niên cộng sản đã bị đâm chết tại đường Điện Biên Phủ. Dư luận trong khu vực nói rằng thanh niên bị đâm chết vì hấn chuyên dòm ngó, cáo giác người khác là có liên hệ hay chứa chấp « tài liệu phản động ».

Với cái bản tin trên, tôi thấy cái « Mặt trận » này còn láo hơn cả Việt cộng nữa. Trước năm 1975, tôi cũng từng nghe mấy cái đài phát thanh của Việt cộng. Cũng những tin « Bộ đội giải phóng miền Nam » trong trận đánh ở các tiền đồn, rừng núi, hoặc các vùng địa đầu giới tuyến « Mỹ-Ngụy chết rất nhiều ; còn bộ đội ta chỉ hai, ba người chết và vài người bị thương nhẹ ». **Cố nhiên, Việt cộng cũng tung tin thất thiệt, nhưng còn kém xa cái « Đài Phát Thanh và Báo Kháng Chiến » vì vừa láo vừa ngu.** Bởi, ngày xưa Việt cộng tung tin trong lúc còn nửa nước, tức miền Nam thuộc quyền kiểm soát của Việt Nam Cộng Hòa. Còn cái « Đài Phát Thanh Kháng Chiến » này đã tung tin trong lúc cả nước Việt Nam đã hoàn toàn rơi vào tay của cộng sản Hà Nội.. Như thế, thiết nghĩ chúng tôi chẳng cần phải dài dòng thêm để mất thời giờ của quý vị ; mà nhân đây chúng tôi kính mời quý vị đọc thêm một « Bản tin » khác của « **Kháng Chiến** » đã được đăng trên « **Báo Kháng Chiến** » nơi trang 51, số 89, tháng 7-1989, nguyên văn như sau đây :

« **Đại Hội Xứ Bộ Nam California, Hoa Kỳ.**

Đại Hội Xứ Bộ Nam California vừa được tổ chức tại Santa Ana ngày 11 tháng 6 vừa qua với sự tham dự của toàn thể đoàn viên các Cơ sở Mặt trận tại miền Nam Cali; đặc biệt có sự hiện diện của chiến hữu Phan Vụ Quang, Vụ Trưởng Vụ Tổ Chức, Tổng Vụ Hải Ngoại.

Sau phần nghi thức khai mạc, lúc 10 giờ sáng, là Lễ Tuyên Thệ gia nhập Mặt Trận cho tân đoàn viên và Lễ Tuyên Dương các chiến hữu xuất sắc trong những đợt công tác vừa qua.

Tiếp theo, chiến hữu Xứ Bộ Trường Xứ Bộ Nam Cali đã tổng kết những thành quả đạt được trong năm qua của Xứ Bộ, nêu lên một số ưu điểm cần phát huy cũng như các khuyết điểm cần khắc phục. Trong dịp này, chiến hữu Xứ Bộ Trường đã tuyên bố phát động Chiến Dịch Một Vĩ Thuốc Cho Kháng Chiến Quân, trên toàn miền Nam Cali. Được biết, chiến dịch được mở ra nhằm mục tiêu tiếp vận cho anh chị em kháng chiến quốc nội, đồng thời mở rộng địa bàn hoạt động của các Cơ sở Mặt Trận thuộc Xứ Bộ.

Buổi chiều, toàn thể Đại Hội đã sôi nổi thảo luận về những phương án công tác được các Chi Bộ kiêu mẫu đề nghị nhằm mục đích hoàn thành tốt đẹp Chiến Dịch Một Vĩ Thuốc Cho Kháng Chiến Quân.

Sau đó, chiến hữu Vụ Trường Vụ Tổ Chức cũng sinh hoạt với Đại Hội về một số đề tài đấu tranh.

Kết thúc Đại Hội là phần đóng góp ý kiến và chia sẻ kinh nghiệm từ thực tế đấu tranh trong những công tác đã qua. Đại Hội Xứ Bộ Nam Cali, bế mạc lúc 6 giờ chiều cùng nhau nỗ lực thực hiện những công tác sắp tới để đưa công cuộc đấu tranh giải phóng đất nước lên một giai đoạn mới. (Bài báo có đăng kèm theo một tấm hình sinh hoạt).

Ngô Từ Nam ghi.

Đọc lại cái “ Bản tin” trên, chắc nhiều người còn nhớ vào thời điểm ấy. Khi “Mặt trận Hoàng Cơ Minh phát động “ Chiến Dịch Một Vĩ Thuốc Cho Kháng Chiến Quân”. Có rất nhiều cụ bà đã vì lòng thành thực, nên đã đi đến các phòng mạch của Bác sĩ để khám bệnh và mua thuốc, rồi mang đến các “Chi bộ” của Mặt trận những vĩ thuốc Tây như: thuốc giảm đau, thuốc chống sốt, thuốc trị tiêu chảy... Nhưng các cụ đã không ngờ được là họ đã được nghe những lời vàng ngọc của các “ông kháng chiến” rằng: “ Quân kháng chiến của mặt trận thì ở tận trong quốc nội, nghĩa là quân ta hiện ở trong nước Việt Nam; mà đồng bào cho kháng chiến những vĩ thuốc thì rất khó chuyển về trong nước. Vì thế, chúng tôi xin đồng bào hãy hiến tặng bằng tiền, để Mặt trận sẽ mua thuốc men ngay tại quốc nội, và chuyển đến cho kháng chiến quân, như thế được dễ dàng hơn”.

Như vậy, nói tóm lại là “ Mặt trận” chỉ quyền tiền mà thôi. Còn những chiến dịch này, chiến dịch kia, thì chỉ là những Chiến Dịch Bịp. Còn một điều nữa, ấy là trong cái “ Bản tin” trên còn có cái câu: “ **Nêu lên một số ưu điểm cần phát huy cũng như các khuyết điểm cần khắc phục**”. Sao nghe nó giống y những lời của “ Ban Giám Thị-Cán bộ Giáo dục-Cán bộ An ninh- Cán bộ Quân giáo- Cán bộ Trực trại trong những lần “ sinh hoạt” trong “ trại cải tạo” vậy ???.

Nên nhớ, khi “Mặt Trận” phát động “Chiến Dịch Một Vĩ Thuốc Cho Kháng Chiến Quân” vào tháng 6 năm 1989, là lúc, “Một tướng (Hoàng Cơ Minh) đã hùng dũng xông vào nơi cửa ải; còn hai quân đều lăn lóc bãi san hà”. Nghĩa là ông Hoàng Cơ Minh đã chết, nhưng “ Mặt trận” vẫn phát động chiến dịch quyền tiền cho “ kháng chiến quân”. Và chắc mọi người còn nhớ, vào thời điểm ấy, chính Mặt Trận đã công bố là có “ Mười ngàn kháng chiến quân ”. Vì thế, nhân đây, chúng tôi yêu cầu Mặt Trận-Việt Tân hãy trả lời cho đồng bào ở trong và ngoài nước đều được biết số phận của “ mười ngàn quân” này hiện giờ họ sống, chết ở nơi nào ??? . Nếu không có số kháng chiến quân này, thì Mặt Trận-Việt Tân phải thú nhận rằng Kháng Chiến Bịp, ngược lại nói không bịp thì Mặt Trận-Việt Tân đã làm gì với mười ngàn người này ??? Mặt Trận-Việt Tân đã nộp mạng tất cả cho Việt cộng, hay đã giết chết sạch “ Mười Ngàn Kháng Chiến Quân” để bịt miệng vì sợ họ sẽ nói ra những sự thật về những hành vi “Kháng Chiến Bịp”???

Mặt Trận Hoàng Cơ Minh-Việt Tân đã làm băng hoại tất cả niềm tin của đồng bào.

Người Việt chúng ta, từ xưa-nay và mãi mãi, chắc không ai có thể phủ nhận được những lời của cổ nhân đã dạy : **« Niềm tin đời được cả núi ».**

- Sau ngày 30-4-1975, khi Quốc phá gia vong. Hàng triệu người dân Việt đã bị đọa đày ở trong và ngoài nhà tù của Việt cộng ; mọi người ai ai cũng muốn thoát khỏi gông cùm cộng sản. Biết rõ những hoài mong của đồng bào ở tại hải ngoại đang hướng vọng về nơi cố quốc. Vì thế, ông Hoàng Cơ Minh là người đã tiên phong mở màn « Kháng Chiến » bởi ông thấu suốt được tâm lý của đồng bào; họ là những người mới rời xa đất nước, họ tha thiết muốn được trùng phùng với những người thân của họ ở trong và ngoài các nhà tù của Việt cộng, hoặc đang sống ở những nơi rừng thiêng, nước độc tại các « Vùng kinh tế mới ». Lúc ấy, hầu hết họ đều vọng tưởng đến quê nhà.

Chính vì thế, khi nghe lời kêu gọi : « Đóng góp cho **Quỹ** Kháng Chiến Quốc Nội » thì với niềm tin phục Quốc, nên mọi người không cần phải suy nghĩ gì cả, mà họ sẵn sàng nhin ăn, nhin tiêu để đóng góp cho « **Quỹ** Kháng Chiến ». Để rồi cho đến hôm nay thì niềm tin của đồng bào đã mất, khi tất cả đều đã biết rõ những trò gian manh, lường gạt của băng đảng Hoàng Cơ Minh. Bởi vậy, từ đó đồng bào đã không còn tin vào một tổ chức nào dù có thành tâm phục quốc. Điều đó, cũng có nghĩa : **« Niềm tin đã mất thì khó có thể đời được núi ».**

- Bây giờ, chúng tôi xin trở lại với tên điệp viên cộng sản Nguyễn Chí Thiện của băng đảng Mặt Trận-Việt Tân. Theo chính những lời thơ của tác giả Thi Tập Vô Đề thì bị « ho lao, thổ huyết » ; ngoài ra, tôi cũng đã tìm thấy thêm những lời thơ như sau :

**« Cửa đời muôn ngã chẹn
Lao tù chêm thêm then
Sao quên những chân trời sai lỗi hẹn
Cho tâm tình sâu lắng dứt cơn hen!
(1970)**

Đọc qua những lời thơ trên, tôi chắc ai cũng biết rằng cho đến bây giờ trên thế giới này cũng chưa nước nào có thứ thuốc gì để chữa dứt hẳn được căn bệnh hen-suyễn, mà chỉ có thể làm hạ cơn hen-suyễn mà thôi. Như vậy, thì Nguyễn Chí Thiện hiện nay có bệnh hen hay không ??? và nếu có, thì kể từ năm 1970 cho đến nay, đã 38 năm, thì chắc chắn bệnh đã nặng lắm rồi, phải thở bằng bình dưỡng khí, hoặc ít ra thì lúc nào cũng phải thủ sẵn trong người một trong những loại bình thuốc xịt làm giãn nở phế quản, để mỗi lần lên cơn hen-suyễn là phải xịt thuốc ngay vào cuống họng, nếu không thì phải tắt thở.

Riêng bệnh ho lao, ai cũng biết lao phổi có nhiều nguyên nhân. Nhưng đã ho lao-thổ huyết cả cốc; thì theo tôi, không phải là loại lao phổi thông thường, mà đó là một bệnh lao phổi do trực khuẩn Koch gây nên. Bệnh nhân đã ho lao-thổ huyết, thân thể chỉ còn “ Xương với da một dúm, Đi đứng lơ đờ, xanh bủng, mắt mờ run”.thì đó là lúc căn bệnh đã phát tác đến thời kỳ cuối cùng. Đây là thể nặng nhất trong các loại lao, phát tác từ 80% đến 90% chủ yếu ở nhu mô phổi; số còn lại chúng gây hại cho các bộ phận khác như màng não, xương khớp, hạch, thận, ruột, da... Căn bệnh này, đối với y học ngày nay thì chữa lành một cách dễ dàng ; nhưng phải được phát hiện sớm. Riêng trường hợp của Nguyễn Chí Thiện, kể cả những người Việt ở vào thế kỷ trước, nhất là đang sống tại Việt Nam mà đã bị căn bệnh này; thì chỉ có một con đường là đi đến nghĩa địa.

Chúng tôi vẫn nhớ những bệnh nhân và cũng là tù nhân của “ Trại cải tạo T.154, Tiên Phước, Quảng Nam. Những người này, sau khi đã được phái đoàn của Viện Bài Lao từ Đà Nẵng lên trại để lấy đàm về thử nghiệm. Sau khi định bệnh là lao phổi, thì họ phải ở trong “ nhà cách ly”, vì đây là một bệnh truyền nhiễm; mà Y Sĩ Trung Tá Phùng Văn Hạnh đã là một chứng nhân tại trại cải tạo; vì ông từng khám bệnh và điều trị cho họ bằng những viên thuốc ... Xuyên Tâm Liên trị bá bệnh; do “Cán bộ y tế” cấp phát. Vì thế, tất cả những bệnh nhân này đều lần lượt chết sau thời kỳ cuối của căn bệnh. Bác sĩ Phùng Văn Hạnh là người Quảng Nam, anh là một người thân thiết của chồng tôi và là nghĩa huynh của tôi, anh ấy và chúng tôi đã từng chia xẻ với nhau về mọi mặt lúc còn ở trong nhà tù cải tạo. Trong thời gian ở

trong nhà tù Bác sĩ Phùng Văn Hạnh chỉ được làm công việc Y tế một thời gian ngắn. Sau đó, công an trại đã buộc anh hàng ngày phải leo lên rừng để mót sắn. Mót, nghĩa là phải tìm đến những đám sắn đã nhỏ xong, để đào bới những củ sắn còn sót lại, tuyệt đối không được vào những đám sắn còn nguyên mà nhổ; rồi gánh về kho lương thực để cân, với tiêu chuẩn mỗi ngày phải 70 ký hoặc hơn; nhưng không được thiếu. Hiện nay, anh Phùng Văn Hạnh cùng Vợ là chị Bạch Nhạn đang có mặt tại Montreal, Canada. Anh chị Bác sĩ Phùng Văn Hạnh thường cho chúng tôi những lời khuyên quý báu. Chúng tôi chẳng bao giờ dám quên.

Nhưng những người thân của chúng tôi không phải ai cũng giống như Bác sĩ Phùng Văn Hạnh; vì khi vừa viết xong bài thứ 3, thì có một người thân khác của chúng tôi đã ba lần gọi điện thoại đến cho chúng tôi và đã nói rất nhiều chuyện, mà toàn những điều không thể chấp nhận được; song ở đây, tôi chỉ ghi lại một điều mà người ấy đã nói như sau:

“Anh cũng không tin Nguyễn Chí Thiện là tác giả của tập thơ Hoa Địa Ngục, và những điều em viết về Kháng chiến Quốc nội tại quê hương của mình, của Mặt Trận-Việt Tân là đúng; nhưng em không nên viết ra, em phải ngưng ngay ở bài số 3...Em có thấy Nguyễn Chí Thiện đã nói gì, làm gì có hại cho người Quốc Gia hay chưa? Minh biết người ta là cộng sản, thì tại sao mình không lôi kéo họ về phía mình, mà em cứ đẩy người ta về phía cộng sản...”

Nghe những lời vàng ngọc ấy, sao nó giống y những điệp khúc ở mấy cái diễn đàn, tôi thật sự thấy buồn, bởi không hiểu được có một cái gì đã khiến anh phải khiếp nhược đến như thế ??? Thật vô cùng thảm hại, sống tại hải ngoại, mà còn kém hơn những người sống dưới chế độ của cộng sản Hà Nội !!! Là một giáo sư, một người cầm bút, nhưng có miệng mà không dám nói lên lẽ thật, có sẵn bút trong tay mà không dám viết lên những điều mình nghĩ ???!!! Mà không biết chừng, mai một đây, rồi anh cũng sẽ vẽ những bài để bênh vực Nguyễn Chí Thiện. Nếu quả đúng như vậy, thì tình huynh đệ chưa chắc sẽ còn trọn vẹn như đã có từ bao nhiêu năm qua. Xin những người thân của chúng tôi, kể cả ruột thịt, hãy hiểu cho rằng: Từ lúc chào đời, trái tim bé nhỏ của tôi vốn đã nép mình ở phía dưới của khối óc.

Tôi không biết trên đời này có bao nhiêu kẻ vì ngây thơ mà đã nghĩ đến chuyện lôi kéo những tên điệp viên, những tên nội gián của cộng sản Hà Nội về phía người Quốc Gia. Nên nhớ, ngày xưa cả hai nền Cộng Hòa Việt Nam đều có Chính Sách Chiêu Hồi. Nhưng thử hỏi đã có được bao nhiêu người chiêu hồi thật ??? Chúng tôi thành thật xin lỗi các vị đã thực sự đã trở về với Chính Nghĩa Quốc Gia, các vị đã từng sinh-tử cùng Quân-Dân Miền Nam Tự Do; điều đó, đã chứng minh được những tấm lòng sắt son của các vị. Nên ở đây, tôi chỉ nói đến một thiếu số mà trước ngày 30-4-1975, đã có những tên cộng sản từ nơi rừng núi sống đời kham khổ với cơm nắm, sắn, khoai chấm muối nên đã ra “chiêu hồi”; được chính quyền Quốc Gia cho làm việc ngay tại Trung Tâm Chiêu Hồi, hàng tháng được lãnh lương với đời sống đầy đủ. Nhưng sau ngày 30-4-1975, thì chính những tên “chiêu hồi” này đã công khai trở thành những tên cán bộ cộng sản đủ cấp. Còn hiện nay, tên gián điệp cộng sản Nguyễn Chí Thiện và đồng bọn, trong đó, có những kẻ từng được ăn cơm Quốc Gia mới có được những học vị như ngày nay, tất cả đang sống tại hải ngoại, chúng đều sống trong sung sướng, đầy đủ về mọi mặt, chứ có ăn cơm nắm, sắn, khoai chấm muối đâu mà chúng phải chiêu hồi ??? Ngoài ra, còn vì nhiều nguyên do khác nhau, nên cho dù có muốn chúng cũng không bao giờ đứng về phía người Quốc Gia; chỉ tại chúng ta không nghĩ ra điều ấy mà thôi.

Viết đến đây, tôi bỗng hồi tưởng về một thời còn ở quê nhà, tôi nhớ đến những con rắn lục; khi chúng nằm trên thân cây, ẩn mình trong những tàn lá xanh, nên khó có ai nhìn thấy, vì thân mình của nó cũng có màu xanh của lá, và trông nó cũng hiền lành, nên ít ai chịu đánh đuổi nó. Nhưng nếu ai chịu khó nhìn kỹ, thì sẽ thấy ở phía dưới cái bụng màu xanh nhạt của loài rắn độc này, rõ ràng nó có một đường sọc màu đỏ bằng chiếc đầu đũa nằm ở giữa bụng của nó; vì thế khi nó bò, hoặc nằm trên thân cây khó phân biệt giữa rắn độc và lá xanh. Bởi nó đã giấu mình dưới cái vỏ bọc màu xanh cùng với màu xanh của lá. Song nó không hề hiện một tí nào cả; bởi nó là loài rắn có

một thứ nọc độc giết chết người. Loài rắn này, chúng luôn luôn ẩn mình trong đám lá xanh, cho đến một lúc nào đó, thật bất ngờ, nó sẽ tấn công con người bằng cái nọc độc cũng từ chính cái miệng của nó, mà mỗi lần nó phát ra tiếng kêu, nhất là vào những buổi trưa hè; tiếng kêu của nó nghe réo rắt-êm đềm, như những tiếng sáo trúc. Lúc đó, những người bị nó tấn công, dù có biết mình ngu thì cũng đã quá muộn màng, vì nọc độc của loài rắn lục này đã chạy lan tràn khắp châu thân.

Vì vậy, tôi muốn nói tên điệp viên công sản Nguyễn Chí Thiện và đồng bọn cũng giống như những con rắn lục, chúng đang nằm ẩn núp dưới cái vỏ màu xanh cùng màu lá xanh của Người Việt Quốc Gia. Nếu chúng ta vì ngây thơ, hoặc thờ ơ, thì chắc chắn sẽ có một ngày chúng ta sẽ từ tê liệt cho đến chết, bởi những độc chất từ cái nọc độc của chính những con rắn lục mà chúng ta đã từng nuôi dưỡng nó.

Viết đến đây, chúng tôi được biết Nguyễn Chí Thiện sau khi đến thăm tòa soạn Việt Báo, thì Nguyễn Chí Thiện đã quyết định tổ chức họp báo; mà theo tác giả Trương Minh Hòa đã viết “Việt Báo Là Đầu Cầu Giao Lưu Văn Hóa Hải Ngoại”, chắc là đã được “cấp trên bồi dưỡng nghiệp vụ”; thì chắc chắn sẽ có những trò gian trá, ma mãnh, khó lường trước được; vì đã có đạo diễn, mà diễn viên Nguyễn Chí Thiện đã được tập dượt từ bấy lâu nay. Có một điều chắc chắn là những ai đến đó chỉ là để nghe Nguyễn Chí Thiện trình diễn những màn bịp. Tuyệt đối, không phải là để gặp hoặc nghe tác giả của Thi tập Vô Đề nói chuyện. Bởi, tác giả của Thi tập Vô Đề đã chết từ rất lâu như tôi đã viết qua bài số 3. Hoặc giả, nếu còn sống sót; thì từ năm 1962 cho đến nay năm 2008, đã ngót 46 năm qua, với không biết bao nhiêu căn bệnh hiểm nghèo, với thân hình như một bóng ma trôi; thì cũng chỉ hoàn toàn là một phé nhân sống đời thực vật. Vì chính tác giả của Thi tập Vô Đề kể từ năm 1962, đã cho chúng ta biết:

**“Con người ta xương da một dùm
Đi đứng lơ đờ, xanh bủng, mắt mờ run
Bóng hình tôi ho ra máu, lưng gù
Thịt bắp tiêu dần xương với da
Chân vỡ sưng, cùm nhay lở loét
Cắp mắt mờ run, lóa cả rồi”**

Vì để biết thêm về Nguyễn Chí Thiện, tôi đã bỏ ra rất nhiều thời giờ, để lục tìm ra được nhiều số báo Văn Nghệ Tiền Phong và nhiều tài liệu về băng đảng Hoàng Cơ Minh-Việt Tân; chúng tôi sẽ lần lượt đưa lên mặt báo; tiện đây, tôi xin trích một câu ngắn trong bài phỏng vấn: Nguyễn chí Thiện đã trả lời ông Bùi Dương Liêm, đã đăng trên Báo Nguyệt San Văn Nghệ Tiền Phong nơi trang 71, số 479, từ ngày 01-15-01-1996, như sau:

“...Vào năm 1956, đã tốt nghiệp Trung học, tức là hết lớp 12, sau đó bị bệnh phổi theo gia đình di chuyển xuống Hải Phòng. Thời gian từ năm 1956 đến năm 1961 chỉ nằm nhà đọc sách. Đọc tác phẩm của Pháp, Nga, Anh, Mỹ ...”.

Thật là một điều khó tin, vì vào năm 1956 đến năm 1961, tại miền Bắc với bao nhiêu những màn đấu tố từ Nhân Văn Giai Phẩm cho đến Cải Cách Ruộng Đất mà có nhiều sách ngoại ngữ như thế hay sao ??? Còn về đậu Tú tài Pháp, thì mới đây, Thiện đã nói chỉ đậu Tú tài 1. Và như chính Nguyễn Chí Thiện đã nói, thì rõ ràng **Nguyễn Chí Thiện không có bị tù vào năm 1961 như Thiện từng nói.**(Những điều này chỉ có ông Việt Thường là người trả lời một cách chính xác mà thôi).

Thế nhưng, những dòng thơ mà chúng tôi đã trích trên đây, là do tác giả của Thi tập Vô Đề đã viết ra từ năm 1962 đến năm 1970. Nguyễn Chí Thiện đúng là một tên vô cùng láo khoét.

Và vừa rồi tôi có đọc bài thơ mang tựa đề: “Thách Nguyễn Chí Thiện” của Giáo Sư-Nhà Văn-Nhà Thơ và là Dân Biểu Trần Đình Ngọc. Theo như những điều kiện mà Giáo Sư Trần

Đình Ngọc đã viết qua những dòng thơ. Nếu là một Thi tài (chứ không phải là tác giả của Thi tập Vô Đề) thì tại sao Nguyễn Chí Thiện không "tỉ thí" cùng Giáo Sư Trần Đình Ngọc ???

Song nếu Nguyễn Chí Thiện chấp nhận tỉ thí cùng Giáo Sư Trần Đình Ngọc, là để chứng minh về những bài thơ và những bài viết của Nguyễn Chí Thiện tại hải ngoại là do Thiện viết. Bằng không thì những bài viết, sách, truyện cũng như Hạt Máu Gì mang tên Nguyễn Chí Thiện cũng đều do người khác viết cả. Nhưng phải nhớ cho kỹ là chỉ Nguyễn Chí Thiện tỉ thí với Giáo Sư Trần Đình Ngọc, chứ không bao giờ có tác giả của Thi tập Vô Đề tỉ thí với Giáo Sư Trần Đình Ngọc. Bởi tác giả của Thi tập Vô Đề đã chết từ rất lâu trong ngục tù tâm tối của cộng sản Hà Nội.

Và để thêm một bằng chứng cụ thể của một trong vô số những trò gian manh-lừa bịp của băng đảng Mặt Trận-Việt Tân. Trong đó có việc bảo vệ bằng mọi cách cho tên điệp viên cộng sản Nguyễn Chí Thiện. Chúng tôi xin đính kèm một bản " Thông Báo" như sau đây:

"Thông Báo của Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải Phóng Việt Nam-Tổng Vụ Hải Ngoại-Văn Phòng Tổng Vụ Trưởng.

Thông Báo của Tổng Vụ Hải Ngoại.

Ngày 01 tháng 12 năm 1987. Do Tổng Vụ trưởng Tổng Vụ Hải ngoại. Ủy Viên Hội Đồng Kháng Chiến Toàn Quốc: Nguyễn Kim Ân Ký.

Qua bản "Thông Báo" này, điều thứ tư, ở phần cuối đã viết:

" Thứ tư, Chiến hữu Chủ tịch Hoàng Cơ Minh vẫn bình an, và đang lãnh đạo công cuộc đấu tranh giải phóng Tổ Quốc Việt Nam. Mặt Trận đã có những biện pháp để đồng bào khắp nơi ở trong nước đều được biết rõ về sự kiện này hầu vững tin vào công cuộc đấu tranh tất thắng của chúng ta".

Kính mời quý độc giả **công tâm**, ở trong và ngoài nước hãy cùng đọc bản "Thông Báo" này và cùng suy gẫm.

MẶT TRẬN QUỐC GIA THỐNG NHẤT GIẢI PHÓNG VIỆT NAM
TỔNG VỤ HẢI NGOẠI — VAN PHÒNG TỔNG VỤ TRƯỞNG

THÔNG BÁO
 của
TỔNG VỤ HẢI NGOẠI

Ngày 01 tháng 12, năm 1987

Ngày hôm nay, mừng 1 tháng 12, năm 1987, tại Sài Gòn, bao quyền Việt cộng đã cho cái gọi là "Tòa án Nhân dân Tối cao" tổ chức một vụ "xử án kháng chiến quân", dự trữ tiến hành trong ba ngày, để tuyên xử 18 người được chúng gọi là "những người phản loạn võ trang thuộc Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải Phóng Việt Nam". Cùng trong vụ xử này, bao quyền tuyên bố xử án cả Chiến hữu Chủ tịch Hoàng Cơ Minh, mà chúng nói đã chết tại Nam Lào vào hồi tháng 8 vừa qua.

Những bị can của phiên tòa bị kết tội "phản quốc", "âm mưu lật đổ chính quyền", "tay sai của Đế quốc Mỹ và Vương quốc Thái Lan", cùng nhiều "tội bất lương" khác, và bao quyền hăm dọa sẽ tuyên án tử hình...

Tổng Vụ Hải Ngoại cần làm sáng tỏ sự thật để vạch trần âm mưu khủng bố và tuyên truyền của Việt cộng :

1. Bao quyền hiện đang phải đối phó với những khó khăn muôn mặt vì sự chống đối của dân chúng lan rộng theo đà phát triển của các cơ sở kháng chiến trong nước. Để cứu vãn, chúng đã tiến hành kế hoạch thâm độc nhắm vào hai hướng "giải tỏa kinh tế" và "khủng bố chính trị": Một mặt, chúng nổi lòng những biện pháp kiểm soát và bóc lột kinh tế để khuyến dụ dân chúng ra sức sản xuất cho chúng khôi phục nền kinh tế suy sụp. Mặt khác, chúng triệt để thi hành những biện pháp khủng bố đồng loạt để uy hiếp tinh thần chống đối của người dân và đưa người dân vào con đường sản xuất cho chúng. Sau những biện pháp đàn áp tôn giáo và xử án các bậc tu hành, Việt cộng tiến lên chiến dịch khủng bố kháng chiến và nhắm vào tổ chức đang lãnh đạo các cơ sở kháng chiến là Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải Phóng Việt Nam.

2. Từ lâu nay, Việt cộng vẫn truy lùng và sát hại những người đấu tranh, nhưng, với màn kịch "Tòa án Nhân dân", chúng công khai hóa hành động này để đạt tác dụng khủng bố tinh thần đồng bào trong nước và gây dao động trong các cơ sở kháng chiến. Việc chúng đưa ra danh tánh và hình ảnh của một số kháng chiến quân mà chúng nói đã bị bắt hoặc bị giết còn là một âm mưu của bộ máy công an nhằm tạo điều kiện hoang mang để phối kiểm những dữ kiện về nhân sự và tổ chức của kháng chiến.

3. Sự kiện chúng phải nêu đích danh một người chúng nói đã chết là Chiến hữu Chủ tịch Hoàng Cơ Minh để đem ra truy xử phản ánh nỗi lo sợ của chúng trước uy tín và khả năng vận động của người đang lãnh đạo công cuộc kháng chiến. Hành động "xử án người đã chết" không chỉ phản ánh tinh thần man rợ của chúng, mà còn cho ta thấy số phận bi thương của những kháng chiến quân đã bị rơi vào tay chúng, những người đang bị chúng lăng lẽ tra tấn và sát hại mà không công bố.

4. Đối với đồng bào tại hải ngoại, chúng tiến hành kế hoạch "giải tỏa kinh tế" và "khủng bố chính trị" bằng những biện pháp kinh tài mới để dụ dỗ người tỵ nạn tiếp sức cho chúng về mặt kinh tế, trong khi dùng mọi thủ đoạn để phủ nhận và bôi nhọ hành động tiếp vận kháng chiến của đồng bào. Với bản "cao trang", chúng xuyên tạc những người đấu tranh là tay sai của ngoại bang, và tạo áp lực với các quốc gia tiếp cư để ngăn ngừa đồng bào tham gia đấu tranh.

5. Đối ngoại, chúng dùng vụ xử này cáo buộc các quốc gia vô can để biện minh cho hành động xâm lược lân bang của chúng.

Xét như vậy, Tổng Vụ Hải Ngoại chính thức khẳng định :

Thứ nhất, Việt cộng là một tập đoàn vô nhân đạo và phản dân tộc, Tòa án Việt cộng là một công cụ khủng bố của chế độ. Dân tộc Việt Nam không chấp nhận quyền cai trị và quyền xét xử của Việt cộng.

Thứ hai, đường lối đấu tranh đúng đắn của chúng ta đã đưa nỗ lực kháng chiến tới những kết quả khả quan, khiến bao quyền phải tung ra những biện pháp chống đỡ gian manh và tàn ác nhất. Nhưng, Việt cộng không thể xét xử được toàn thể hơn sáu mươi triệu người Việt Nam, và đồng bào hải ngoại luôn luôn sát cánh cùng đồng bào trong nước để thể hiện ý chí kiên trì bất khuất bằng những hành động đấu tranh tích cực hơn nữa.

Thứ ba, công cuộc đấu tranh giải phóng Tổ Quốc Việt Nam là nhiệm vụ của toàn thể mọi người Việt Nam, do người Việt Nam tiến hành lấy. Những biện pháp xuyên tạc chính nghĩa và bôi nhọ tiếp vận kháng chiến đều sẽ không có tác dụng, vì đồng bào đều biết kháng chiến là do đồng bào mà có, do đồng bào mà lớn mạnh chứ không do bất cứ một sự can thiệp nào của ngoại quốc.

Thứ tư, Chiến hữu Chủ tịch Hoàng Cơ Minh vẫn bình an, và đang lãnh đạo công cuộc đấu tranh giải phóng Tổ Quốc Việt Nam. Mặt Trận đã có những biện pháp để đồng bào khắp nơi ở trong nước đều được biết rõ về sự kiện này hầu vững niềm tin vào công cuộc đấu tranh tái thắng của chúng ta.

Thứ năm, Mặt Trận Quốc Gia Thống Nhất Giải Phóng Việt Nam sẽ không bình luận gì về bất cứ một tồn thất nào của kháng chiến do bạo quyền Việt cộng loan báo, để tránh cung cấp những dữ kiện cho công an bạo quyền-phối kiểm về nhân sự và tổ chức của kháng chiến.

 Nguyễn Kim,
 Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Hải Ngoại,
 Ủy Viên Hội Đồng Kháng Chiến Toàn Quốc.

Địa chỉ liên lạc: Hộp thư P.O Box 7826, San Jose, CA 95150-7826, Hoa Kỳ. Điện Thoại : (408) 723-3032

Quý độc giả vừa đọc xong bản «Thông báo » của Mặt trận Hoàng Cơ Minh, tiền thân của đảng Việt Tân. Chúng tôi tự thấy không cần phải nói thêm điều gì nữa cả. Bởi nghĩ rằng mọi người ai cũng có một bộ óc để suy xét. Vì vậy, chỉ cần đọc qua, là quý vị đã nhận chân được mọi vấn đề.

Tuy nhiên, nếu vì một lẽ nào đó, mà đã có những người đã cam tâm đi làm chứng dối, thì họ cũng như những tên điệp viên cộng sản như băng đảng Mặt Trận-Việt Tân. Tất cả đều giống y như : « Chiến hữu Chủ tịch Hoàng Cơ Minh vẫn bình an, và đang lãnh đạo công cuộc đấu tranh giải phóng Tổ Quốc Việt Nam ».

Đến đây, bài viết đã dài ; mà những tài liệu về Mặt Trận-Việt Tân và tên điệp viên cộng sản Nguyễn Chí Thiện cùng đồng bọn vẫn còn quá nhiều ? Vì thế, chúng tôi phải tạm dừng lại nơi đây. **Nhưng không quên nhắc nhở cho Mặt Trận-Việt Tân là chớ bao giờ đòi « Giải phóng Tổ Quốc Việt Nam ».** Vì chỉ có dân tộc Việt Nam mới cần được giải phóng.

Xin tái ngộ quý độc giả ở bài số 5 : **«Kháng Chiến Quốc Nội-Kháng Chiến Cừu Long ».**

Hàn Giang Trần Lệ Tuyền